

50வது மூண்டை நோக்கு.....

விலை - 25/=

மாலாஹ

உசியா: விடாபினி: தீவா

புத்துலைகம் பகைப்பந்தல்
புத்துாக்கம் கொண்டவர்.

ஏப்ரல் 2006

Happy Digital Centre

Digital Colour Lab & Studio

MAIN FEATURES

Automatic dust & scratch correction

* Maximum Size: 12" x 18" (Digital Print)

* Output Resolution: 400dpi

* Film Input Formats: 135, 1x240, 120, APS

* Film Types: Colour negative & positive, B&W negative, Sepia negative

* Compatible Input & Output Media:

(Floppy Disk, CD-Rom, CD-R/RW, MO, ZIP, DVD-RAM, DVD-R, DVD-ROM, PC Card, Compact Flash, Smart Media,)

* Print to Print

* Conduct sheet & Index print

* Templates: Greeting Cards, Frame Prints, Calander Prints, Album Prints.

HEAD OFFICE

HAPPY DIGITAL CENTRE

DIGITAL COLOUR LAB
& STUDIO

No. 64, Sri Sumanatissa Mw,
Colombo - 12. Tel :-074-610652.

BRANCH

HAPPY PHOTO

STUDIO & PROFESSIONAL
PHOTOGRAPHERS & VIDEOGRAPHERS

No. 300, Modera Street,
Colombo - 15. Tel :-011-2526345.

உங்களுடன் அன்றீற்றி பேசுகின்றோம்!

இலக்கியச் செலவனுர்களே, மல்லிகையின் மீது நீங்கள் காட்டி வரும் அபார கரிசனையையும் மல்லிகைப் பந்தல் வளர்ச்சியில் நீங்கள் செலுத்தி வரும் அபிமான ஆதரவையும் கண்டு உண்மையாகவே நாம் மெய் சிலிர்த்துள்ளோம்.

இந்த ஆரோக்கியமான உற்சாகம் நிரம்பிய ஆதரவுகளையும் அபிமானத்தையும் நாம் ஆக்கப்புரவுமான திசை வழியில் பயன்படுத்தலாம் என இந்தப் புத்தாண்டுத் துவக்கத்தில் எண்ணிச் செயலாற்ற முடிவெடுத்துள்ளோம்.

நம் முன்னால் ஏராளமான வேலைகள் குவிந்து போயிருக்கின்றன. மல்லிகையை இன்னும் இன்னும் சிறப்பாக வெளிக் கொண்ற வேண்டும். மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளை இன்னும் ஆழப்படுத்தி, அகலப்படுத்தி வெளியிட வேண்டியது காலத்தின் கட்டாய தேவைகளில் ஒன்றாகும்.

இதற்குக் குந்தகமாக நம்முன் காட்சி தருவது பொருளாதார முடைதான். தமிழ் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியின் மீது ஆராத அக்கறையும் அபிமானமும் கொண்ட வர்கள் நமது சிரமத்தைச் சூக்கமாகப் புரிந்து கொண்டு உதவ முன்வந்தால் அது எதிர்கால இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் உதவியாக இருக்கும்.

- ஆசிரியர்

 மல்லிகை

ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி ஆதியினைய கலைகளில் உள்ளம் ஈடுபட்டென்றும் நடவடிக்கை பிறர் என நிலைகளிடு தன்னுவர்'

உலகப் பாராமுமன்ற வரலாற்றிலேயே, இலங்கை நாடானுமன்றத்தில் மாத்திரம் தான் ஓர் இலக்கியச் சுருக்கை விதந்து பாராடப் பெற்ற பெறுமதி மிகக் காம்பவம் இடம்பெற்றுள்ளது. அங்கு பாராடப் பெற்ற சுருக்கை மல்லிகை. இதனை இலக்கை நாடானுமன்றப் பதிவோன ஸன்ஸாரப் பதிவு செய்ததுடன் எதிர்காலச் சந்ததியினருக்காக ஆவணாபாடுத்தியுமள்ளது.

50 - வரு ஆண்மை
பேரூர்க்கி...

ஏற்றல்
324

'Mallikai' Progressive
Monthly Magazine

பகுப்பியாளிகளின்
புதிய இருக்கங்களை மல்லிகை
எதிர்பார்க்கின்றது.

201-1/4, Sri Kathiresan
Street,
Colombo - 13.
Tel: 2320721

மலையூக்கப் பந்துவிளி

கொழுக்காலிகள்

- டொமினிக் ஜீவா

திரு. எஸ். குணரத்தினம்

இனந்தாரி வயதிலே தீவகத்திலுள்ள எனது தாயாரினது பிறந்த ஊரான சரவணைக்குப் போய்விட்டு, அல்லைப்பிடியிலிருந்து பண்ணைக் கடலூடாகத் தோணி யில் யாழ்பாணம் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தேன்.

பத்திருபது பேர்கள் மாத்திரம் பயணம் செய்யும் இட வசதியுள்ள அத்தோணியில் ஒரு மூலையில் நான் சிக்காராக வீற்றிருந்து, கடற் பிரயாணத்தை வேடிக்கையுடன் ரசித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

பக்கத்தே இருந்தவர் என்னைத் தெரிந்தவர் போல, நட்புறவுடன் புன்னைக்கத்தபடி “எங்கே போய்விட உடையார்கள் வாரிங்க?” என அன்புடன் விசாரித்தார். “சரவணையில் சின்னமடுவெடிலை சொந்தக்காரர் ஒருவருக்குக் கலியானம். அதுதான் போய்விட்டு வாறன்!”.

“அட... அட... சோக்காப் போச்சி! நானுமொறு சரவணையான்தான்!” என ஊர்ப் பாச்த்துடன் எனது தோனை அன்று அணைத்துக் கொண்டவர்தான், இந்த எஸ்.குணரத்தினம் என்பவர். இன்று வரைக்கும் எனது நட்புக்கு இலக்கணமாகத் துலங்கி வருகிறார்.

தோழர் கார்த்திகேசனின் அமிமானத்திற்குரிய மாணவனான இவர், யாழ். இந்துக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர்களில் ஒருவர். எந்த நேரமும் வெற்றிலையால் இவரது உதகூகள் சிவந்திருக்கும். நடபின் நிமித்தம் இவரது இதயம் நிறைந்திருக்கும்.

நான் அவைப்பட்டு, யாழ்பாணத்திலிருந்து இரவோடு இரவாக கொழும்பு வந்த சமயம் ஒருநாள் பூாலசிங்கம் புத்தகசாலை அதிபர் ஸ்ரீதரசிங் ஒரு மூடிய தபாலுறையை என்னிடம் தந்தார். நான் விரித்துப் பார்த்தேன். சரவணைப்பூர் நண்பன் குணரத்தினம் என்ற எழுத்து என் கண்ணில் பட்டது. முழுவதும் விரித்துப் பார்த்தேன். என்னால் அந்தக் கட்டத்தில் நம்ப முடியாத அளவுக்குப் பெருந் தொகையான பணம் மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது.

நான் அப்படியே பிரமித்துப் போய்விட்டேன். பொருளாதார பின்புலமற்ற, மனக் சங்கடங்களும் அவஸ்தைகளும் நிரம்பிய அந்தக் காலகட்டத்தில் எனக்கு இவர் செய்த அந்த மறை முகமான உதவி எனக்குப் புதிய பலத்தையும் புத்தாக்கத்தையும் நல்கின என்றே சொல்ல வேண்டும். அப்படிப்பட்ட அற்புதமான இதயம் படைத்தவர், இவர்.

பல உயர் பதவிகளை வகித்து, இன்று ஒய்வு பெற்றுள்ள வேளைகளிலும் இவர் என்மீதும் மழுத்து இலக்கியத்தின் மீதும் கொண்டுள்ள பற்றும் பாசமும் வார்த்தைகளால் சொல்லி விளங்க வைக்க முடியாதவை.

மனநிலையைக் கூற்று நிலக்கிய விழா.

மக்களைக் கவுன்று நிலக்கிய விழா.

ஏப்ரல் மாதம் நடுப்பகுதியில் நான்கு நாட்கள் தொடர்ந்து வெள்ளத்தை ராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில் கொழும்புக் கம்பன் கழகத்தினரின் கம்பன் விழா நடைபெற்று முடிந்தது.

ஒரு பெரு விழாவை எப்படி வெற்றிகரமாக ஒழுங்கு குலையாமல் நடத்தி முடித்திட வேண்டும் என்பதற்கு இந்தக் கம்பன் விழாக்களின் ஒழுங்கு முறைகளைப் பார்த்தே தெரிந்து கொள்ளலாம்.

விழா அழைப்பிதழ் அமைப்பதில் அதி கவனம் செலுத்துவதில் இருந்து, இங்கிருந்தும், தமிழகத்திலிருந்தும் பேச்சாளர்களை ஒழுங்கு செய்வது ஈராக அவர்கள் காட்டிவரும் அதை திறமைக்குப் பெயர்தான் கம்ப வித்தையாகும்.

அத்தகைய அசுகாய சூர வித்தையில் இன்று இந்த இலங்கைத் தீவில் கம்பன் குடும்பத்தினர் முன்னோடிகளாகவே திகழ்ந்து வருவது பாராட்டுக்குரியதும் பின்பற்றக்கூடியதுமான ஓர் அம்சமாகும்.

ஒவ்வொர் ஆண்டும் புத்தம் புதியதாகச் சிந்தித்து, நிகழ்ச்சிகளை வகுத்து, அவை ஒவ்வொன்றையும் சிந்தாமல் சிதறாமல் ஒழுங்குடன் செயற்படுத்தி, வெற்றிகரமாக நடைமுறைப்படுத்தப் பின் நின்றுமைத்த பலரினதும் உழைப்பு முயற்சியைப் பெற்றும் பாராட்டி மகிழ்க்கின்றோம்.

ஒட்டு மொத்தமாகத் தேசத்தின் யுத்தப் பதட்டச் சூழ்நிலையிலும், அரசியல் நெருக்கடிகளும் நம்பிக்கையீனங்களும் மலிந்துள்ள இந்தக் காலகட்டத்தில் எந்த விதமான பதட்டம், பரபரப்புமில்லாமலும், ஒழுங்கு கெடாமலும் இந்த நான்கு நாள் விழாவையும் நடத்தி முடித்த குழுவினரை எப்படிப் பாராட்டினாலும் தகும்.

பலவகையான வாழ்க்கைச் சஞ்சலங்களுக்கு மத்தியில் ஆட்பட்டுள்ள வெகுசன மக்களை ஒன்றுகூட வைத்து, ஒரு சில நாட்களாகவேனும் அவர்களை வேறொரு உலகத்தில் சஞ்சரிக்க வைத்து, மகிழ்ச்சியூட்டிய நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கமைத்த அமைப்பாளர்களைப் பெற்றும் பாராட்டுகின்றோம்.

இப்படியான பொது நிகழ்வுகளில் தங்களது கவனத்தைத் தற்காலிகமாவது செலுத்தி, வெளிச் சிரமங்களை மறந்து, மன இறுக்கத்திலிருந்து விடுவட உதவுவது மிகப் பெரிய மக்கள் தொண்டு என்பதே நமது அபிப்பிராயமாகும். மனப் பேதலிப்புக்குள் நசக்கப்பட்டுள்ள மக்களை அம்மன்னிலைப் பிறழ்விலிருந்து தற்காலிகமாகவாவது விடுபட வைப்பதே மக்கள் கலையின் அடிநாதமாகும்.

முழுமொழிப் பரிச்சயமுள்ள தீதியியலாளர்

கே.வி.சிவா சிவசப்ரீடனையுர்

- கே.எஸ்.சிவகுமாரன்

‘தினகரன்’ நாளிதழ், வார மஞ்சளியின் தற்போதைய பிரதம ஆசிரியர் சிவா சுப்பிரமணியத்தைக் கடந்த 10 ஆண்டுகளுக்குள் மாத்திரமே நேரில் அறிவேன். அதற்கு முன்னர் ‘மல்லிகை’ மூலமும் ‘தினகரன்’ மூலமும் அவர் எழுத்துகளுக்கூடாக அவரை அறிவேன். அவர் மும்மொழிப் பாண்டித்தியம் பெற்றவர் என்பது அவருடைய எழுத்துத் திறனுக்கு ஓர் அத்திவாரம். சிங்கள மொழிக் கதைகளை, குறிப்பாக குண்ணேன் விதான, கே.ஜயத்திலக்க, ஏ.வி.சுரவீர போன்ற சிங்கள எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைத் தமிழில்படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குச் சிவா சுப்பிரமணியத்தின் வாயிலாகவே கிடைத்தது. ‘சிவா’ அவர்கள் மொழி வன்மை கொண்ட தமிழாக்க எழுத்தாளராக இருந்தமையுடன், அடிநிலை மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை ‘முற்போக்கான’ ரீதியில் தருபவராகவும் விளங்கினார். இவருடைய சிங்கள இலக்கிய அறிமுகம் தவிரத் தன்னளவில் தமிழ் மூலமும், மிகவும் சுவாரஸ்யமான கதைகளைத் தந்திருக்கிறார். இவருடைய ஆக்க இலக்கியத் திறனை நம்மில் பெரும்பாலானோர் மதிப்பிட்டுக்கு இன்னமும் உட்படுத்தாததற்கான காரணங்களுள்ளனரு, இவருடைய ஆக்கங்கள் நூல் வடிவில் இற்றைவரை வராததே.

சிறுகதை தவிர, பயனுள்ள தகவல் தரும் பகுத்தாய்வுக் கட்டுரைகளையும் இவர் தந்துள்ளார். குறிப்பாக இவருடைய அரசியல் கட்டுரைகள் தெளிவாகவும், தர்க்க ரீதியாகவும் அமைவதை நாம் காண்கிறோம். இதற்கான காரணம் இவரிடத்தில் காணப்படும் சிந்தனைத் தெளிவாகும்.

சிவா சிவசப்பிரமணியம் வெளிப்படையாகவே இடதுசாரிச் சிந்தனை யுடையவர். இவருடைய கருத்துக்கள் சில, என் போன்ற மார்க்கியர் அல்லாத ‘முற்போக்காளர்’களுக்கு விவாதப் பொருளாக அமையக் கூடும். ஆயினும் இவர் எழுத்தில் துலாம்பரமாகத் தெரியும் மனித நேயமும், பல்துறை அறிவும், சொல் நயத்துடன் தெரிவிக்கும் பாங்கும் இவரைப் புறக்கணிக்க முடியாத ஒருவராக ஏற்படுத்தியுள்ளன.

இவருடைய யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையின் ஆரம்பகாலச் செய்திகளை நான் அறியேன். ஆயினும், இவர் அரசாங்கத்தில் ஓர் எழுதுவினங்ராகச் சேர்ந்து, பல இடங்களிலும் தொழில் பார்த்து, உயர் பதிவு பெற்றுத் தனது 45 வயதில் ஓய்வு பெற்றார் என்று அறி கிறோம். அதன் பின்னர் 1960களில் தன் னாந் தனியணாக நின்று ‘தேசாபிமானி’ என்ற இடதுசாரிக் கட்சி வாராந்த இதழின் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார் என்றும் அறிகிறோம்.

எந்தவிதமான பரப்பறப்பும் காட்டாத, அமைதியான சுபாவம் கொண்ட இவர் பழகுவதற்கு இலகுவானவர்.

இவரை அடிக்கடி தமிழ்க் கூட்டங்களில் காணலாம். கலை, இலக்கியம் சம்பந்தமான கூட்டங்களில் இவர் உரையைக் கேட்டுப் பயனும், பரவசமும் பெற்றிருக்கிறேன். சினிமா முதல் தமிழ் இலக்கிய மரபுச் செல்வங்கள் வரை எடுத்துக் காட்டாகப் பல சுவையான தகவல்களைத் தந்து வருகிறார், சிவா சிவசப்பிரமணியம்.

இவரை முன் பின் தெரியாத காலம் முதல் இவரைச் சந்திக்க விரும்பினேன். ஆயினும் வெகு அண்மைக் காலத்திலேயே இவரை ஒரளவு அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

‘தினகரன்’ பத்திரிகையின் ஆசிரியர்களுள் நான் பரிச்சயம் கொண்ட வர்கள் வி.கே.பி.நாதன், க.கௌலாசபதி, ராஜ ஸ்ரீகாந்தன், சிவா சிவசப்பிரமணியம் ஆகியோரே. இந்த ஆசிரியர்

கள் ஒவ்வொருவரும் தத்தம்மளவில் தனித்தன்மை கொண்டவர்களாக விளங்கினர். ‘தினகரன்’ பத்திரிகை அரசாங்கத்தின் ஆதரவில் வெளிவரும் ஒரு ‘தேசிய’ப் பத்திரிகை. எந்த அரசாங்கம் பதவியில் இருக்கிறதோ, அந்த அரசாங்கத்தின் சார்பாகவே ‘தினகரன்’ வெளிவரவேண்டிய ஒரு நிலைமை இருக்கிறது. வி.கே.பி.நாதனைத் தவிர, ஏனையோர் யாவருமே இடதுசாரிச் சார்புடைய இதழியலாளர்களாகவே விளங்கினர்.

சிவா சிவசப்பிரமணியம் மார்க்கியத்தைத் தழுவிய ஒரு முற்போக்காளர். மார்க்கியத்தை முற்று முழுதாக ஏற்றுக் கொண்டு, கட்சி அரசியற் பிரதிநிதியாக எந்தவொரு பத்திராதிபரும் இருக்கவில்லை என்றுதான் அனுமானிக்கிறேன்.

சிவா சிவசப்பிரமணியம் காலத் திற்கு ஒவ்வாத ‘முற்போக்கு’ என்று மகுடமிட்ட ‘வாய்ப்பாடான சுலோகங்களை உதிர்க்காமலே சிறந்த முற்போக்கு’ நோக்கங்களைக் கொண்டவர் என்பது அவருடைய எழுத்துக்கள் மூலம் (அரசியல், கலை இலக்கியங்கள் தொடர்பானவை) தெரியக் கூடியதாக இருக்கிறது.

சிவா சிவசப்பிரமணியம் காலத் தின் வளர்ச்சிப் போக்கின் முன்னேற்றச் சிந்தனைகளையும் தமதாக்கிக் கொள் வதனால், அவர் வாழ்விலும், எழுத்திலும் வாய்மை வலம் வருகிறது. வாழ்த்துக்கள்.

பிருங்கைக்காய் துண்டு துண்டாக அந்தப் பாத்திரத்தில் விழுந்து கொண்டிருந்தது. எல்லாம் ஒரே அளவான துண்டுகள். அம்மம்மா என்ன வடிவாக விரலை வைத்து அளந்து அளந்து வெட்டுகிறா! “பிள்ளை, சோத்தைக் குழைய விட்டிடாதையம்மா. பேந்து அவனுக்குப் பிடியாது” என்று ஒரு குரலும் கொடுக்கிறா. சாந்தி சிரித்துக் கொண்டாள். கற்றாகற் - கண் தெரியாது! ஆனாலும், அம்மம்மா என்னவோ எப்பவும் போலத்தான் இருக்கிறா. இயக்குகிறா! எல்லாரையும் இயக்கிக் கொண்டும் இருக்கிறா!

இன்றைக்கு வழைமையையிட உசார் சுடத்தான்! ஏழட்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு பேரன் குடும்பத்தோட் வாறான் என்றால் கம்மாவா? உற்சாகமாக இருக்கிறா. காலை யிலையே கூடுதல்லையிட்சுக் குளித்து, பேரலுக்குப் பிடித்த சமையல் செய்வித்து... அம்மம்மா ஆயத்தமாயிட்டா! தடியை ஊனறிக் கொண்டு வேறாலுக்குள்ளே நடந்து திரிகிறா. ‘டோக் டோக்’ சத்தத்தின் சீரற்ற ஒளையில், அவ பொறுமையிழுந்து விட்டது தெரிகிறது.

எல்லாம் நேற்றுப் போல! காலத்துக்கு எப்போதும் அவராந்தான். செட்டை கட்டிக் கொண்டு பறந்து விடுகிறது. சாந்தியும் தமியும்... கொழும்பில்... அம்மம்மாவின் கைகளில் தொங்கிக் கொண்டு திரிந்தது! அவவின் பாசத்தில் தோய்ந்து வளர்ந்தது! எல்லாவற்றுக்கும் ‘அம்மம்மா அம்மம்மா’ என்று சுற்றி சுற்றி வந்தது! டு... அது ஒர் இனிமையான காலம்! இனக்கலவரம் வந்தது. எல்லோரையும் அள்ளிக் கருட்டி, சொந்த மண்ணில் கொண்டுவந்து எறிந்துவிட்டுப் போனது.

அம்மம்மாவுக்கு வயது போய்விட்டது. குடுகுடு என்று ஒடித்திரிந்த அவ, வீட்டுக் குள்ளே முடங்கி விட்டா. அப்பு செத்தவுடன் ஏழு பிள்ளைகளோடு, ‘நல்லதங்காள்’ போலத் தான் அப்திரித்த கதையை அவ சொல்லக் கேட்டால், அழகைதான் வரும். எவ்வளவு கஷ்டம்! அதற்குள்ளேயும் எவ்வளவு மனவறுதி - வெராக்கியம்! பிள்ளைகளைப் பாடப்பித்து... உத்தியோகமாக்கி... அவ கெட்டிக்காரிதான்!

‘டோக் டோக்’ சத்தத்துக்கு மேலால் கார்ச் சத்தம்! அம்மம்மா கதவழியில் நின்று கொண்டு, நெற்றியில் கையைக் கூரை போலப் பிடித்துக்கொண்டு, கண்களை வெட்டி வெட்டிப் பார்க்கிறா. ‘ஒரே புகைச்சலாக’த் தெரிகிற கண்ணால்... சாடையாகவென்றாலும் தம்பியைப் பார்க்கலாமோ!... நப்பாசைதான்!

பார்வை

- ‘வசந்தி’

தம்பி கண்ணால் துளாவுகிறான்... எங்கே அம்மம்மா? “அம்மம்மா!” தம்பியின் தழுவலில், முதிர்ந்து தளர்ந்துவிடட அந்தத் தேகம்... சிலிர்த்து நடுங்குகிறது! உதடுகள் அழைகயில் கோணுகின்றன! “அப்பு!... மோனே!... எப்படியைப் பீருக்கிறாய்? உன்றை பெண்டிலும் பிள்ளையும் எங்கையைப் பீருக்கிறாய்?” தம்பியின் ஏக்கந் தீர்க்கும் மருந்து, அம்மம்மாவின் காய்ந்து உலர்ந்த கைகளில் இருந்தது!

அம்மம்மாவின் சாய்மனைக் கதிரை ஒரு சிம்மாசனம்! கைத்தழி, வெத்திலைத் தட்டம், கைவிசிரி... எல்லாம் பக்கத்திலே! அதிலே உட்கார்ந்து கதைப்பதற்கும் நிறையவே விழியம் இருக்கிறது.

“அக்கா! கண் தெரியாமல்... அம்மம்மாவைப் பார்க்கப் பெரிய பாவமாக கிடக்குது. கண் ஒப்பாரேஷன் செய்தா என்னக்கா? டோக்டர் என்னவாம்?” தம்பி வாய் மூடவில்லை.

“ஐயோ மோனே! வேண்டாம் மோனே! அது இம்மளவும் காணும். நான் என்ற அலுவல்களைப் பாப்பன்தானே அப்பு. கூடக் கொக்காவும் இருக்கிறான்.”

அம்மம்மா என்ன சொல்வா என்று தெரியுந்தானே! சாந்தியும் சொல்லிக் களைச்சுப் போனாள். டோக்டருந்தான்! என்னவோ... ஒப்பாரேஷன் என்றால் அப்படி ஒரு பயம்... வேண்டாம் என்று மன்றாடுகிறா. இப்ப அந்தக் கதையே கதைக்கிறது இல்லை!

“அம்மம்மா! பனங்கிழங்கு நல்லா யிருக்குது. மணமும் நல்லாயிருக்குது. என்ன இருந்தாலும், இந்த மண்ணுக்கு எண்டு ஒரு தனி ருசியும், மணமும் இருக்குத்தான்...!” தம்பி கலைத்துச் சாப்பிட, அம்மம்மாவுக்கு ஒரே புளைகு.

தம்பியின் குழந்தை மெல்ல மெல்ல அம்மம்மாவுக்குக் கிட்டப்போய், கைத் தழியைப் பற்றி இழுக்கிறது. அதற்கு, கைத் தழி ஒரு விநோதமான விளையாடடுச் சாமான். தம்பி, குழந்தையை அப்படியே அம்மம்மாவின் கைகளுக்குள் பிடித்து விட்டான். கருக்கம் நிறைந்த தனது பாசக் கரங்களால், அம்மம்மா குழந்தையை அணைத்துக் கொண்டா. முற்றத்து ரோஜா வக்கும் அந்தப் பட்டுத் தேகத்தூக்கும் ஏது வேற்றுமை? அந்தப் பிஞ்சிளை உச்சி முகர்ந்து - தடவி, தன் அன்பையெல்லாம் கொட்டிவிட்டத் துடிக்கும் அம்மம்மா! குழந்தை எட்டி விசிரியையும் எடுத்து விளையாடியது.

“இஞ்சால் வாங்கோ... ஆச்சிக்குக் கரைச்சல் கொடாம்...” வெகு சாமர்த்திய மாகக் குழந்தையை விலத்திக் கொண்டு போனாள் ரூபி - தம்பியின் மனைவி! சாந்தி, ரூபியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கல்யாணம் முடிந்து வெளிநாடு போகும்போது, நார் போலச் செம்பட்டையாய்க் கிடந்த கூந்தல்... இன்று ககவாழ்வின் அறிகுறியாக அடர்த்தியாக - பளபளத்தது! அதை வேண்டுமென்றே சிலுப்பி விட்டதால், முகத்திலும் தோளிலும் அது விழுந்து கிடந்தது. கண்ணில் கர்வக் கீற்று! அம்மம்மாவால் இதையெல்லாம் பார்க்க ஏலாத்தும்... ஒரு வகையில் நல்லதுதான்.

“அம்மம் பாத்தியனே உந்தக் கண் ஒப்பரே வினைச் செய்திருந்தா, இப்படிடியைப் பார்த்திருக்கலாந்தானே!” தமிழ் பொருமினான்.

“ஒப்பரே வினைக்கு ஓம்படேல்லை என்டு என்னில கோவமே” கேட்டுக் கொண்டே அம்மம் பொக்கைவாயால் சிரித்தா.

“களைச்சுப் போயிருப்பியன் - சாப்பிடுக்கோவன்” அம்மம்மாவிற்கு எப்போதும் பின்னைகளின் வயிற்றைப் பற்றியே கவலை.

“அதுக்கென்ன அம்மம்மா, சாப்பிடுவம்” தமிழி தானே ஒரு தட்டில் உணவைப் பரிமாறிக் கொண்டு வந்தான்.

“தீத்தி விழிரிங்களே அம்மம்மா?”

அம்மம்மா இரண்டு வாய் சோறுட்டி னாள். குழி விழுந்த அந்தக் கண்களில் இரண்டு நீர்த்துளிகள் உற்பத்தியாகி, கண்ணக்களில் உருண்டன. நினைவும் கால் நூற்றாண்டு பின்னோக்கி உருண்டது.

குழந்தை அழும் சத்தம்! ரூபியின் கையில் இழுப்பட்டாடி அது வந்தது. அதன் கை கால்களில் ஒட்டியிருந்த மண்ணை புறபுறுத்தப்பட்டியே ரூபி தட்டியிட்டாள்.

“ஏன் பின்னை, குழந்தை அழுகுது? என்னவாம்?”

“இந்த ஊத்தை மண்ணையெல்லாம் அனைஞ்சு பிரட்டிக்கொண்டு நிக்குது.

அந்தக் கோழியொண்டு முத்தத்தில்... அதையும் களைச்சுத் தீரியது. உள்ளே வரமாட்டுதாம்...” ரூபி சிடுகிடுத்தான்.

“பாவம்... அதுக்கென்ன தெரியும்... அதைப் பேசாத பின்னை” அம்மம்மாவால் தாங்க முடியவில்லை.

“உங்களுக்குத் தெரியாது. இந்த மண்ணில் நிறையக் கிருமிகள் இருக்கு. கைகாலில் புன், சிரங்கு வந்தாப்போல என்ன செய்யிற்று?”

அம்மம்மா ஓன்றும் பேசவில்லை. ரூபி தவழ்ந்த மண் இந்த மண்தான் என்றைத் தீண்டத்தான். இந்த மண்; மாவும், பலாவும், பணையும் தந்து தங்களை வளர்த்ததோ... மீட்டுப் பார்த்தாள்.

குழந்தை கதவுக்கு வெளியே இருந்து விந்தை உல்லைக் கண்கள் விரிய... ஆவு இடன் பார்த்தது. முற்றத்து விலாட்டும், தென்னையும், வாழையும்... வா... வா... என்று ஆழ அுசைந்து தன்னை அழைப்பது அதற்குத் தெரிந்தது. கேற்றோடு பூத்துக் கிடந்த பெரிய சிவப்புச் செவ்வரத்தைப் பூக்கள்... கொத்தித் தீரிந்த கோழிக் குஞ்சுகள்... எல்லாமே ஆசையைத் தூண்டின! அம்மம்மாவின் முகத்தைப் பார்த்து விமியிது குழந்தை!

கேற்றைத் திறந்து யாரோ வந்தார்கள். “என்ன ஆச்சி! பேரனைக் கண்ட புளை கில இருக்கிறியளோ!” அயலில் இருக்கிற ராணி அக்கா. கசங்கின நூல் சேலை, வெறுமையான கழுத்து. அவளின் கஷ்டப் பட்ட சீவியத்தைச் சொல்லாமல் சொல்லிக் கொண்டு...

“ராணியே, வா... வா...! தமிழி, உவள் தான் எங்களுக்கு ஏதும் அந்தரம் ஆபத் தென்டால் ஒழி வாறவள்” அம்மம்மா வரவேற்றா.

தமிழி மரியாதையாகச் சிரித்தான். “ஓம், அக்கா சொன்னவ. வாங்கோ...!”

ராணி அக்கா பலதும் பத்தும் கைதைச் சாலும், ஓரக் கண்ணால் ரூபியையும் பார்த்துக் கொண்டா. ரூபி வேறெங்கோ பார்க்குமாப்போலும் பேசாமல் இருந்தாள்.

கதை சமுன்று, ராணி அக்காவின் மாமா எண்பது வயதில் கண் ஒப்பரேஷன் செய்ததில் நின்றது. தமிழிகுச் சரியான கவலை.

“பாருங்கோ அம்மம்மா! நீங்கள் மட்டும் உப்பிடியே இருக்கப் போற்கக்களே! மனிசற்ற முகமும் பாராமல்... என்ன இல்லாட்டியும் கண் தெரியாமல் இருக்கலாமே!”

அம்மம்மா வழுமையான சிரிப்பினால் எல்லாவற்றையும் மழுப்பிவிட்டா.

ரூபி மடியில் பின்னையெடுதும் முகத் தில் எரிச்சலுடனும் இருந்தாள் - அந்தரப் பட்டாள்! “நேரம் போகுது. வெளிக் கிடுவமோ?”

அம்மம்மா திடுக்கிட்டாள். “என்ன மோனே... சாப்பிடாமல் எங்கை வெளிக் கிடுவீங்கள்? சாப்பிடிட்டு வெயில் தாழப் போங்கோவன்!”

“நாங்கள் தங்கக்கி வீட்ட போறம். நான் அங்கே சாப்பிடுறன்.” நெசாக ரூபி வெட்டினாள்.

தமிழி சங்கடப்பட்டான். வேறுபுறம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

ராணி அக்கா மணிக்கூட்டடைப் பார்த்தாள். “டட! மகன் பள்ளியால் வாற நேரமாப் போக்க. அப்பு ஆச்சி, நான் போட்டு வரட்டே?” என்றபடி ரூபிக்குக் கிடைப் போனாள். “எங்கே... பயாவை ஒருக்காத தூக்கிப் போட்டுப் போவம்... வாங்கோம்மா!” ராணி அக்கா குளிந்து கைகள் இரண்டையும் நீட்டினாள்.

குழந்தை தனது குருணிப் பற்களைக் காட்டிச் சிரித்தது. தாயின் கைகளுக்குள் இருந்து வெளியே வர உண்ணியது. ரூபி, ‘வெடுக்கென்று குழந்தையைப் பின்னால் இழுத்து இறுக்கிக் கொண்டாள். ராணி அக்கா... செய்வதற்காமல் ஒரு நிமிடம் திகைத்துப் போனா! அவளின் நீட்டிய கைகள் தளர்ந்தன.

சாந்தி சங்கடத்துடன் ராணி அக்கா வைப் பார்த்துக் கொண்மருந்தாள். இப்ப என்ன செய்வது?... ராணி அக்கா சமாளித் துக் கொண்டாள். சேலைத் தலைப்பால் முகத்தை ஒரு தடைவ அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டாள். “அப்ப... சாந்தி! நான் போட்டு வாறுனம்மா. தமிழி வாறுன்!”

ராணி அக்கா போய்க் கில கண்கள்கள், மெளனமே நிறையைப் பேசியது. நல்ல வேலை, அம்மம்மாவுக்கு நடந்தது தெரியாது.

அம்மம்மாதான் நிசப்தத்தைக் கலைத்தாள். “மோனே! நேரமும் போகுது. உன்றை மனிசி பசி கிடக்குதல்லே! வெளிக்கிடுங்கோவன்”

தமிழி, குழந்தையை அம்மம்மாவின் முன்னால் நீட்டினான். “ஆச்சியைக் கொஞ்சி விடுங்கோ!”

அம்மம்மாவின் முகம் வாடி யிருந்தது... “எவ்வை எண்டாலும் நல்லா இருங்கோ அப்பு!” குரலில் நடுக்கம்.

தமிழி, பிள்ளையைக் கீழே இறக்கி விட்டான். தன்னைத் தூக்கி வளர்த்த அந்தக் கைகளைப் பிடித்துக் கண்ணத்தில் அழுத்தினான். அது, பாசத்தின் செய்தி யைப் பரிமாரியது!

“அம்மம்மா! தேத்தன்னி குடிக் கேல்லையே!”

“குடிப்பம் சாந்தி... கொஞ்சம் ஆழட்டும். உதிலை வை. சொன்னாப் போல... பிள்ளை சாந்தி, நான் கேக்க வேணும் என்டு இருந்தனான். உன்ற மச்சாள் எப்பிடியம்மா ஆன்?”

அம்மம்மா, எதிர்பாராத வேளையில் கேள்விக் கண்ணயைத் தொடுத்தா...! சாந்தி தடுமாறிப் போனாள். என்ன வென்று... எதையென்று சொல்வது?

“ஏன் அம்மம்மா புதிசாக் கேக் கிறியள்? ரூபி நல்ல பெட்டைத்தானே!” அம்மம்மாவைப் பார்த்துக் கொண்டு இப்படி... பொய் பேச முடியவில்லை.

மலவிகைச்
கணவெளுக்கு
எமது தமிழ்ப் பத்தாண்டு
வாழ்ததுக்கள்
- ஆச்சியர்

அம்மம்மா சிரித்தா... வேதனையோடு! “சாந்தி... உன்றை தமிழி பெண்சாதி எண்டு சமாளிக்காதேயம்மா! எனக்கு எல்லாம் விளங்கும்! உம்... பழுசெல்லாம் மறந் திட்டுதூகள். இங்க இருக்கிற சனமெல்லாம் மனிசரில்லையே... வெளிநாட்டில் மட்டும் தானே மனிசர் சீவிக்கீஸ்? என்ன புதினம் இது? தான் பிறந்த மன்ன் ஊத்தையாம்... மனிசர் ஊத்தையாம்!”

“அம்மம்மா... சும்மா கணக்க யோசிக் கிறியள்...! வெளிநாட்டில் கனகாலம் சீவிக்க... சில பேரினர் குணம் மாறுறது இயற்கைதானே!” சாந்தி குறுக்கிட்டாள்.

“என்னம்மா இது! இந்த மன்தானே எங்கட தாய்... பூமித்தாய்! இந்த மன்னைக் காண்டி என்ன பாடல்லாம் படிறும்? இந்த மன்னையே சீவிக்க... கடைசி காலத் தில இந்த மன்னைக்கையே போக வேணும் என்டுதானே அந்தக் கடவுளை நேருறம்...!” அம்மம்மா சொல்லிக் கொண்டே இருந்தாள்.

சாந்திக்கு ஒன்று மட்டும் புரிந்தது! இந்த அம்மம்மா கண் ஒப்பரேஷன் செய்கிறா இல்லை என்று கவலைப்படுவது வீண்! மனிதர்களின் முகம் தெரியாது தான்... ஆனால் அதற்கென்ன!

நீயும் நானும்

- எல்.வளீம் அக்ரம்

நீயும் நானும்
புல்லின் கிறக்கையிலும்
பூவின் கிடூக்கிலும்
யந்திருக்கும்
பனித்துளிகளீல்
சவரம் செய்வோம்

கிழக்கைக் கிழித்தெழும்
காலைப் பரிதியின்
தொருதையில்
சூரியக்குரியில் செய்வோம்

வெளிறி நிற்கும்
நிலவின் மீதேற
மயிலிறகைச் சூழக்கொண்டு
சுற்றுலாச் செல்வோம்

யாருமற்ற நீவில்
கதுதகள் பேசுவோம்
கவிததகள் பாருவோம்

அகலகளுக்குப்
யழியோன
மணல் வீருகளைச்
செப்பனிருவோம்.
மௌனக் கண்கட
தீர்த்து
வாரியமத்துக் கொண்டு
வா ஒரு நதியாக...

ஐனால்,
அதற்கும் முன்
சமரசம் ஸற்றிய,
சமத்துவம் ஸற்றிய
உனது நிலையை
நிரப்பி விடு.
நீயும் நானும்
தோழுமை ஸற்றி
ஒலக்கணம் எழுதுவோம்.

எங்களது அறிவின் எல்லை விரிவடைந்து கொண்டே போகிறது. எங்களைப் போலவே எல்லோரும் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் நாம் உணர்ந்திருக்கின்றோம். எல்லோரும் வேறு வேறு மொழிகளைப் பேசினாலும், வேறு வேறு பண்பாட்டினைப் பின் பற்றினாலும் பிரச்சினைகள் அநேகமாக ஒன்றானதாகவே இருக்கின்றன. பிரச்சினையின் வடிவங்கள் மாறுபட்டிருக்கலாம். ஆனால் உணர்வுகள், வெளிப்பாடுகள், அடக்குமுறைகள் எல்லாம் எல்லோருக்கும் நடக்கிறது. எல்லோரும் இவை எல்லாவற்றையும் ஏதோ ஒரு வழியில் வெளிப்படுத்துகிறார்கள். ஆனால் வேறு வேறு மொழிகளில் வெளிப்படுத்துகிறார்கள். இதனால் எங்களுக்குப் பிறகுடைய வெளிப்பாடுகளை அறியமுடியாமல் போகின்றது. இந்த இடத்தில்தான் மொழிபெயர்ப்பு எமக்குக் கைகொடுக்கிறது. இது மிகச் சிக்கலான ஒரு பணியை மிக இலகுவாகச் செய்து முடிக்கின்றது. இதனால் உலகில் உள்ள எல்லா மொழிகளிலும் கொல்லப்பட்ட விடயங்களை எமது தாய் மொழியில் பெற்றுக் கொள்ள முடிகின்றது. இந்த வாய்ப்பு அமையாது போயிருந்தால் மார்க்கையோ, டார்வினையோ, கார்க்கியையோ, காஸ்ரோவையோ நாம் அறிந்திருக்க முடியாது. மொழிபெயர்ப்பு பல்வேறு பண்பாட்டுத் தளங்களை ஒன்றாக இணைக்கிறது. மொழி பெயர்ப்பானது முக்கியம் பெற்ற காலப்பகுதியில் அதன் நிலை குறித்தும் வகைகள் குறித்தும் அறிந்திருத்தல் அவசியம்.

வழுமையாக மொழிபெயர்ப்பை
நான்கு வகையாகப்
பிரிப்பர்.

- ## மொழிபெயர்ப்பின் மொழிபெயர்ப்பு
- ### இறுதி தீட்டுக்கள் - இங்கா
1. வார்த்தைக்கு வார்த்தை மொழிபெயர்ப்பு
  2. நேருக்கு நேர் மொழிபெயர்ப்பு
  3. சுதந்திரமான மொழிபெயர்ப்பு
  4. மாற்றுப் படைப்பு.

மொழிபெயர்ப்பில் மொழியியலின் ஆதிக்கமும் தாக்கமும் மிக அதிகம். இவை எப்போதும் மொழி குறித்த தெளிவிலும் கருதுகோளிலும் அடிப்படையாக நம்பியிருக்கின்றன. எனவே மொழிபெயர்ப்பு வருடாக மொழி மாற்றலும் திறனுமே மொழிபெயர்ப்பின் தரத்தை நிர்ணயிக்கின்றன எனலாம்.

சாதாரண மொழிபெயர்ப்புகளைத் தவிர பிறவனைக்கான எல்லா மொழி பெயர்ப்புகளும் கட்டாயமாக மாற்றத்துக்கு உள்ளான மொழிபெயர்ப்புகளாகவே அமைதல் வேண்டும். ஏனெனில் மூலப் பிரதியை அப்படியே பிரதி பண்ணுதல் பயனற் றன்றாகி விடும். எனவே ஒரு மொழி பெயர்ப்பாளரால் மூலப் பிரதியை மொழி பெயர்க்கும் போது மூலப் பிரதி குறித்த அறிவார்ந்த பின்புலமும் தான் செய்வது என்ன என்பது பற்றிய தெளிவும் அவசியம்.

வேறொரு பண்பாட்டுத் தளத்தில் வேறொரு மொழியில் மிகவும் வேறுபட்ட பின்புலங்களை உள்ளடக்கிய மூலப் பிரதியை மொழிபெயர்க்கும் போது கீழ்க் காணும் செயற்பாடுகளை (எல்லாவற்றையும் அல்லது சிலதை) செய்ய வேண்டிய கடமை மொழிபெயர்ப்பானாலுக்கு உண்டு.

- சுருக்குதல்
- விரிவாக்கல்
- மாற்றுதல்
- நீக்குதல்
- சேர்த்தல்
- விளக்குதல்

இன்றைய தமிழ்க் குழலில் மொழி பெயர்ப்புக் குறித்துப் பார்த்தோமாயின் இங்கே செய்யப்படுகின்ற அனேகமான மொழிபெயர்ப்புக்கள் மொழிபெயர்ப்பின் மொழிபெயர்ப்புகளே. ஏதாவதோரு தாய் மொழியில் எழுதப்பட்ட மூலப் பிரதி ஆங்கிலத்துக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டு

பின்னர் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழக்கு மொழி பெயர்க்கப்படுகின்றது. ஆங்கிலம் தவிர்ந்த ஏனைய மொழிப் படைப்புக்கள் பெறும்பாலும் மொழிபெயர்ப்பின் மொழி பெயர்ப்புகளே. மொழிபெயர்ப்பின் பெறும் பாலான சிக்கல்களின் தோற்றுவாய் இது தான்!

மொழிபெயர்ப்பின் முதலாவது மொழி பெயர்ப்பு ஆங்கில மொழிக்கு நிகழ்கிறது. இந்த இடத்தில், ஆங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் குறித்த ஒரு பார்ஸல் மிகவும் முக்கியமானது.

“எந்தவொரு பெயரையும் கைக்கு வந்த விதமாக எழுதி, வாய்க்கு வந்த விதமாக உச்சரித்து, அவ்வடிவங்களை எல்லாவற்றையும் அல்லது சிலதை செய்ய வேண்டிய கடமை மொழிபெயர்ப்பானாலுக்கு உண்டு. - (சி.சி.வசேகரம்)

ஆங்கில வழி மொழிபெயர்ப்பானது மிகவும் சிக்கலானதும் ஆபத்தானதுமான ஒரு பணியாக மாறிவிடுகின்றது என்பதைப் பலரும் உணர்வதில்லை. ஏராளமான மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் வந்து குனிகின்றன. இவற்றில் பல மூலப் பிரதி களை தற்கொலை செய்து உருவானவை. அதிலும் குறிப்பாக இலத்தீன் அமெரிக்கா குறித்தான் இலக்கிய மொழிபெயர்ப்புகளோ, அரசியல் மொழிபெயர்ப்புகளோ பெறும்பாலும் அபத்தமானவையாக அமைந்து விடுவது வழுமை. இலத்தீன் அமெரிக்கா பற்றியோ அதனது அரசியல், சமூக, பண்பாடு பின்புலம் பற்றியோ தெளிவு இல்லாத நிலையில் செய்யப்படும் மொழிபெயர்ப்புகள் இயல்லை இழந்து

விடுதல் தவிர்க்க இயலாத்தாகிறது. இவ் வாறான மொழிபெயர்ப்புகள் வழவற்றதாக, காத்திரமான ஒன்றாக அமையாததாக ஆகிவிடுவதோடல்லாமல் வாசகனை விலக்கி வைக்கின்ற முயற்சியையும் செய்து விடுகிறது. கட்டுரைகள் தவிர்ந்த கவிதைகள், நாடகங்கள், சிறுகதைகள் மொழிபெயர்க்கப்படும்போது உண்மையான உணர்ச்சி வாசகனுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும். மூலத்தின் முதல் மொழி பெயர்ப்பு ஆங்கிலத்தில் அமையும்போது ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பாளன், மூலத்தை ஆங்கிலப் பின்புலத்திற்கு மாற்றி விடுகிறார். நாங்கள் மொழிபெயர்க்கும் போது ஆங்கிலப் பின்புலத்தையே மொழி பெயர்ப்பதால் மூலப்பிரதி செத்து விடுகிறது. மொழி பெயர்ப்பின் மொழிபெயர்ப்பில் மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டிய அங்கம் இது.

ஆங்கில வழி தமிழக்கு வரும்போது அங்கே பயன்படுத்தப்பட்ட உருபொலியங்கள், ஒலிக் குறிப்புகள் கவனமாக மாற்றப்படல் வேண்டும். மூலத்தை ஆங்கிலமாக்கும் போது பயன்படுத்தப்பட்ட முக்கிய விடயங்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டுத் தமிழக்கு உரிய முறையில் அவை தரப்படல் வேண்டும். கட்டுரை மொழிபெயர்ப்புகள் கருவுரடானதாக இருப்பினும் சிறமப்பட்டேனும் வாசிக்க முடியும். ஆனால் இலக்கிய மொழிபெயர்ப்புக்கு அது சாத்தியமாகாது. உணர்ச்சியுள்ள ஒரு சிறுகதை மொழிபெயர்ப்பாளரின் கவனக் குறைவால் சடமான ஒரு சிறுகதையாக காட்சியளிக்கலாம். எனவே எமக்கே உரித்தான மொழி நடையில் மொழிபெயர்ப்புச் செப்பனிடப்

பட்டிருக்க வேண்டும். மொழிபெயர்ப்பின் மொழிபெயர்ப்பில் சொல்லப்படுகின்ற மிக முக்கியமான விடயம் பெயர்கள். அவை மூலத்தின் உச்சரிப்பை மொழிபெயர்ப்பாளன் (ஆங்கில வழி) அறிந்திராமையால் இது இயல்பாகவே நடந்து விடுகிறது. மொழிபெயர்ப்பில் மூல மொழிச்சொல் அப்படியே பயன்படுத்தப்படும்போது அச் சொல் குறித்த உண்மையான பொருள் விளக்கம் கட்டாயம் வழங்கப்படல் வேண்டும்.

மொழிபெயர்ப்பின் மொழிபெயர்ப்புக் குறித்துக் கவனமெடுக்கும் போது மூலம் எழுந்த இடம், அதன் குழ்நிலை அதன் பின்னணி, எழுதியவரின் பின்னணி போன்ற விடயங்கள் நிச்சயமாகக் கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும். மூலம் குறித்த அக்கறை மட்டுமல்லாமல் மூலத்தை உருவாக்கியவன் குறித்த அக்கறையும் தெளிவான மொழி பெயர்ப்பைக் கொடுக்கும். ஒரு மூலத்திற்கு இரண்டு மூன்று ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புகள் கிடைக்கின்றன. எனவே அவற்றை ஆராய்ந்து சரியானதை உள் வாங்க வேண்டிய பாரிய பொறுப்பு மொழிபெயர்ப்பாளனின் கைகளிலேயே தங்கியிருக்கின்றது. பல சமயங்களில் ஒரே வடிவத் திற்குப் பல தமிழ் மொழிபெயர்ப்புக்கள் அமைவதும் உண்டு.

கவிதையை மொழிபெயர்ப்பதே மிகக் கடினமான காரியம் எனச் சொல்லலாம். அதிக உணர்வுகளையும், செய்திகளையும், சொல்லாடல்களையும் ஒருங்கே கவிதை தாங்கிக் கொண்டிருப்பதால் மொழிபெயர்ப்பு மிகவும் கடினமாகிறது.

ஆங்கில வழி வரும்போது அவை பல சமயத்தில் வேறு வடிவம் கொண்டவை யாகவே அமைவதால் எம்மால் உண்மையான மூல வடிவத்தைக் கொண்டுவர முடிவதில்லை. இது மொழிபெயர்ப்பின் மொழிபெயர்ப்பில் மிகப் பெரிய குறைபாடு. மொழி பெயர்ப்பாளன் மூலத்தை (ஆங்கில வழி) மொழிபெயர்த்தவற்றை நம்பியே மொழிபெயர்க்க வேண்டியிருக்கின்றது. இதனால் பல பயனுள்ள பிற மொழிக் கருத்துக்கள் எமக்குக் கிடைப்பதில்லை. கிடைப்பனவும் எவ்வளவு தூரம் சரியானவை என்பதை உறுதி செய்யவும் முடியாது. உலக வர லாற்றின் பல பக்கங்கள் இன்னமும் தூசி தட்டிப் பார்க்கப்படாமல் இருண்ட பக்கங்களாக தொடர்ந்தும் என்பது இருப்பது இதன் விளைவாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

தவறுதலான மொழிபெயர்ப்புக்கு ஆதரவாகக் 'கட்டுடைத்தல்', 'ஆசிரியன் இரண்து விட்டான்' என்ற பின்நவீனீஷ்துவப் பிறபோக்குவாதக் கோட்பாடுகளும் ஒலிக்கின்றன. ஆனால் மொழிபெயர்ப்பு என்பது வெறுமனே ஒரு கலையாக மட்டுமல்லாமல் சமூகப் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்று. மொழி பெயர்க்கும் ஆற்றலிருக்கும் என்பதால் எல்லா வற்றையும் மொழிபெயர்த்தல் என்பது தாம் மொழிக்குச் செய்யும் துரோகமே!

வாழ்த்துகின்றோர்

- * அண்மையில் ஸ்ரீ ஜெயவர்த்தனபுர பல்கலைக் கழகத்தின் விரிவுவரையாளராக (தகுதிகாண்) நியமனம் பெற்றுள்ளார்.
- * கம்பன் கழக அமைப்பாளர் ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்
- * பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் உயர்கல்விக்கான புலமைப் பரிசில் பெற்று 'பாரதியும் மஹாகவியும்' என்கிற தலைப்பில் முதுகத்துவமானி ஆய்வு செய்து வருகின்றார்.
- * பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை வெளியிடுவள் 'இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்துக் கவிதைகள்' என்ற நூல் உட்பட 7 நூல்களின் பதிப்பாசிரியர் இவர். - ஆசிரியர்

தோழர் ரகுநாதன்

- வி.அரசு

தொ.மு.சி.ரகுநாதன் மறைந்து நான் காண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அன்மையில் மறைந்த சந்தர ராமசாமிக்குத் தமிழ் ஊடகம் அளித்த மரியாதை வரவேற்க வேண்டிய செயல். ரகுநாதன் மறைந்தபோது எந்த ஊடகமும் கண்டுகொண்டதாகத் தெரிய வில்லை. அவர் தொடர்பு கொண்டிருந்த இடதுசாரி ஊடகங்கள் மட்டுமே கண்டு கொண்டன. ‘கட்சி சாராதவர்கள் அங்கீகாரிக் கப்படுவதில்லை’ என்ற வாதம் எவ்வளவு பொய்யானது என்பதைச் சந்தர ராமசாமி மறைவு குறித்த ஊடகப் பதிவால் அறிய முடியும். உன்மையில் ஒரு சார்பில் இருப்பவர்களைத்தான் வெகுசன ஊடகம் கண்டு கொள்வதில்லை. அன்மையில் ரகுநாதன் குறித்துப் பல இடங்களிலும் பேசத் தொடங்கியுள்ளார்கள். புதுமைப்பித்தன் நூற்றாண்டுக் கருத்தரங்கங்கள் நடை பெறுகின்றன. புதுமைப்பித்தன் பற்றிப் பேசுபவர்கள் தவிர்க்க இயலாமல் ரகுநாதன் பற்றியும் பேசுகிறார்கள். ரகுநாதன் பற்றிய புரிதல் தமிழ்ச் சூழலில் ஒருதலைப் பட்சமாகவே பதிவாகியுள்ளது. உன்மையில் ரகுநாதன் அப்படிப்பட்டவரா? என்ற விசாரணை தேவைப்படுகின்றது. 1940கள் தொடங்கி சமார் அறுபது ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாகத் தமிழ்ச் சூழலில் இயங்கியவர் ரகுநாதன். இன்றைய கண்ணொட்டத்தில் ரகுநாதனை எப்படிப் புரிந்து கொள்வது என்ற உரையாடல், அவரது நான்காம் ஆண்டு (மறைவு : 31.12.2001) நினைவு அஞ்சலியாக அமையக்கூடும்.

ஜமீன்தார்கள் வம்சாவழியில் வந்த குடும்பமாகத் தொண்டமான் குடும்பங்கள் கருதப்பட்டன. ஒத்துழையாமை இயக்கம் நடந்த காலத்தில் (1942) கல்லூரி மாணவர்கள் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டு சிறை சென்றவர், ரகுநாதன். அதனால் படிப்பைத் தொடர முடியவில்லை. தமது குடும்பத்தாரின் ஜமீன்தாரிய வெற்றுக் கெளரவத்தை முச்சந்தியில் போட்டு உடைத்தவர். தமது திருமணம், இடதுசாரி கருத்துச் சார்பு, பொது வாழ்க்கை ஈடுபாடு ஆகிய பிறவற்றால் குடும்பத்தின் வறட்டுத் தனத்தை உடைத்து வெளியேறினார். அவரது உறவினர்கள் பலரும் பொருளாதார ரத்யாக வளமாய் இருந்தபோது - அதிலிருந்து வேறுபட்டு, சாதாரண நடுத்தரக்

குடும்ப வாழ்வை மேற்கொண்டவர். இளம் வயதில் இவ்வகையான மன நிலை, இவரது குடும்பப் பின்புலத்தை அறிந்தவர்களுக்கு வியப்பவிப்பதாகவே உள்ளது. குடும்பத்தை விட்டு வெளி யேறியவர் முழுநேரப் பத்திரிகையாளராக வாழ்த்தார்.

ரகுநாதனின் இளமைக் காலம் பற்றி மேலும் அறிய விரும்புகிறவர்கள், அன்மையில் பொன்னீலன் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ள ரகுநாதன்

குறித்த மூன்று நூல்களை வாசிக்கலாம். (‘தொ.மு.சி.ரகுநாதன் இலக்கியத் தட்டம்’, ‘தொ.மு.சி.ரகுநாதன் வாழ்வும் பணியும்’, ‘எங்கள் ரகுநாதன்’). கரடுத்தடிப் போன நிலப் பிரபுத்துவக் குடும்பப் பின்னணியை உதறுவது மன ரத்யான் விடுதலைக்கு வழி வகுக்கும். ரகுநாதன் இளமையில் அதைச் செய்திருக்கிறார். நிலப்பிரபுத்துவ மதிப்பீடுகளைத் தூக்கிப் பிடித்த அவரது அன்னன் தொ.மு.பாஸ்கரத் தொண்டமானோடு இறுதிக் காலம் வரை தொடர்பு கொள்ளாத வாழ்முறையை மேற்கொண்டார். இத்தன்மைகள் ரகுநாதனின் மனநிலையைப் புரிந்து

கொள்ள உதவலாம். இவருடைய இம் மனநிலை குறித்து தோழர் நல்லகண்ணு சுவைபடக் கூறியுள்ளார். (பார்க்க : ‘எங்கள் ரகுநாதன்’ 2004:17)

1940களில் ரகுநாதன் ‘தினமணி’, ‘சக்தி’, ‘மூல்லை’ ஆகிய இதழ்களில் பணியாற்றினார். ‘சக்தி’ இதழில் மொழி பெயர்ப்புகளைச் செய்தார். புனைக்கதை களையும் எழுதத் தொடங்கினார். ரகுநாதன் முதலில் எழுதியவை நாவல்களே. ‘புயல்’ (1945), ‘முதலிரவு’ (1949), ‘கண்கிகா’ (1950) ஆகியவை

பெண் களை முதன்மைப் படுத்தி எழுதி யைவ . பின்னர் நெசவுத் தொழிலாளர் போராட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவா பசியும்’ (1950) நாவலை எழுதினார். இக்காலத்தில் கார்க்கியின் ‘தாய்’ நாவலையும் மொழி பெயர்த்தார். இவரது ‘முதலிரவு’ நாவல் தணை செய்யப்பட்டது. தமிழ்ப் புனைக்கதை உலகில் கு.ப.ரா.வும், தி.ஜான்சி.ராமனும் பெண் உலகத்தைப் பற்றி எழுதியவர்கள் என்று கூறுகிறோம். இலில் எம்.வி.வெங்கட்ராமனும் சேர்ந்து கொள்கிறார். ஆனால் இவர்களுக்கு முன் னோடியாகப் பெண் மனதைப் பதிவு

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

யவ்வைக்

செய்தவர் ரகுநாதன். பாலியல் சிக்கல் களைப் பதிவு செய்வதில் நடைமுறைச் சமூக விழுமியங்களுக்கு முரணான குழல் நிலவியபோது, அச்சிக்கல்களைப் பற்றி விவாதிக்கத் தமது நாவல்கள் மூலம் முன்வந்தவர் ரகுநாதன். இப்பதிவு நாவலாக வெற்றி பெற்றதா? ரகுநாதன் அனுகுமுறைகளை ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா? என்ற விவாதங்கள் ஒருபுற மிகுக்க, அவரது இந்தப் பதிவைத் தமிழ்ச் சமூகம் கண்டு கொள்ளவில்லை. தடை செய்யப்பட்ட அவரது ‘முதலிரவு’ காந்தியின் பிரம்மச்சரியம் குறித்த விமர்சனமாக அமைந்த நாவல். பெண்ணின் உணர்வைப் புரிந்து கொள்ளாத, பழம் நிலப்பிரபுத்துவ மன நிலையே காந்தியின் மனிலை என்ற கடுமையான விமர்சனத்தை அந்தாவல் மூலம் வெளிக் கொண்டு வந்தார். காந்தியார் மறைந்த ஆண்டுக்கு அடுத்த ஆண்டில், இவ்வகையான காந்தியக் கருத்து விமர்சனத்தைத் தமது படைப்பில் கொண்டு வந்தால், அரசாங்கம் அதன் வேலையைச் செய்து,

அதனைத் தடை செய்து ரகுநாதனுக்குப் பெருமை செய்தது. இதைப் போலவே பெண்களின் வளர்ச்சிப் பருவத்தில் (ஏழு வகை) ஏற்படும் மன உணர்வுகளைப் பற்றிய பதிவாக ‘கண்ணிகா’ நாவலை எழுதினார். பாரம்பரிய நிலவுடைமைப் பண்பாட்டில் பெண்கள் எதிர்

பெண்ணின் ஒடுக்கப்பட்ட மற்றும் அமுக்கப்பட்ட பாலியல் குறித்த உரையாடலாக இவரது நாவல்கள் அமைந்து போனதாலோ என்னவோ, ஒழுக்க விழுமியத்தைத் தூக்கிப் பிடிக்கும் தமிழ்ச் சமூகம் இப்படைப்புகள் குறித்த பதிவுகள் எதையும் செய்யவில்லை. ஒருவரின் படைப்பு குறித்த விமரிசனம் என்பது வேறு; அந்தப் படைப்புக் குறித்துப் பேசாமல் விடுவது என்பது வேறு. விடுவது என்பதன் மூலம், அதில் பேசப்படும் செய்திகளை அனுகுவதில் உருவாகும் மன விழுமியமாகக் கருத முடியும். அந்

நாவல்களைப் படித்த போது தான் அதிர்ந்து போனதாக சந்தர் ராமசாமி குறிப்பிடுகிறார். ரகுநாதன் தமது தொடர்க்க காலப் புனைவுகளின் மூலம் யாரும் தொடுவதற்கு அஞ்சம் பாலியல் சிக்கல் குறித்துத் துணிந்து விவாதித்திருக்கிறார் என்பது பதிவு செய்ய வேண்டிய செய்தி..

‘பஞ்சம் பசியும்’ நாவலை வெறும்

விவரணமாக இன்று கருத முடியும். ‘தாய்’ நாவலில் வரும் நிகழ்வுகள் இந்தாவலில் மீட்டுருவாக்கப்பட்டுள்ளன என்றும் கூறலாம். நாவல் எழுதப்பட்ட காலத்தில் நெசவாளர் வாழ்க்கை என்பது கேள்விக் குறியாகியிருந்தது. அவர்கள் என்ன செய்யப் போகிறார்கள் என்ற கேள்வி அனைத்துத் தரப்பிலும் எழுந்தது. நவீன எந்தர வருஷக்கும் பாரம் பரிய தொழில் முறைக்குமான முரணாக அமைந்த அச்சிக்கல் இன்றும் தொடர்கிறது. அதனைக் கருப்பொருளாக்கினார் தொ.மு.சி. அன்று அவர் நம்பிய சோசலிச எதார்த்த முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அதனை உருவாக்கினார். அவரே பிற்காலத்தில் சோசலிச எதார்த்தம் குறித்த விமர்சனத்தை முன் வைத்தார். அன்றைய குழலில் தமது புரிதலும் பின்னர் உருவான புரிதலும் வேறுபடும் புள்ளிகளை அவர் விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளார். எழுத்தாளர்கள் என்போர் கடவுளைப் போல் சிரஞ்சிவியாக இருக்க முடியாது. கால வளர்ச்சியோடு தாங்களும் வளருவார்கள் என்பதை தொ.மு.சி. நம்பினார். இப்படியான பார்வைகளை க.நா.க. போன்றவர் களிடம் காண முடியுமா? பிறக்கும் போதே நாவில் எழுதப் பெற்றவர்கள் அல்லவா அவர்கள்! தமிழ் நாவல் பற்றிப் பேசுபவர்கள் எல்லாரும் தொ. மு.சி.யின் ‘பஞ்சம் பசியும்’ பற்றியே கூறுவதும், பிறவற்றைப் பற்றி மௌனம் சாதிப்பதும் கவையான நிகழ்வாகும். தமக்குத் தேவையானவற்றை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளும் தட்டையான பார்வையாகவே இதனைக் கொள்ள முடியும்.

ரகுநாதன் ஹரிந்திரநாத் சட்டோபாத்தியாய படைப்புகளில் ஈடுபாடு கொண்டவர். தமது மகனுக்கு அரிந்திரண் என்று பெயர் வைத்தவர். இந்தியா முழு வதும் இடதுசாரி மன நிலையாளர் களிடம் செல்வாக்குச் செலுத்தியவர் ஹரிந்திரநாத். இவரது படைப்பு நெறி மீது ரகுநாதன் மரியாதை கொண்டிருந்தார். ரகுநாதன் சிறுக்கதைகள், நேரடியான நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்தவையாகப் பெரும்பகுதி அமைந்தன. விவாதத்திற்கு கட்டுத்தப்பட்ட அவரது ‘நீயும் நானும்’ கதை இதற்கு நல்ல எடுத்துக் காட்டு. கட்சித் தலைவரைக் காப்பாற்றுவதற்காக, அடிமட்டத்தில் இருந்த கட்சித் தோழரின் மனைவி, தனது குழந்தையைக் கொலை செய்யும் நிகழ்ச்சி சார்ந்த கதை இது. கட்சியின் மீது கொண்ட நம்பிக்கையாக இதனைக் கருத முடியும். இடதுசாரி இயக்கங்களின் அடிமட்டத்தில் செயல் படும் தோழர்கள் மனதிலை, இவ்வகையில் செயல்படுவதை இன்னும்கூடக் காண முடியும். இது ஒரு வகையான மனதிலை. இதனை எப்படி மதிப்பிடுவது என்பது சிக்கலானது. இக்கதை மூலம் இடதுசாரி இயக்கங்கள் மீது ரகுநாதன் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையைக் காண முடிகிறது. ‘ஆனைத்தி’, ‘வென்றிலன் என்ற போதும்’ ஆகிய சில கதைகள் புதுமைப்பித்தன் கதைத் தரத்திற்கு எவ்வகையிலும் குறைந்ததாக மதிப்பிட முடியாது. இவர் சிறுக்கதைகளை எழுதினாரா என்று கேட்கும் குழல் இன்று இருப்பதைக் காண்கிறோம். அழகிரிசாமியும் ரகுநாதனும் இரட்டையர்களாகப் பேசப்பட்ட காலம் இருந்தது. அழகிரிசாமி கதைகளில் காணப்படும் பல கூறுகளை

ரகுநாதன் கதைகளில் காணலாம். புதுமை பித்தன் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டுச் சில நல்ல கதைகளை ரகுநாதன் எழுதியிருக்கிறார். தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு, ரகுநாதனை அப்படிப் பதிவு செய்யவில்லை என்பதையும் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். உண்மையில் எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய பதிவு என்பது அவர்களது இறுதிக் காலங்களில் எப்படி அமைகிறதோ அப்படியே ஆகிப் போகிறது. அவர்களுடைய கடந்த காலங்கள் பதிவாவதில்லை. ரகுநாதனை ஆய்வாளராக அறிந்த தமிழ்ச் சமூகம், படைப்பாளராக அறியாமல் இருப்பதற்கு அவரது இறுதிக்காலச் செயல்பாடுகளே காரணம். எல்லோருக்கும் இவ்வகையான ஆபத்து நிகழ்வுது இயல்பு. குறைந்த வயதில் மறைந்த பாரதி, புதுமைப்பித்தன் ஆகியவர்களுக்கு இப்படி நிகழவில்லை. தொடர்ச்சியான ஊடகச் செல்வாக்குப் பெற்று வாழ்ந்த க.நா.க., சி.சு.செ. மற்றும் சுந்தரராமசாமி ஆகியோருக்கு இவ்வகையான ஆபத்து ஏற்படவில்லை என்பதை இங்கு நாம் பதிவு செய்யலாம்.

ரகுநாதன் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில், குறிப்பாகப் பிரபந்த இலக்கியங்களில் பயிற்சி மிக்கவராக இருந்தார். சதகம், பள்ளு, குறவுஞ்சி ஆகிய பிற வடிவங்கள், தனிப்பாட்டுக்கள் ஆகியவற்றில் அவரது ஈடுபாடு குறிப்பிடத்தக்கது. புதுமைப்பித்தனுக்கும் இவ்வகை ஈடுபாடு இருந்தது. அழகிரிசாமியும் அவற்றில் ஈடுபாடு காட்டியதை நாம் அறி வோம். இம்மூவரைத் தவிர, பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் ஈடுபாடு, இவர்களது சமகாலப் படைப்பாளரிகளிடம் இல்லாமல் இருந்ததை நாம் புரிந்து கொள்ள

வேண்டும். பழந்தமிழ் இலக்கியம் குறித்த பார்வைக்கும் நவீனத் தமிழ் இலக்கிய உருவாக்கத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. இந்தக் கண்ணோட்டத் தில் புதுமைப்பித்தன், ரகுநாதன், அழகிரிசாமி ஆகிய மூவரின் செயற்பாடுகள் தனித்தது. அன்றைய தமிழ் எழுத்தாளர்கள் எவரிடமும் காண இயலாத பண்பு. இத்தனமை ரகுநாதனின் கவிதை ஆக்கத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்திய தாகக் கூற முடியும். பேச்சாக இருந்தாலும், அதில் ஓர் ஒரைநாயம் இருக்க வேண்டும் என்பதில் ரகுநாதன் குறியாக இருந்தார். இலக்கியம் என்ற ஊடகம், வாசகனிடத்தில் அதன் வெளிப்பாட்டு முறைகளில் செலுத்தும் செல்வாக்கு குறித்து அக்கறையோடு விவாதித்தவர் ரகுநாதன். இப்பின்புவத்தில் கவிதை என்பதை ஒரையாகக் கருதினார். இதுவே, ‘திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயராக’ வெளிப் பட்டது. இவரது கவிதை உருவாக்கங்களுக்கு அன்றைய கேட்பு ஊடகமான வாளை விக்கும் ஒரு பங்கு இருந்தது. 1930களின் இறுதி - 40களின் தொடக்கத்தில் தமிழ் வாளையாலியில் தமிழின் முதன்மையான படைப்பாளிகள் பலரும் பங்குகொண்டனர். வாளையிக்கென எழுதிய கவிதைகள், அதன் நீட்சியாக அமையும் கேட்போசையை முதன்மைப் படுத்தும் கவியரங்கம் சார் கவிதைகள் ஆகியவை ரகுநாதன் கவிதைகளாக அமைகின்றன. படைப்பு வடிவத்தில் சோதனை என்பது தாம் படித்த புதிய தன்மைகளின் செல்வாக்கை உள்வாங்கிச் செயல்படுவது. தமிழில் புதுக்கவிதை, ஜோப்பிய இலக்கிய வடிவங்களை உள்வாங்கிய சோதனையாக அமைந்தது.

புதிதாகக் கற்ற மொழியின் செல்வாக்கு அங்கு முதன்மையாக அமைகிறது. இத் தன்மைக்கு எதிரான சோதனையாக, மரபு சார்ந்த கவிதையின் ஒரையை உள்வாங்கிய புதிய கவிதையாக ரகுநாதன், புதுமைப்பித்தன் கவிதைகளைப் பார்க்க முடியும். இவர்கள் கவிதைகளை பேச் சோசை வடிவமாகக் கண்டனர். வாளையாலியில் இக்கவிதைகளின் தொடர்ச்சியாக நாடகங்களையும் ரகுநாதன் எழுதினார். நாற்பதுகளில் தமிழ் வாளையாலிக்கும் நவீனத் தமிழிப் படைப்பாளிக்குமான உறவு குறித்த பதிவு இன்னும் செய்யப்படவில்லை. அன்றைய சூழலில் புதிதாக உருவாகி வளர்ந்து வந்த அச்சு ஊடகத்திற்கு இருந்த செல்வாக்கு அளவிற்கு அன்றைக்குப் புதிதாக உருவாகி வந்த வாளை ஊடகத் திற்கும் இருந்தது. வ.ரா., கு.ப.ரா., பி.எஸ்.ராமையா, ரகுநாதன், அழகிரிசாமி ஆகிய பலர் வாளையாலிக்கு எழுதியவைகளே நாடகங்கள் என்றும், ‘சம்பாஷ னைகள்’ என்றும் அழைக்கப்பட்டன. சமகால ஊடகத் தாக்கத்திற்கு எழுத்தாளர்கள் உட்படுவது என்பது தவிர்க்க இயலாத ஒன்று. ரகுநாதன் கவிதைகளையும் நாடகங்களையும் இவ்வகையில் பார்ப்பதற்கு இடமிருப்பதாகவே கருதலாம்.

கவிஞராகவும் புனைகதை பத்திரிகையாளராகவும் இருந்த ரகுநாதன் அன்றைய தேவையையொட்டி மொழி பெயர்ப்பாளராகவும் வாழ்ந்தார். ‘சக்தி’ மற்றும் ‘மூல்லை’ இதழ்களில் பணியாற்றியபோது மொழிபெயர்ப்பதற்கான சூழல் அமைந்தது. அது இதழியல்துறை சார்ந்து நிகழ்ந்தது என்றும் கூறலாம்.

பின்னர் ‘சாந்தி’ இதழை அவர் நடத்திய போதும் ‘சோவியத் நாடு’ இதழில் பணி யாற்றிய போதும் மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபட்டார். மாக்சிம் கார்க்கியின் ‘தாய்’, ‘முன்று தலைமுறைகள்’, ‘பிரம்மச் சாரியின் டெரி’, ‘தந்தையின் காதலி’ ஆகிய நாவல்களையும் சில சிறுகதைகளையும் ரகுநாதன் மொழியாக்கம் செய்துள்ளார். அலெக்சி டால்ஸ்டாய், இலியா ஏர்ன்பர்க், மைக்கேல் வேஷல் கோவ், மாய்கோவல்ஸ்கி ஆகிய படைப்பாளர்களின் ஆக்கங்கள் சிலவற்றைத் தமிழில் ரகுநாதன் கொண்டு வந்துள்ளார். மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், லெனின் ஆகியோரின் அரசியல் படைப்புகளை மிகுதியாக மொழியாக்கம் செய்துள்ளார். இவரது மொழியாக்கப் பணி சக்தி, மூல்லை ஆகிய இதழ்களில் தொடங்கி, சோவியத் தூதரகத்தின் மூலம் விரிவாக நடைபெற்றது. இவரது அனைத்து மொழியாக்கங்களும் நூல் வடிவம் பெற்று விட்டதாகக் கூற முடியாது. தமிழில் ரகுநாதன் அளவிற்கு மொழியாக்கம் செய்தவராக க.நா.க.வைச் சொல்ல முடியும். வேறு யாரையும் கூற முடியுமா? என்பது ஜீயம். இவ்வளவு தீவிரமாக மொழியாக்கத்தில் ஈடுபட்ட அவரின் பங்களிப்பைத் தமிழ்ச் சமூகம் எப்படிப் புரிந்துள்ளது என்பது கேள்விக் குறி. க.நா.க.வின் மொழிபெயர்ப்புக் குறித்துப் பேசப்படும் அளவிற்கு ரகுநாதன் மொழிபெயர்ப்புக் குறித்துப் பேசப்படும் அளவிற்கு ரகுநாதன் மொழிபெயர்ப்புக் குறித்துப் பேசப்படுகிறதா என்கிற கேள்வியை நாம் எழுப்பிக் கொள்வது அவசியம். சோவியத் இலக்கியங்களின் மொழி பெயர்ப்புப் பணியாக அவரது பணி அமைந்தது. க.நா.க. பணி யுனெஸ்கோ

நிறுவனம் சார்ந்த பணியாக அமைந்தது. க.நா.சு. அங்கீகரிக்கப்படுவதும் ரகுநாதன் மௌனப்படுத்தப்படுவதும் அவர்கள் சார்ந்த அனுகுழறை அளவினதே. தனிப்பட்ட மனிதர்கள் சார்ந்த விஷயமாக இதைப் பார்க்க முடியாது. 1948இல், புதுமைப்பித்தன் மறைந்தபின், புதுமைப்பித்தனின் வாழ்க்கை வரலாற்றை தொ.மு.சி. எழுதி னார். தான் மறைவதற்கு முன்பு, அவரது இறுதி நூலாக அமைந்தது ‘புதுமைப்பித்தன் கதைகள் - விமர்சனங்களும், விஷயத்தனங்களும்’ என்னும் நூல். ரகுநாதன் தமது வாழ்நாள் சிந்தனையோட்டமாகப் புதுமைப்பித்தனைக் கொண்டிருந்தார் என்று கருத முடியும். தாம் தொடர்பு கொண்டிருந்த இடதுசாரி வட்டங்கள் புதுமைப்பித்தனை நம்பிக்கை வறட்சியாளராகக் கட்டமைத்த நேரத்தில், அதற்கு மாற்றான பிம்பத்தைப் புதுமைப்பித்தனை படைப்புகள் குறித்துப் பதிவு செய்தார். இறுதிக் காலங்களில், வெள்ளாளர் பார்ப்பானிய முரணாகப் புதுமைப்பித்தனை அனுகுவதில் ஏற்பட்ட தன்மைகளை அம்பலப்படுத்தினார். தமிழின் முதன்மையான சிறுகதைப் படைப்பாளியாக புதுமைப்பித்தனை அங்கீகரிக்க ரா.ஸ்ரீ.தேசிகன், க.நா.சு., சி.க.செ., சிட்டி மற்றும் அசோகமித்திரன் ஆகிய வர்கள் மறுத்தனர் என்பதைப் பதிவு செய்துள்ளார். இது குறித்த சுந்தர

தமிழின்
முதன்மையான
சிறுகதைப் படைப்
பாளியாக புதுமைப்பித்தனை
அங்கீகரிக்க ரா.ஸ்ரீ.தேசிகன்,
க.நா.சு., சி.க.செ. சிட்டி மற்றும்
அசோகமித்திரன்
ஆகியவர்கள்
மறுத்தனர்.

ராமசாமி அவர்களின் எதிர்விளையை இங்குப் பதிவு செய்வது சுவையாக அமையலாம்.

“...புதுமைப்பித்தனை ஏத்துக்காத வங்க அவர சாதிங்கிற காரணத்துக்காக மட்டும் ஏத்துக்கல். சில ஆட்கள் புதுமைப்பித்தனின் வாழ்க்கை வரலாற்றை தொ.மு.சி. எழுதி நூலில் புதுமைப்பித்தனை என்கிறதுக்காக ஏத்துக்கல். சில ஆட்கள் அவருடைய தமிழ் நல்ல தமிழ் இல்லை என்கிறதுக்காக ஏத்துக்கல். இன்னும் சில ஆட்கள் இவர் ரொம்பத் துணிச்சலா எழுது கிறார்... இந்தச் துணிச்சல் நம் கலாச்சாரத்துக்கானதல்ல. அவர் ரொம்ப செக்லியா எழுதுகிறார். இப்படிப் பல வேறுபட்ட காரணங்களால் அவருக்கு எதிரான மனோபாவம் வந்திருக்கு. இந்த எல்லாத்தையும் நீங்க தொகுத்திருக்கணுமே ஒழிய, சாதிய மட்டும் நீங்க தொகுத்து எனக்கு உடன் பாடான விஷயம் இல்ல... நீங்க புத்தகம் எழுதுகிற காலத்துலே அந்த விஷயமே யில்லை. முன்னால் இருந்தது. அது ஒரு வரலாறே ஒழிய இப்போது உண்மை இல்லை...” (பொன்னீலன் : தொகுப்பு ‘எங்கள் ரகுநாதன்’. ப : 38-40)

தமிழ் நாட்டின் சாதிய ஓர்மைக்கும் வரலாறு எழுதுவதற்குமான உறவு நிலைகள் எல்லோரும் அறிந்த ஒன்றே. இடதுசாரி இயக்கம், இத்தன்மைகளில் கொண்டிருந்த அனுகுழறையே தமிழ் நாட்டில் கோட்பாட்டு வறுமை மிக்க

தி.மு.க. போன்ற அமைப்புகள் உருப்பெற வழிகண்டது. படைப்புலகில் செயல்பட்ட இத்தன்மையை ரகுநாதன் தமது இறுதிக் காலங்களில் பதிவு செய்திருப்பது முக்கியமானது. புதுமைப்பித்தன், சாதிய ஆதிக்கத்தில் தாம் புறக்கணிக்கப்பட்டதை, அவர் இறப்பு நேரத்தில் பதிவு செய்ததைக் ‘கடைசி நாட்களில் புதுமைப்பித்தன்’ என்ற எஸ்.சிதம்பரம் (என்.சி.பி.எச். 2005) அவர்களின் நூல் உறுதிப்படுத்துகிறது.

தமிழில் புனைவு மொழியைக் கண்டுபிடித்தவர் புதுமைப்பித்தன். காலனியத்தின் மூலம் நமக்குக் கிடைத்த நவீனத் தன்மைகள், நமது மரபு சார்ந்த கதை சொல்லலோடு இணைந்து தமிழில் புனைவுகள் உருப்பெற்றன. இவற்றில் நவீனமும் மரபுசார் கதை சொல்லலும் இணைந்தே இருந்தன. புத்தம் புனைவு (Fiction) என்பது உருப்பெறவில்லை. இவ்வகையான புத்தம் புனைவைக் கண்டுபிடித்தவர் புதுமைப்பித்தனே. தமிழ்ப் புனைகதை வரலாற்றில் மிக முக்கியமான நிகழ்வு இது. இதனை இனம் கண்டு, தம் வாழ்நாள் முழுவதும் வெளிப்படுத்துவதில் ரகுநாதன் முனைப்பாக இருந்தார். புதுமைப்பித்தன் பற்றிய ரகுநாதன் தொகுப்புகள் அன்மையில் ஒரு நபரால் கையக்கப்படுத்தப்பட்டு, அவரது அடையாளமாகவும் வணிக நிறுவனம் ஒன்றின் வெற்றிகரமான வணிகமாகவும் உருப்பெற்றிருப்பதை நாம் காண்கிறோம். எனவே, புதுமைப்பித்தன் பற்றிய உரையாடல் என்பது ரகுநாதனை தவிர்த்ததாக அமைய இயலாது என்ற உண்மையைப் பதிவு செய்வது அவ

சியம். ஒரு படைப்பாளி சுக படைப்பாளியை இப்படிக் கொண்டாடிய வரலாறு தமிழில் மிக மிகக் குறைவு.

தமிழில் 1940களின் - இறுதி ஜம்பதுகளின் தொடக்கத்தில், வெகுசுளத் தன்மை மிக்கதான் அச்ச ஊடகச் செயல்பாட்டில், நவீனத் தன்மைகளைச் சிரத்தையுடன் கொண்டு வந்ததில் இடதுசாரி இயக்கங்களுக்கு முக்கியமான இடமுண்டு. ரகுநாதன் - அழகிரிசாமி கூட்டணி, ‘சக்தி’ இதழிலும், பின்னர் ‘மூல்லை’ இதழிலும் இப்பணியைச் செய்தது. 1954இல் ரகுநாதன் தாம் நடத்திய ‘சாந்தி’ இதழ் மூலம் இத்தனைச் சாத்தியப்படுத்தினார். தரமான சிறுகதைகளைச் சுன்னுமிடித்து வெளியிட்டார். சுந்தர ராமசாமி, டி.செல்வராசு ஆகிய படைப்பாளிகளை இனம் கண்டார். தரமான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. பேரா.வையாபுரிப்பிள்ளை போன்றவர்களை இவ்விதழில் எழுதச் செய்தார். சமகாலத்தில் உருவான ‘சரஸ்வதி’, பின்னர் உருவான ‘தாமரை’ ஆகிய இதழ்களின் உருவாக்கத்தில் ரகுநாதனின் ‘சாந்தி’யின் தாக்கத்தை நாம் காண முடிகிறது. பின்னர் இடதுசாரி இயக்கம் சார்ந்த சிறுபத்திரிகை இயக்கத்திற்குச் ‘சாந்தி’ முன்னோடியாக அமைந்திருப்பதை நாம் புரிந்து கொள்வது அவசியம்.

1950களின் இறுதி - அறுபதுகள் தொடக்கம் ரகுநாதன் படைப்பிலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதைத் தவிர்த்தார். தம்மை முழுமையான ஆய்வாளராகவே அடையாளப்படுத்திக் கொண்டார். இதன் விளைவாக பாரதி குறித்தும் சிலப்பதி

ஷல்லகை

காரம் குறித்தும் தொடர்ந்தும் செயல் படத் தொடங்கினார். தமிழ்ச் சூழலில் பாரதிதாசன் திராவிட இயக்கக் குறி யிடாகக் கருதப்பட்டார். 1940களில் இத் தன்மை வலுப்பெறவில்லை. 1930களில் தி.மு.க. போன்ற இயக்க வளர்ச்சியோடு பாரதிதாசன் பற்றிய அடையாளமும் ஒட்டிக் கொண்டது. 1930-1950கள் காலப் பகுதியில் பாரதிதாசன் பாடல்களை, காங்கிரஸ் மற்றும் காந்திய, தேசிய இயக்கம் சார்ந்த இதழ்களும் வெளி யிட்டன என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். ‘மணிக்கொடி’, ‘சக்தி’, ‘மூல்லை’ ஆகிய இதழ்களில் மிக அதிக மாக வெளியிடப்பட்டவை பாரதிதாசன் பாடல்கள். இவ்விதழ்கள் திராவிட இயக்கச் சார்புடையவை அல்ல. ஆனால் 1950களில் பாரதிதாசன் அடையாளம் மாறியது. திராவிட இயக்கச் செயல்பாடு களுக்கு எதிரான பண்பாட்டுச் செயல் பாடுகளில் இடுதுசாரி இயக்கம் செயல் பட்டது. தி.மு.க. போன்ற கட்சிகளின் வெகுசன விருப்புசார் உரையாடல்கள் மற்றும் வெகுசன அங்கீராம் இவற்றை ஏற்க மறுத்த இடுதுசாரிகள் - பாரதியை முதன்மைப்படுத்துவதைத் தங்கள் சமூகக் கடமையாகக் கொண்டனர். இதில் முன்னத்தி ஏர் பிடித்தவர் தோழர் ஜீவா. வெகுசனத் தளத்தில் பாரதியைப் பற்றிப் பேசிய ஜீவாவைத் தொடர்ந்து, இந்திய தேசியம், மனிதாபிமானம், கற்பனா சோச விசம், கவிதை வளம் ஆகிய பல்வேறு கூறுகளில் பாரதியை முதன்மைப் படுத்தும் பணியை ரகுநாதன் முன்னெடுக்கத் தொடங்கினார். பாரதி குறித்த பல நூல்களை எழுதினார். உலகப் பெருங் கவிஞர்களோடு ஒப்பீடு, ஏகாதி

பத்திய எதிர்ப்பின் குறியீடு ஆகிய பிற வற்றின் முன்னோடியாகப் பாரதியை இனம் கண்டார். இதன் முழுமையான அடையாளமே ‘பாரதி : காலமும் கருத்தும்’ என்ற அவரது நூல். பாரதி யைப் பற்றிய ரகுநாதன் ஆய்வுகளை முழுமையாக ஏற்பதா? இவ்வையா? என்ற உரையாடல் ஒருபுறமிருக்க, பாரதி யைப் பற்றி ரகுநாதன் அளவிற்குத் தமிழில் ஆய்வு செய்தவர்கள் வேறு யார் என்ற கேள்வி முக்கியமானது. வேத ரிஷியாகவும், பிரம்மசமாஜ வடிவ மாகவும், இந்தியக் கலாச்சார அடையாள மாகவும் பாரதியைக் கொண்டாடும் கூட்டத்திற்கு மத்தியில் அவனை ஏகாதி பத்திய எதிர்ப்பின் அடையாளமாகக் காட்டுவதில் ரகுநாதனின் உழைப்பு மிக அதிகம். இந்திய வரலாற்றில் தாக்கரை மிஞ்சிய கவியாகப் பாரதியைக் காட்டுவதில் ரகுநாதன் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார் என்றே கூற முடியும். இக்கருத்து நிலைகள் இன்று பல்வேறு மாற்று உரையாடலுக்கும் இடமளிக்கலாம். ஆனால் ரகுநாதனே கூறுவதைப் போல் அன்றைய ‘காலமும் கருத்தும்’ குறித்த அவரது தேடலைக் குறைத்து மதிப்பிடுவதற்கில்லை. இன்றைக்கும் பாரதி குறித்த அடையாளம் புதிய பரிமாணங்களில் புரிந்து கொள்ளப்படுவதற்கு ரகுநாதன் ஆய்வுகள் முதன்மையாக அமைகின்றன.

பாரதி குறித்த ஆய்வு மனநிலை போன்றே சிலப்பதிகாரம் குறித்த ஆய்வு மனநிலையில் ரகுநாதன் வாழ்ந்தார். ‘இளங்கோவடிகள் யார்?’ என்ற அவரது ஆய்வு, தமிழ்ச் சமூக வரலாறு குறித்த மார்க்சிய நெறிமுறை சார்ந்த ஆய்வாக

அமைந்துள்ளது. தமிழ் இலக்கியங்களில் நிகழ்ந்த தத்துவப் போராட்டத்தின் அடையாளமாக இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத்தை இவர் கட்டமைத்தார். பேரா.எம்.ஏ.நுஃமான், “1500 ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழ்ச் சமூகத்தைப் பற்றிய ஆய்வை இன்றைய சமூகம் குறித்த கண்ணோட்டப் பார்வையில் ரகுநாதன் மேற்கொண்டுள்ளார். இது காலமுரண். இவ்வாய்வு அனுகுமுறையை ஏற்றுக் கொள்ள இயலாது” என்று பதிவு செய்கிறார். (மார்க்சியமும் இலக்கியத் திறனாய்வும் : 1987) நுஃமான் முன் னெடுக்கும் ஆய்வு நெறிமுறையும் ரகுநாதன் முன்னெடுக்கும் ஆய்வு நெறிமுறையும் அடிப்படையில் முரண்படுகின்றன. இவ்விவாதத்தை மரபுசார் மார்க்சியம் பல நிலைகளில் எதிர்கொண்டிருப்பதை நாம் அறிய முடியும். வரலாற்றியல், பொருள்முதல்வாதம் சார் அனுகுமுறைகள் குறித்த வேறுபட்ட பார்வையாக மேற்குறித்த உரையாடலை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இதன் ஏற்பு அல்லது மறுப்பு வேறு தளத்தில் விவாதிக்க வேண்டிய செய்தியாகும். இது ஒருபுறமிருக்க, சிலப்பதிகாரம் குறித்த ஆய்விற்குத் தொடர்ந்து சமாரமுப்பது ஆண்டுகள் ரகுநாதன் மேற்கொண்ட உழைப்பு மிகுந்த ஆச்சரியத்தைத் தரவல்லதாக இருக்கிறது. இவ்வாய்வு தொடர்பாக அவரது தொடர்ந்த தேடல் வியப்பளிப்பதாக இருப்பதைக் காண்கிறோம். இவ்வகையான மனநிலை அரிய ஒன்றாகவே நம்மால் இனம்காண முடிகிறது. இப்படியாக, ஒரு குறிப்பிட்ட துறை சார்ந்து தொடர்ச்சியான தேடலில் ஈடுபட்ட பிறிதொருவரைக் காண்பது

அரிதாகவே இருப்பதை நாம் பதிவு செய்யலாம்.

சிலப்பதிகாரம் குறித்த அவரது ஆய்வு என்பது சுமார் 1500 ஆண்டுக்காலத் தமிழ் இலக்கியம், இலக்கணம் மற்றும் தமிழ்ச் சமூக நிகழ்வுகள் குறித்த தொடர்ச்சியான தேடலாக இருப்பதைக் காண்கிறோம். இந்த அர்ப்பணிப்பை நலீன தமிழ் எழுத்தாளர்கள் வேறு எவரிடமும் நாம் காண முடியுமா? என்ற விவாதமும் இங்கு முக்கியமாக அமைகிறது. இதே கண்ணோட்டத்தில் திருக்குறள் குறித்தும் அவர் தொடர்ச்சியாகச் செய்து வந்த ஆய்வுகள் தமிழ்ச் சமூகத் திற்குக் கிடைக்காமல் போய்விட்டது.

ரகுநாதன் 1948இல் எழுதிய ‘இலக்கிய விமர்சனம்’ என்ற நூல், தமிழின் முதன்மையான சிறுக்கதைப் படைப்பாளியாக புதுமைப்பித்தன், மௌனி, வா.சா.ரா. என்று வகைப்படுத்தப்படுகிறது. இம்மதிப்பீடு, அவர் அன்று சார்ந்திருந்த இடதுசாரி இயக்கத்தின் மதிப்பீடுகளிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. காந்தி சுடப்பட்ட பின்பு, கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் வெளியிடாக வந்த ‘ஜனநாயகம்’ இதழில், காந்தி குறித்த கவிதை ஒன்றை ரகுநாதன் எழுதி யுள்ளார். கவிதை குறித்த குறிப்பு ஒன்று எழுதப்பட்டுள்ளது. ‘இக்கவிதையின் கருத்து ரகுநாதனின் கருத்து, கட்சியின் கருத்தன்று’ என்பது அக்குறிப்பு. இவ்வகையில், தான் சார்ந்திருந்த அரசியல் இயக்கத்தின் கருத்துநிலைகளுக்கு முரண் முடிகிறது. இப்படியாக, ஒரு குறிப்பிட்ட துறை சார்ந்து தொடர்ச்சியான தேடலில் ஈடுபட்ட பிறிதொருவரைக் காண்பது

நூலாம்

நாதன் மதிப்பிட்டால், அவர் கட்சியிலிருந்து வெளியே வந்துவிடுவார் என்று தாம் கருதியதாக கந்தர ராமசாமி குறிப் பிடிகிறார். புதுமைப்பித்தனா? கட்சியா? என்றால் ரகுநாதன் புதுமைப்பித்தனையே தேர்வு செய்வார் என்றும் கந்தர ராமசாமி எழுதுகிறார். துரதிர்ஷ்டவசமாக ரகுநாதனுக்கு அவ்வகையான சங்கடம் நிகழ வில்லை. தாம் சார்ந்திருந்த இயக்கத்தின் மீதான விமர்சனத்தோடு அவ்வியக்கத்தில் தொடர்ந்தார் ரகுநாதன். இடதுசாரி இயக்கத்தின் இலக்கிய அனுகுமுறை குறித்த திவிரமான விமர்சனத்தை, நியூ செஞ்சரி புத்தக நிறுவனத்தின் பொன்விழாக் கருத்தாங்கு திருநெல்வேலியில் நடந்தபோது முன்வைத்தார். அக்கருத்தரங்கில் கலந்து கொண்ட நான் அதிர்ந்து போனேன். கட்சிக்குள் இருந்துகொண்டு இப்படியும் விமர்சனம் செய்ய முடியுமா என்று. தமிழ்நாட்டில் ஜீவாவோடு இணைந்து கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தை உருவாக்கியத்தில் முதன்மைப் பங்கு வகித்தவர் ரகுநாதன். இவ்வியக்கத்தின் மூலம் உருவான ‘தாமரை’ இதழ் தமிழ்ப்

படைப்பிலக்கிய வரலாற்றில் உருவாக்கிய அதிர்வுகள் முக்கியமானவை. இதற்கு அடித்தளம் அமைத்தவர்களில் ஒருவர் ரகுநாதன். இடதுசாரி இயக்கச் சார்பாளராகத் தமது படைப்பு வாழ்வைத் தொடங்கிய கிராஜநாராயணன், கந்தர ராமசாமி ஆகியவர்களின் படைப்புலக வாழ்வையும் ரகுநாதன் வாழ்வையும் நாம் இணைத்துப் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் நேரிடுகிறது. இவ்வகையில் தமிழ்ச் சமூக வரலாறு, தமிழக இடதுசாரி இயக்கம், நலீஞ்ச தமிழ்ப் படைப்புலகம் என, பல பரிமாணங்களில் ரகுநாதன் பங்களிப்பை நாம் வியப்புடன் அனுகூ முடிகிறது.

தமிழகத்தின் இடதுசாரி இயக்கம் சார்ந்த பண்பாட்டுப் போராளிகளில் ரகுநாதன் இடம் தனித்தே இருக்கிறது. இவரிடம் கற்றுக் கொள்வதற்கு நிறைய இருப்பதை இன்றைய சமூகவெளி குறித்த புரிதவில் செயல்படுவோர் மறுக்க இயலாது.

நன்றி : கவிதாசாரன்

அர்ச்சிலீக் குறியீடு :

**ஒலிபரப்புக் கலையீர்கள்
உற்றுக் கண்ணான்று வற்றியது!**

- மா.பாலசிங்கம்

பணிமனை ஒன்றிற்குள் சென்று கொண்டிருந்த பொழுது இலங்கை சூரியன் ஒலிபரப்பில், “முத்த ஒலிபரப்பாளர் வீ.ஏ.கபூர் காலமாகிவிட்டார்” என்ற செய்தி காதிற்குள் நுழைந்து நடையைத் தணித்தது. “என்ன வீ.ஏ.கபூரா?” எனக் செய்தியைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோரை விசாரித்த பொழுது, “ஆம்” என்ற பதில் வந்து மனதைக் குடைந்தது. பின்னர் பத்திரிகையைப் பார்த்த பொழுது அவருக்கு மரணத்தைக் கொடுத்தது மாரடைப்பெனத் தெரிய வந்தது.

இந்த மரணந்தான் எத்தனை கொடுமையானது! சில மாதங்களுக்கு முன், குழந்தை முகத்தவரான வீ.ஏ.கபூரரைச் சந்தித்து உத்தியோகத்தில் சிறகசைக்கச் தொடங்கிய அந்தப் பழைய காலம் பற்றிய பசுமையான நினைவுகளை இருவருமாக மீட்டி, மீட்டிப் பார்த்துப் பொச்சடித்தோம். அருகருகே அமர்ந்து எதையைதையோவெல்லாம் பேசினோம். தேநீர் அருந்தினோம்.

கபூர் ஒலிபரப்புக் கலையின் நீண்டநாள் பயணி. அதில் அவரொரு ஒல் ரவுண்டர். அறிவிப்பாளர், செய்தி மொழிபெயர்ப்பாளர், நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளர், கட்டுப்பாட்டாளர், பணிப்பாளர், ஆலோசகர் இப்படியாக ஒலிபரப்பு நிலைகளிலிருந்து தனது பன்முக ஆளுமைகளை ஒலிபரப்புத்துறைக்கு அர்ப்பணித்தவர். இந்தவகையில் பாரியதொரு வாணோவி நேயர் பட்டாளத்தைத் தனதாக்கிச் சுகித்தவர்.

தமிழ் இனத்துவ அடையாளமான - மங்களகரமான ‘நாதஸ்வரம்’ என்ற பத்ததைப் பதிலாகச் சொல்லியதால் இலங்கை வாணோலியின் அறிவிப்பாளர் பதவிக்குத் தெரிவானவர்! சிலருக்கு இது ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கலாம்! உண்மை தான்!

அறிவிப்பாளர் பதவிக்கு விண்ணப்பித்துக் கபூர் நேர்முகப் பரிட்சைக்குத் தோன்றிய பொழுது, தெரிவுக் குழுவின் தலைவராக இருந்த எம்.ஜே.பெரோ

"Can you name the particular instrument used by tamils in their events" என அவரிடம் கேள்வி தொடுத்தாராம். அதற்கு இளைஞர் கபூர் நொடியொன்று கூடத் தாமதிக்காது 'நால்ஸ்வரம்' என்றாராம். அதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், "Can you take over the job tomorrow" எனக் கபூரது அறிவிப்பாளர் நியமனத்தைத் தெரிவுக் குழுத் தலைவர் உறுதிப்படுத்தினாராம்.

இப்படித்தான் வீ.கபூர் இலங்கை வாணோலிக்குள் தனது ஒலிபரப்புக் கலை வாழ்வை ஆரம்பித்தார். இது 1953இல் நடந்தது.

இலங்கை வாணோலிக்குள் அதுவும் தமிழ் தேசிய ஒலிபரப்புப் பிரிவுக்குள் முதல் கால் பதித்த முஸ்லிம் இன அறிவிப்பாளர் கபூர்தான். அத்தோடு கிழக்கிலங்கையின் ஒலிபரப்புக் கலை முன்னோடியும் இந்தத் தோப்புர்காரர்தான்.

அமரர்களான நாவற்குழியுர் நடராசன் (கே.எஸ்.நடராசா); சானா எஸ்.சன்முகநாதன் ஆகியோரது காலத் திலிருந்து இலங்கை ஒலிபரப்புத் துறைக்குப் பங்களிப்புச் செய்தவர். இந்த ஒலிபரப்புக் கலை முன்னோடிகளின் நன்மதிப்பையும் பெற்றவர்.

பிரித்தானிய ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்தைத் (BBC)ச் சேர்ந்த பிரபல ஒலிபரப்பாளர் சங்கர் ஒருமுறை இலங்கை வந்தபொழுது, இலங்கை வாணோலியின் தமிழ்ப் பிரிவு அவருக் கொரு விருந்துபசாரத்தைக் கொடுத்துக்

கௌரவித்தது. அச்சமயத் தில் பிபிசி சங்கர் "உங்களது ஒலிபரப்பாளர்களில் யாரை ஒல் நவுண்டர் எனக் கூற முடியும்?" எனக் கேட்டபொழுது, அப்பொழுது தேசிய ஒலிபரப்பிற்குப் பொறுப்பாக இருந்த நாவற்குழியுர் நடராசன் "எம்முள் ஒல் நவுண்டர் என்றால் அது வீ.கபூர்தான்" என்றார். அத்தகைய வகையில் 'வசிட்டர்' வாயால் 'பிரம்மரிஷி'ப் பட்டத்தைப் பெற்றவர் கபூர்.

தனது தொழிலைத் தெய்வமாக மதித்தவர். கலையகத்துக் கதவைத் திறக்கும் பொழுது கூட, தான் வாசிக் கப் போகும் செய்தித் தாளில் தனது பார்வையை ஊன்றி வைத்திருப்பவர். இத்தகையப் பக்குவமான அக்கறைதான் செய்தி வாசிப்பில் அவரை முன்னணிப் படுத்தியது. தனக்குப் பின்னரும் இன் ணொரு ஆற்றல் மிக்க ஒலிபரப்புப் பரம் பரை தொடர வேண்டுமென்ற மனத் தவர். நிகழ்ச்சிகளை அறிவிப்புச் செய்வதில், செய்தி வாசிப்பதில். செய்தி மொழிபெயர்ப்பதில் புதியவர்களுக்குச் சலிக்காமல் பயிற்சி கொடுத்துக் காத்திர மான ஒரு ஒலிபரப்பு அணி இலங்கையில் தோன்ற கால் கோள் அமைத்தவர்.

இந்நாட்டில் நீண்ட காலமாக இலக்கியப் பணி ஆற்றிவரும் இலக்கிய ஏடு என்ற சாதனையை ஏற்படுத்தி இருக்கும் 'மல்லிகை' நவம்பர் 2004இல் வெளியிட்ட தனது இதழில் வீ.கபூர் சம்பந்தமான கட்டுரையொன்றை வெளியிட்டு அவரது ஒலிபரப்புப் பணியை அவர் வாழ்ந்த பொழுதே கௌரவித்தது.

உரையாடலொன்றின் போது தனது இலங்கை வாணோலி அநுபவங்களை நூலுருப்படுத்தப் போவதாகச் சொன்னார். அது சாத்தியப்படவில்லை!

இலங்கைத் தமிழ் ஒலிபரப்பாளர்கள் இன்று அனைத்துவகையும் தமிழ் ஒலிபரப்பு ஆளுமையை நிறுவிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இருந்தும் இந்நாட்டின் ஒலிபரப்புக் கலை வரலாற்றுக்கு உரிய ஆவணங்களில்லை. இது இந்நாட்டின் இளைய சந்ததிக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் தூர்ப்பாக்கிய நிலையாகும். 'ஸ்ரீகேசரி' சோ.சிவபாதசந்தரம் 'ஒலி பரப்புக் கலை' என்றொரு நூலை எழுதி யிருக்கிறார். இதையே ஒலிபரப்புக் கலையின் சவிசேஷமாக இன்னமும் எமது ஒலிபரப்புச் சமூகம் பேணி வருகின்றது. இந்நால் வெளியாகி ஏற்றதாழ அரை நூற்றாண்டாகி விட்டது. இதற்கிடையில் சர்வதேசத்தில் மட்டுமென்ற இலங்கையிலும் ஒலிபரப்புக் கலைக்கான நவீன பரிமாணங்கள் தோற்றம் காட்டி விட்டன. இந்தக் காலகட்டத்தை அநுபவித்தவர் கபூர். எனவே அவரது நூல் வெளிவந்திருப்பின் நிச்சயமாக சோ.சி.யின் நூலின் தொடர்ச்சியாக இருந்திருக்கும்!

மர்றும் கபூர் புகழை நச்சாதவர். நூல் வெளியிடாததற்கு அதுவுமொரு காரணமாக இருக்கலாம்! புத்தகம் வெளியிடும் இன்றைய எழுத்தாளர்கள், தமது வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டே அதைச் செய்கின்றனரென்பது இலக்கிய அபிமானிகளுக்குத் தெரியும். கபூருக்கும் நிதி நெருக்கடி நூல்

வெளியீட்டிற்குத் தெருக்கமாக இருந்திருக்கலாம். இதனால் எமது இளைய சந்ததி இலங்கை தமிழ் வாணோல் வரலாற்றை, ஒலிபரப்பு நுட்பங்களை அறியும் வாய்ப்பை இழந்து விட்டது.

அர்த்தமற்ற யுத்தம், சனாமி அனர்த்தம் ஆகியவற்றால் தமிழ் பேசும் மக்களது விலை மதிச்ச முடியாத பொருள்களைல்லாம் அழிந்து விட்டன. அத்தோடு காலாதி காலமாகப் பயன் படக்கூடிய அரிய நூல்களும் அக்னிக்கும் ஆழிப் பெருவெள்ளத்துக்கும் தீனியாகி விட்டன. எமது இளைய சந்ததிக்குத் தேவையான அரிய விடயங்கள் இன்று முத்தோரது சிரக்குள்தான் பாதுகாப்பாக இருக்கின்றது. தமிழுத்துவத்தில் அக்கறை காட்டுபவர்கள் இவர்களைத் தேடிப் பிடித்து இவர்களிடமிருந்து எமது இனத்தின் விமோசனத்திற்கு பயன்படக்கூடிய விடயங்களைக்கறந்தெடுக்க வேண்டும். இது காலத்தின் கட்டளையே! அல்லது பட்சத்தில் மர்றுமல் கபூரது இலக்குச் சாத்தியப்பாதது போல் ஊமை கண்ட கனவாகி விடும்!

இலங்கை வாணோலியின் இசைத் தட்டு, நாடா ஆகியவற்றின் காப்பக்குத் தில் பேணப்பட்ட தொன்மை வாய்ந்த அரிய இசைத் தட்டுக்கள், நாடாக்கள் என்பவையும் விஷாமிகளால் அழிக்கப்பட்டு விட்டதாகவும் கூறப்படுகின்றது. எனவே பெருமைகளைப் பேசிக் கொண்டு தூங்கி வழியும் தமிழ் பேசும் சமூகத்திற்கு வீ.கபூரின் திஹர் மரணம் ஒரு பாடமாக அமைய வேண்டும்!

தாழைப்புகள்

நண்பர் வதிரி சி.ரவீந்திரன் -

மல்லிகை துண்டு மலர் 4 பிரதிகளும், பெப்ரவரி ம் 4 பிரதிகளும் ஒரு அன்பர் மூலம் அனுப்பினால் சூதாக இருப்பதை வீரியமாகயான்.

யாருந்தார். எமக்கு ஜனேய பெரும மலைகளையூட்டி, எதிர்காலத்தில் மௌரவிருக்கும் மல்லிங்க குறித்த கவலை அதிகம். ஆண்டு மலர் வெளியீட்டு விழாவில் - திலீபன்

உரையாற்றியது மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. தலைப்பதுக்கு துணையாக சிலவரை நீங்களே இப்பொழுது இணைத்து விடுவ்கள். நான் அருகில்

இருந்தால் பக்கத் துணையாக இருப்பேன். விதி - என்னை கலைத்து விட்டது. புகு வந்து களைத்தும் போனேன். யாழ். பல்கலைக் கழகமோ - ஏனைய

வைக் கழங்களோ - மாணவர்கள் முன்னிலையில் உங்களை பேச அழைக்கவூல் என்ற அதங்கம் அர்த்தமாற்று. மக்ஸிம் கோர்க்கியை நினைவில் கொள்

ஞங்கள். அவருக்கு ஒரு பல்கலைக் கழகம் - விருதோ பட்டமோ வழங்க முன்பு - கல்வித் தகுதி பற்றி கேட்டதாம். அதற்கு கோர்க்கி அளித்த பதில் : - “உலகம் என்ற பல்கலைக் கழகத்தில் மக்கள் என்ற பாடத்தை படித்துள்ளேன்.” இங்களுக்கும் இதுதான் பொருத்தம்.

தங்கள் மலர் ஆசிரியத் தலையங்களும், தூண்டில் கேள்வி - பதிலும் விமர்சனத் திற்கும் விவாதத்திற்குமிருந்து. நீங்களே - மீண்டும் பல தடவை அவற்றை படித்துப் பார்த்து கயிவிமர்சனம் செய்யுங்கள். கூறியது கூறல் - வாசகர்களை அலுப்படையைச் செய்யும். இக்கருத்தை நட்புரிமையுடன் சொல்கிறேன்.

நாம் இன்று போராட வேண்டிய துறை ஒன்றியள்ளது. அதுதான் பதிப்பகத்துறை. மணிமேகலை பிரசுரம் என்ற திமிங்கிலம் எம்மவரை விழுங்கி ஏப்பம் விடுகிறது. இ.ம.எ.சு. சோர்ந்தமையால் - களைகள் முளை விடுகின்றன. எமது எழுத்தாளர்களுக்கு விழிப்பு ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதற்காக நான் எழுதிப் பிரசுரமானதைத் தங்கள் பார்வைக்கும் அனுப்புகிறேன். இது திண்ணை இணைய இதழிலும் பிரசுரமானது.

முருகப்புபதி

அற்புதம்! மல்லிகை ஆண்டுமலரைக் கண்டதும் மனம் மகிழ்வோடு குதித்தது. அது எங்கள் முற்றத்து மல்லிகை மலர்தான். வெள்ளை வெளேரென்ற அழகுடன் இனிய சுகந்தம் மனதுள் பரவிப் பரவசப்படுத்தும் அதே மலர்தான். ஆணால் அதற்கு இடப்பட்ட உரத்தின் பயனோ என்னவோ? ஒரு புதுமைப் பொலிவுடன் அழகு மெருகூட்டப்பட்டதாக... ஒ... ஜம்பதாம் ஆண்டில் அந்த மலர் எப்படி இருக்கும்!

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்
- கோப்பாய்

இன்று தாங்கள் நேசத்துடன் அனுப்பி வைத்திருந்த மல்லிகை மலர் கைவசம் கிட்டியது. சந்தா செலுத்தவில்லையே என்று மனதில் குற்றவுணர்வுடன் நீங்கள் தனி மனிதனாக இதழை வெளிகொண்டு வருவதற்கான மனஉறுதியை கண்டு மெய்திலிருக்கின்றேன். ஏனென்றால் நான் தற்சமயம் 'விழித்திரை' என்ற சினிமாவுக்கான தட்டச்சு வேலையில் ஈடுபட்டுவரும் இந்த கழனமான மலையக சூழலில் தமிழ் எழுத்துருக்களை விழித்திரைக்காக கோர்த்து பார்க்கும் இந்த கணிப்பொறி காலத்தில் நான் படும் துயரம் அவ்வளவு வளி நிறைந்தது. நம் மலையகச் சூழ ஹுடன் என்னவில் இது போன்ற வேலைகள் செய்வதென்பது நினைத்தும் பார்க்க முடியாது. மிகவும் பின்தங்கிய பிரதேசமான என்னவில் இருந்துதான் விழித்திரைக்காகத் தட்டச்சு வேலைகளை செய்ய வேண்டும் என்ற மனஉறுதியுடன் வேலை செய்து வருகிறேன். 70% வீதம் வேலை பூர்த்தியாகி விட்ட போதும் இன்றும் முயற்சியை நோக்கி நகர்ந்தபடி இருக்கின்றேன்.

சரி, ‘விழித்திரை’ சிறு கஞ்சிகை சினிமா பற்றிய நமது வாடிக்கையான எண்ணேத்தின் மீது ஒரு கலனத்தை ஏற்படுத்தும் என்று நம்புகின்றேன்.

மேலும் மல்லிகையில் காதல் கொண்டவன் என்ற வகையில் ஓரிரு எண்ணைத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ள ஆவஸ்திரோபதி பொதுவாக மல்லிகையின் உள்ளடக்கத்தை பற்றி அல்ல, அதன் அளவு வடிவம் பற்றியும் எனது மனநிலையைப் பகிர்ந்து கொள்வதன் நோக்கம் வெறும்.

புகழ்ச்சிக்காக அல்ல, மல்லிகையின் புதிய பரிமாணத்தையும், 50 வருட கால சாதனையை நோக்கி பயணிக்கும் ஒரு சிற ரேடு ஒரு தனி மனிதனுடன் முழுந்து விடக் கூடாது. அது தற்கால வாழ் குழலுக்கு ஏற்பாடு புது வடிவம், புதுப் பொலிவு பெற வேண்டியது காலத்தின் கட்டாயம். அந்த வகையில் படைப்பில் இன்னும் கவனத்தை செலுத்தி, வடிவத்திலும், சஞ்சி கையின் அளவிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி - உள்ளே இருக்கின்ற காகிதத் திலும் கவனத்தை குவித்து - புதிய ஆசிரியர் குழுவுடன் நீங்கள் தலைமை தாங்கி மல்லிகையின் புது வடிவத்தைக் கொண்டு வந்தால் அது வழமையான ஒரு பழகிய போக்கை விட்டுப் புதிய சிந்தனையுடன் நவீன வாழ்வின் தேவைகளுடன் தழிழ் மொழியின் உயிர்ப்புடன் கலக்க வேண்டும். இது குறித்து உங்களிடம் பேச ஆவல்.

மாரிமகேந்திரன்
- பொழுவங்கலாவ

Digitized by srujanika@gmail.com

கிருஷ்ணராம்...

41-வது அடுத்து மூன்றாவது பின்னால் விரிவாக கண எழுப்பி ஈரும்பாகத் தொடரப்பாலாவது பிரதியோவது, தொடரந்தும் பல்லிகை மாத இதற்கண தேவைப்பட்டு வர அடுத்துச் சந்தானவேச செலுத்திச் சொத்தாராராகுங்கள், மலைகை மாதாக தீட விரும்பகூடுது முகவரி தெய் வெற்றும், எழுப்புவன் தொடரப்பாலாவதுகள்... துசிரியர்

திருமாண துறியீர்ப் படைப்புகள்

சிற்கள் வாசகனுக்குக் கிடையீர்நில்லை

-- திக்குவல்லை கமால் --

இரு குறித்த படைப்பாளியின் படைப்பு ஆளுமையைப் பல நிலைகளில் பல கோணங்களில் ஆய்வு செய்யும் இலக்கோடு விபவி கலாசார மையமும் மற்போக்குக் கலை இலக்கியப் பேரவையும் இணைந்து நடத்தி வரும் ஆய்வுக் கருத்தரங்கள் மூன்றாவது அரங்கில் பிரபல நாவலாசிரியர் செ.கணேசலிங்கனின் படைப்புகள் ஆய்வு செய்யப்பட்டன. கலாநிதி செ.யோகராசா ஆய்வுறையை நிகழ்த்தினார்.

இந்திகம்பு 6, பெண்கள் கல்வி ஆய்வு நிறுவனத்தில் 09.04.2006இல் நடைபெற்றது.

செ.கணேசலிங்கன் தனது முற்போக்கு இடுதுசாரியப் பார்வையை நாவல், சிறுகதை, கட்டுரை என்பவற்றின் மூலமாகவே வாசகருக்குச் சென்றடைய வைத்தார். அடிக்கடி பேட்டிகளை ஏற்பாடு செய்து அவைகள் மூலமாகத் தனது கருத்துக்களை வெளியிட அவர் ஊக்கம் கொள்ளவில்லை. தனது இளமைக் காலத்தில் தனது தந்தையாரோடு சேர்ந்து தோட்டத்தில் விவசாயம் செய்துள்ளார். இவரது இளமைக் கால நண்பராக பிரபல தமிழ் இலக்கியவாதி எஸ்.பொன்னுத்துரை (எஸ்.பொ.) இருந்திருக்கிறார். இருவரும் சமகால மாணவர்கள்.

பொதுப் பணியில் ஊக்கத்தை ஊன்றிய இளமைக் காலத்தில் அகிம்சா மூர்த்தி மகாத்மா காந்தியின் கொள்கைகளால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டவராக இருந்தார். சாதிப் பிரச்சினையைக் காந்தியக் கொள்கை அடிப்படையில் அணுகிக் கட்டுரைகளையும் எழுதினார். மகாத்மா காந்தியின் மேல் வைத்த மாறாத பற்றால் மகாத்மா காந்தியின் பெயரில் சங்கமென்றையும் நிறுவினார். அன்றைய அநேக பொதுவுடைமையாளர் களைப் போல் செ.க.வும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தாலும் கவரப்பட்டிருந்தார். அதன் பின்னர் தான் தீவிர மார்க்கியவாதியானார். மார்க்கியத்தில் முதிர்ச்சி பெறாத வளர் இளம் பருவத்தில் மு.வரதராசன், அசிலன், காணடேகர் ஆகியோரது நாவல் களின் தீவிர வாசகராக இருந்தார்.

தனது நாவல் இலக்கியப் பங்களிப்பாக இதுவரை 40 நாவல்களைத் தமிழ் வாசகருக்குத் தந்திருக்கும் செ.க. தனது முதல் நாவலான ‘நீண்ட பயணம்’ என்ற நாவலை 1960இல் வெளியிட்டார். இந்நாவல் தமிழ் நாட்டு விமர்சகர்களால் வியந்து பாராட்டப்பட்டது. 1960 முன் வெளிவந்த நாவல்கள் காட்டிய மனோரதியம், துணிகரச்

சாகசங்கள், திஹர்த் திருப்பங்கள் ஆகிய அர்த்தமற்ற போக்குகளில் வாசகனைச் சிக்க வைக்காமல் சமூக வாழ்க்கையின் யதார்த்த தன்மையையே பேசியது. எனவே இவரது நாவல்களில் இது முக்கியம் பெறுகிறது.

செ.க. மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர், இருந்தும் இவர் பாட்டாளி வர்க்கத்துள்ளேயே காலூரன்றி நிற்கிறார். ஒடுக்கப்பட்ட அடிநிலை மக்களின் வாழ்க்கைச் சிக்கல்களை இலக்கியமாக்கிய முதல் தமிழ்ப் படைப்பாளி என்ற கௌரவத்தை செ.க. ‘நீண்ட பயணம்’ நாவல் மூலம் பெறுகிறார்.

மார்க்கிய எழுத்தாளர்களுது படைப்புகள் பிரசாரத் தன்மை வாய்ந் தலை என்ற குற்றச்சாட்டுக்களுக்குச் சவாலாக இவரது படைப்புகளாக நீண்ட பயணம், சடங்கு, போர் கோலம் ஆகிய நாவல்கள் அமைந்துள்ளன.

நீண்ட பயணத்தில் இரத்தமும் சதையும் கொண்ட கதாமாந்தர்கள், யதார்த்தப் பண்புடைய உரையாடல், உள்வியல் பார்வை என்பன கலாபூர்வமாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன.

தனது பார்வையை சாதியத்துக்குள் மட்டுமே புகுத்தாமல் மத்தியதர வர்க்கப் பிரச்சினைகள், புகவிட வாய்வு, தமிழ்த் தேசியம் ஆகிய தளங்களுக்குள்ளும் நகர்த்திச் சமகாலத் தமிழர் மத்தியில் எரிந்து கொண்டிருக்கும் பிரச்சினைகளின் பலவினத்தையும் பொய்ம்மை களையும் யதார்த்த நிலையையும் வாசகர் அறிய வைக்கிறார்.

நாவலுக்கு இலக்கனை வரம்பில்லை எனும் செ.க. சிறுகதைகளையும் எழுதி இருக்கிறார். இருந்தும் நாவலில் பெற்ற வெற்றியை செ.க. சிறுகதையில் சாதிக்க வில்லை. அவரது நாவல்களின் தளங்களிலேயே படர்ந்து செல்லும் அவரது சிறுகதைகளுள் ‘நல்லவன்’ கலாபூர்வ மாணதாகும்.

கலாநிதி செ.யோகராசாவின் மேற்படி ஆய்வின் ஜாடாகச் செ.க.னேச விங்களின் படைப்புகளின் கெல்நெறி, சமூகப்பணி, ஆழம் என்பன வெளிக் கொணரப்பட்டன.

செ.க.னேசலிங்கன் நீண்ட காலமாக ‘குரமன்’ என்ற மார்க்கிய இலக்கிய சஞ்சிகை நடத்தியவரென்பது கவனத்திற்குரியது! ஆல் பழுத்தால் அங்கும் அரசு பழுத்தால் இங்குமெனத் தன் கொள்கையை மாற்றாது வாழ்நாள் பூராவும் சோஷலிச யதார்த்தவாதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்.

ஆய்வுரை கேட்டுநரால் கலந்து ரையாடப்பட்டது. பத்திரிகையாளரும் பிரபல நாவல், சிறுகதைப் படைப்பாளியுமான கே.விஜயன்

மார்க்கிய இலக்கியவாதிகள் மார்க்கிய சிந்தனைகளுள் கட்டும்பட்டு எழுதினர். அரம்பகால எழுத்தாளர்களிடம் யதார்த்தத் தன்மை இருக்கவில்லை. இவர்களது படைப்புகள் நிறுத்த தொழிலாளியை வாசகனுக்குக் காட்டவில்லை. படைப்பாளிகளுக்கும் தொழிலாளி களுக்கும் இடையில் ஒட்டியும் ஒட்டாத உறவுமே இருந்தது. எனவே இவர்களது படைப்புகள் கற்பனை ரீதியானவையாக

இருக்கின்றன. இவர்களது சாதனைகளை இளைய தலைமுறையினருக்கு எடுத்துச் சொல்வது மகா கஷ்டம் எனக் கூறிக் கலந்துரையாடலை ஆரம்பித்து வைத்தார்.

முத்த முற்போக்கு இலக்கியவாதி யான நீர்வை பொன்னையன் -

வாசகருக்குச் சரியான புரிதலை ஏற்படுத்தும்படி எழுதாத சிங்கள எழுத் தாளர்கள் சிலர் தமிழ் படைப்புகளில் கலாபூர்வத்தன்மை இல்லையெனக் கூறுகின்றனர். கற்பனை, பால் இயல், மார்க்கியப் போமிலா செயல்பாட்டில் ஈடுபடாத படைப்பாளிகளே அத்தகைய வர்கள். மார்க்கிய எழுத்தாளரான கே.டானியல் கற்பனையை எழுதாத யதார்த்தப் படைப்பாளி - எனச் சொன்னார்.

கல்வியியல் கல்லூரி விரிவுரையாளர் க.ரவிந்திரன் -

இந்நாட்டின் இலக்கியம் விரிவு பெற்றது பேராசிரியர் சுதாசிவத்திற்கு கூழ்முட்டை விசிய பின்னர்தான்! இந்நாட்டின் வரலாற்றில் 1960இல் நடை பெற்ற சாதியப் போராட்டம் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. இந்தியாவில் அம்பேத்காருக்குக் கிடைத்த வரவேற்பை விட இலங்கையில் சாதியப் போராட்டத் திற்கு நாடளாவிய ரீதியில் வரவேற்புக் கிடைத்தது. சாதிய தகர்ப்புக்கு பஞ்சம ரோடு கணிசமான வெள்ளாளரும் இணைந்தது சாதிய வரலாற்றில் மா பெரும் சாதனையாகும் எனத் தனது முற்போக்குச் கருத்துக்களை முன் வைத்தார்.

இலக்கியவாதியான திக்குவல்லை கமால் கலந்துரையாடலில் கலந்து கருத்துரைத்த பொழுது சில உண்மைகளை முன் வைத்தார். செ.கணேசலிங்கனின் ஆரம்பகாலப் படைப்புகளைத்தான் இப்பொழுது படிக்க முடிகின்றதென்பது ஒத்துக்கொள்ள வேண்டிய உண்மையாகும். ஆய்வாளர் சொன்ன நாற்பது நாவல்களில் இன்றைய வாசகனுக்கு எத்தனை நாவல்கள் வாசிக்கக் கிடைக்கின்றன! தென்னிந்தியாவில் வெளியிடப் படும் சுலை ஈழத்து நூல்களுக்கும் இதே நிலைதான்! ஈழத்து தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளைச் சிங்கள வாசகர்கள் குறைத்து மதிப்பிடுவதற்கு தரமான தமிழ்ப் படைப்புகள் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்படுவதில்லை. வசதி வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்திச் சில எழுத்தாளர்கள் தங்களது படைப்புகளை சிங்கள மொழியில் பெயர்க்கின்றனர். இத்தகைய சில நூல்களில் மொழி பெயர்ப்பாளரது பெயர்கள் கூட அச்சிடப்படுவதில்லை. மிக முக்கியமான தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகள் இன்னமும் சிங்கள வாசகளைச் சென்றடையவில்லை.

- திக்குவல்லை கமால் கூறியவை கேட்டுநரை சிந்திக்க வைத்தன.

இந்திகழ்வுக்குச் செல்வி திருச் சந்திரன் தலைமை தாங்கி கலந்துரையாடலை நெறிப்படுத்தினார்.

தொகுப்பு : மா.பா.சி.

நீண்ட நாளைக்குப் பிறகு அண்மையில் ஒரு நல்ல நாவல் வாசிக்கக் கிடைத்தது. அதுதான் வான்டா வாலிவெல்ஸ்காவின் 'வானவில்' என்ற நாவலாகும். இந்த நாவல் என்னுள் ஏற்படுத்திய பாதிப்புத்தான் இந்தக் கட்டுரையின் வருகை. 1945இல் எழுதப்பட்டு 1946இலேயே தமிழக்கு வந்து விட்டமையானது இதன் முக்கியத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இது 2005இல் மீண்டும் அவைகள் வெளியிட்டகத்தினரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

வானவில் தோன்றினால் நன்மை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையினுடைகா இந்தக் கதையின் சம்பவங்கள் நகர்த்திச் செல்லப்பட்டதுடன் அவர்களின் கிராமம் விடுதலை பெறும்போது அது தோன்றுவது கூறப்படுகிறது.

வாண்டா வானவிலிவல்ஸ்காவின்

பாஜீஸ்

மனப்பதிவுக் குறிப்பு :

- அம்மன்கினி முருகதாஸ்

இந்த நாவல் பற்றி இதன் மொழிபெயர்ப்பாளர் ஆர்.ராமநாதன், ஆர்.எச்.நாதன் ஆகியோர் இவ்வாறு கூறுகின்றனர். சோவியத் யூனியன் மீது உலகை அச்சுறுத்திய ஹிட்லரிசம் பாய்ந்த போது ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும் வயோடிபர்களும் - எல்லோரும் போர் புரிந்தனர். உலகம் அது வரையில் கண்டிராத கடும்போர் அது. பத்து வாரத்தில் சோவியத் யூனியனைக் கைப்பற்றியதாகச் சொன்னான். ஆனால் அவன் அழிந்தான். இந்தப் போருக்குப் பின்னே ஒரு சரித்திரம் இருக்கிறது. சோவியத் யூனியன் எவ்வாறு போர் புரிந்தது என்னும் கேள்விக்கு இந்தப் புத்தகம் பதிலளிக்கிறது. ஆனால் மேலும் சில விடயங்களை நாம் இதனுடன் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். பெண்களும் குழந்தைகளும் வேறும் பேதைகளாக இல்லாமல் தமது கிராமத்தை எந்தளவுக்கு நேசித்தார்கள். எந்தளவுக்கு ஜெர்மன் இராணுவத்தினரின் அட்சீயங்களைத் தாங்கிக் கொண்டார்கள்; மற்றவர்களின் துன்ப துயரங்களில் எந்தளவுக்கு பங்கு கொண்டவர்கள்; ஈற்றில் தமது கிராம விடுதலைக்கு எந்தளவுக்குப் பங்களித்தார்கள் என்பதையும் இது விவரிக்கிறது.

உண்மையில் மொழி பெயர்ப்பென இனங்காண முடியாதளவுக்கு இயல்பான நடையில் அமைந்துள்ள இந்துல் வாசகனின் கவனத்தைக் கதை சொல்லும் அழகால் கவர்ந்திமுக்கிறது. வான்டா வாலிவெல்ஸ்கா நாவலைக் கொண்டு செல்லும் முறை மிகவும் அலாதியானது. கிராமத்தின் இயற்கையை, போர்ச்குழலை

விபரிக்கும் முறை, அங்கு வாழும் மக்களின் உணர்வுகளை விபரிக்கும் முறை, பெண்களைக் குழந்தைகளை ஜெர்மனிய வீரர்கள் கொடுமைப் படுத்துவதைச் சொல்லும் முறை, செம்படை வீரர்களின் போராட்டத்தைச் சொல்லும் முறை போன்றன எமது தமிழ் நாவல்களிற் காணமுடியாத ஈர்ப்பை ஏற்படுத்துகின்றன. பின்வரும் பெண் பாத்திரங்களினுடாக இந்தக் கதை நகர்த்திச் செல்லப்படுகிறது.

பெடோஸ்யா :- ஜெர்மனிய இராணுவத் தினரால் கொல்லப்பட்டுப் பளிக்கட்டிப் புதிரிடையே வீசப்பட்ட வாஸ்யா என்ற இளங்களின் தாய். அவனையும் அவனைப் போன்றவர்களையும் (அதாவது செம்படை வீரர்களை) அடக்கம் செய்யக் கூடாதென ஜெர்மன் இராணுவத்தினரால் மரிக்கப்பட்டிருந்த வேளை அடக்கம் செய்யப்படாத நிலையில் பளிக்கட்டியில் விறைத்துக் கிடக்கும் தனது மைந்தனின் உடலை எந்த நாளும் காணக் கூடியவர். அவளின் வீட்டிலே தான் ஜெர்மன் இராணுவ அதிகாரி குர்ட் வெர்னர் தனது வைப்பாட்டி புஸ்ஸியுடன் குடிபிருக்கிறான். எனினும் பெடோஸ்யா அவனுக்குத் தெரியாமல் தன்னால் இயன்றவரை செம்படை வீரர்களுக்கு உதவுகிறான்.

ஒளினா :- நிறைமாதக் கர்ப்பினி. போர் வீரன் ஒருவனின் மனைவி. செம்படை வீரர்களோடு வாழ்ந்து அவர்களுக்கு உதவுபவள். பாலத்தைத் தகர்த்தவள். ஜெர்மன் இராணுவத்தினரால் கைது செய்யப்பட்டுச் சித்திரவதை செய்யப்பட்டு விசாரணைக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட போதும் இருக்கியத்தை

வெளியிடாததால் நிர்வாணமாக்கப்பட்டுக் கொடுமைப்படுத்தப்படுகிறாள். பிறந்த குழந்தையும் அவர்களால் கொல்லப் படுகிறது. எனினும் உறுதி தளராதவளாக ஜெர்மன் இராணுவத்தின் கொடுமை களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு இருக்கிறாள்.

மல்யுக்சிக்கா :- வதைக்கப்பட்டுப் பட்டினி போடப்பட்ட ஒளினாவுக்கு இருக்கியமாகத் தன் மகனிடம் ரொட்டித் துண்டைக் கொடுத்து அனுப்புகையில் இராணுவத் தினரால் அவன் கூடப்பட்டு இருக்கிறாள். ஜெர்மன் அதிகாரிகள் அறியாமல் தன் மகனின் உடலைத் தன் வீட்டில் புதைக் கிறாள். தன் கிராமத்தின் விழவுக்காகக் கடைசிவரை உழைக்கிறாள்.

செக்கோரிக்கா :- மல்யுக்சிகாவின் மகனின் உடலைக் காணாத ஜெர்மன் இராணுவம் மக்களிடம் ஆத்திரத்தைத் தீர்க்க முனைந்த போது கைது செய்யப் பட்ட ஐந்து பேரில் ஒருத்தி. தனது கிராம விடுதலையை நேசிப்பவள்.

மாலாவா :- ஜெர்மன் இராணுவத்தினரால் பாவியல் வல்லுறவுக்குள்ளாக்கப்பட்டுக் கருத்தரித்துள்ளவள். வயிற்றில் வளரும் குழந்தையை வெறுக்கிறாள். ஈற்றில் ஜெர்மன் இராணுவத்துக்கெதிரான போராட்டத்தில் இருக்கிறாள்.

புஸ்ஸி :- ஜெர்மன் இராணுவ அதிகாரி வெர்னரின் வைப்பாட்டி பெடோஸ்யா வீட்டில் தங்க வைக்கப்பட்டிருப்பவள். கிராமத்தவர் எல்லோராலும் வெறுக்கப்படுகிறாள்.

இளங்கள் செம்படை வீரர்களக்குச் சென்றுவிட பெண்களுடன் சிறுவர்கள் சிழுவர்கள் மற்றும் ஜெர்மன் இராணுவத்தினர் இதில் அதிகமாக நடமாட வைக்கப்பட்டுள்ளனர். நாவல் கிராமம் பற்றிய அறிமுக வருணனையுடன் ஆரம்பிக்கிறது. கிராமத்திற்குச் செல்லும் பாதை குஞ்சி லிருக்கும் அக்கிராமம்; வீடுகள், மாதா கோவில், அருவி, அருவி மீது படிந் திருந்த நீல நிறப் பனிக்கட்டி, வெடித் திருந்த பனிக்கட்டியின் கீழ் ஒடும் ஜலம் என்பன பற்றி விளக்கம் கொடுக்கும் ஆசிரியர் ஒரு பெண்ணின் (பெடோஸ்யா) நடவடிக்கைகள் ஊடாகக் கதையை ஆரம்பிக்கிறார். அவள் ஜெர்மனிய வீரர்களாற் கொல்லப்பட்டு யாராலும் அடக்கம் செய்யப் படக் கூடாதென்று கட்டளையிடப் பட்டதால் பனியில் கிடந்து விறைக்கும் மகனின் உடலை இராணுவத்தினருக்குத் தெரியாமல் இருக்கியமாக எந்த நாளும் காணச் சென்று உடலைப் பார்க்கும் போது அவளுள் எழும் நினைவுகளி னுடாக அவளது மகன் கொல்லப்பட்டு நிர்வாணமாக்கப்பட்டு வீசி ஏறியப் பட்ட முறை வினங்கப்படுத்தப்படுகிறது. தாயின் உணர்வுகள் அருமையாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றன.

அந்த இடத்துக்கு அவள் சென்ற பொழுதெல்லாம் அந்தக் கூந்தலைக் கோதிச் சீர்படுத்த விரும்பினாள். ஆனால் அதைச் செய்ய அவள் துணியவில்லை. ஏனெனில் அதைச் சீர்படுத்துவதால் இரந்து கிடப்பவனுக்கு வேதனை

ஏற்படுமோ, அவள் காயம் திறந்து விடுமோ என அவள் பயந்தாள். “என் மகன்” இந்த வார்த்தைகளை அவளின் உலர்ந்த அதரங்கள் தானாகவே உச்சரித்தன. (பக : 11)

எனத் தொடர்ந்து வரும் வர்ணனைகள் அதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. செம்படையினருடன் வேலை செய்த கர்ப்பவதியான ஒளினாவைக் கைது செய்த இராணுவத்தினர் அவளைக் கொடுமைப்படுத்துவதை மிகத் துல்லியமாக வாசகனுக்குத் துயரத்தை ஏற்படுத்தும் வகையில் கிருவது வருமாறு :

‘பட்டப் பகலைப் போன்று பிரகாசமாக இருந்தது சந்திரினின் ஒளி. அது உலகத் தைப் பனிக்கட்டியாலாக்கிய நீலப் பலைக் காக்கியது. நிர்வாணமான ஒரு பெண் புல் வெளியிலிருந்து ஒவேதை தெளிவாகக் கண்டாள் அவள். (பெடோஸ்யா) இல்லை அவள் ஒடவில்லை. அவள் குளிந்து கொண்டு தள்ளாடித் தள்ளாடி மெதுவாக அடி வைத்தாள். சந்திரன் ஒளியில் அவளின் பெரிய வயிறு தெளிவாகத் தெரிந்தது. அவளுக்குப் பின்னே ஒரு சிப்பாய் நடந்தான். அவனுடைய துப்பாக்கி பிரகாசித்தது. ஒருக்கணம் அவள் நின்றால் சிப்பாய்கள் அவள் முதுகில் குத்தி னார்கள். பின்னே நடந்த சிப்பாய் ஏதோ கத்தினான். அந்தப் பூரண கர்ப்பினி மீண்டும் குளிந்து ஒட முயன்றாள். அவளால் ஒட முடியவில்லை. அவள் மெதுவாக நகர்ந்தாள். அவள் ஜம்பது கஜம் நடந்தாள். பிறகு சிப்பாய் தனது இரையைப்

பின்னோக்கி ஐம்பது கஜம் நடக்கச் செய் தாள். முன்னும் பின்னும் மீண்டும் மீண்டும் அவள் நடந்தாள். அவளைச் சித்திரவதை செய்பவர்கள் சிரித்தார்கள்... எனத் தொடருகிறது.

ஜேர்மனியனால் பாலியல் வல்லுற வுக்குள்ளாக்கப்பட்டு கருத்திரித்தி ருக்கும் மாலாஷா அக்குழந்தை பற்றி நினைப்பது இங்கு குறிப்பிடற்குியது.

ஆனால் அவள் மாலாஷா தன் கருப்பையில் எதைச் சுமக்கிறாள். அவள் பிரசவிக்கப் போவது ஒரு கழுந்தை அல்ல. ஒநாய்க்குடி. அது ஜேர்மனியனின் குழந்தை; இதை எந்தச் சக்தியாலும் மாற்ற முடியாது என்பதை அவள் அச்சத்துடன் உணர்ந்தாள்.

போர்காலச் சூழலில் நிகழும் கேட்பாரற்ற மரணங்களை ஊர் முழுதும் மரணம் உலாவுவதாக வருணிக்கிறார். பின்வருமாறு அதைக் காட்டுகிறார்.

மரணம் - ஜேர்மன் மரணம் - கிராமத் திற்கு மேலே சிரித்துக் கொண்டும், முனகிக் கொண்டும், கதறிக் கொண்டும் காற்றுடன் பறந்தது. வீடுகளிலே இருந்த கிராமவாசிகள் அதைக் கேட்டனர். இருவில் தங்கள் ஸ்தானங்களில் பாராக்கெடுத்துக் கொண்டிருந்த ஜேர்மன் சிப்பாய்கள் குளிரால் நடுங்கினார்கள். பயந்தார்கள். நொறுங்கும் பளிக்கட்டி மீது ஓசையின்றிச் சத்துமில்லாமல் அவர்கள் நடக்க விரும்பி னார்கள். அவர்களைத் தாக்க மரணம் ஒளிந்து கொண்டிருந்தது. இது அவர்களை நெருங்கி அவர்கள் முகத்தில் குளிர்ந்த

முச்ச விட்டது. அது நீர்க்காலில் நடமாடுவதும் வீடுகளின் மூலையில் ஒளிந்து கொண்டிருப்பதும் வேய்ந்திருந்த கூரையில் மெளனமாக ஊர்வதும் அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. உணர்ச்சியற்ற ஆயிரம் கண் களால் அது அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது

- என சூசகமாக ஜேர்மனியரால் கிராம மக்கள் அடையும் மரண பயத்தையும் செம்படை வீரர்களாலும், கிராம மக்களாலும் ஜேர்மனியர் களுக்கு ஏற்படப்போகும் மரணத்தை யும் தெரிவிக்கிறார். உணர்ச்சியற்ற ஆயிரம் கண்கள் என்பது எல்லாக் கொடுமைகளையும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கும் கிராமத்தவர் கண்கள். அவர்களும் ஒரு நாள் கிளர்ந்தெழுப் போகிறார்கள் என்பதை அது காட்டிற்று. கிராமத்தவர் கொடுமைபடுத்தப் பட்ட சூழலில் செம்படை கிராமத்துக் குள் நுழைந்து வேவு பார்க்கும் போது பெடோஸ்யா அவர்களுக்கு உதவு கிறாள். ஜேர்மன் இராணுவத்தினர் சஞ்சிக்கின்ற இடங்களைப் பற்றிய தகவல்களைக் கொடுக்கிறாள். இராணுவத்தினருடன் சேர்ந்து இயங்கும் கிராம அதிகாரி காப்பிக் கிராமத்தவருக்கு எதிராக ஜேர்மனியருக்கு உதவியவன். மக்களின் துயரத்தைத் தனக்கு இலாப மாக்கியவன். இருதியாக மக்களிடம் பிடிபடுகையில் டெர்பிலிக்கா என்ற பெண் அவனது கொடுமையை விவரிக்குமிடம் முக்கியமானது.

இவனால்தான் விவாண்யுக்கைத் தூக்கிலிட்டார்கள். இவனால்தான் இராணுவக் காரியாலயத்தில் ஜூவர் மரணத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மாடுகளைக் கைப்பற்ற இவன் ஜூர்மனியருக்கு உதவி புரிந்தான். தொழுவிலிருந்த கால்நடைகளை வெளியில் தூரத்தினான். என் கடைசிப் பசுவையும் இவன் கடத்திச் சென்றான்... கிராமத்தைச் சூறையாட இவன் ஜூர்மனியருக்கு உதவினான். (பக் : 165 - 166)

இவனுக்கு எதிராக மக்களே தீர்ப் பளிக்கின்றனர். இறுதியாகச் செம்படை வீரர்கள் கிராமத்துக்குள் புகுந்து ஜேர்மனியர்களைக் கிராமத்தவரின் உதவியுடன் வெற்றி கொண்டனர். ஜேர்மனியரால் அடக்கம் செய்யப்படக் கூடாதென்று தடுக்கப்பட்டிருந்த தமது பிள்ளைகளின், உறவினரின், வீரர்களின் பிணங்கள் எல்லாவற்றையும் அடக்கம் செய்தனர்.

அவர்கள் சார்பாக ஷாலோவ் பிரசங்கம் செய்தான். அவனது உறுதியான சர்வ சாதாரணமான வார்த்தைகள் காற்றில் தவழ்ந்து சென்றன. வானவில் ஆலங்கரித்திருந்த வான மண்டலத்தையும் எட்டன.

தொடர்ந்து செம்படை வீரர்கள் உக்ரேனே நோக்கிச் செல்ல அதனை வானவில்லின் ஒளியில் கிராமத்தவர் இமை கொட்டாது பார்ப்பதுடன் நாவல் முடிவடைகிறது.

துயரமும் மகிழ்ச்சியும் அழுத்த எழுத்தாளர் எம்மை இன்னொரு உலகுக்கு இட்டுச் சென்று விடுகிறார். மொழி பெயர்ப்பிலேயே இந்தக் கவர்ச்சி இருக்குமானால், தாய் மொழியில் அதன் தாக்கம் எப்படி யிருக்கும் என்பதை உணர முடிகின்றது.

மாநாடுகளைப்பற்றி

கீஸ்கள் கிராம விஸ்தையைச் செய்து விடுவதற்காக?
ஒருஷ்டை அஸ்திகைப் பர்த்திஷுக்கு வர்த்த போஸ்கள்.

மல்லிகை ஆசிரியர் பொமினிக் ஜீவாவின் சகல ஆக்கங்களையும் அவரிடமிருந்தே நேரில் பெற்றுக் கொள்ளலாம். அவரே கையெழுதுத்திட்டுத் தருவார்.

மற்றும் பள்ளிக்கூட, பொது நாலகங்களுக்கும் தேவையான நூல்களையும், மல்லிகை ஆண்டு மலர்களையும் மல்லிகைப் பந்தலில் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நானும் நீயும் குழந்தைகளும்

- மும்தாஸ் ஹெபிஸ்

நானும் நீயும்

ஒரு கனிததமின்
சுவை மிக்க இரண்டு அழகள்
இரு கதைகளின்
வெவ்வேறு துருவங்களின்
நிழல் யழந்த நினைவுகளாய் ஆவதற்கு
முன்பு
அன்று -

- O - O -

நிலைவைக் கைகளுக்குள் மூழ்
மேகம் உரசீய நினைவுகளில்
ஒரே கனிதயை
உண்டு களித்தோம்
காற்றைக் கால்களில் அன்றினு
ஒரே சிறகுக்குள்
உரங்கிப் பறந்தோம்

- O - O -

கேள்விகள் எல்லாம்
வேள்விகள் ஆகூயலேயே
விழியல்களைத் தரிசித்தன அன்று
வீணையின் நாதமானோம்
விழாக்களில் ஈடு
பொம்மைகளாய்
வைத்தாமத் தீரிந்தோம்

- O - O -

எனதான பாதையில்
நீநடந்துவர முறையாமலும்
உனதான பாதையில்
திரும்பி வர முறையாத பறயும்
கிரைமாற்றிய
அதன் வேலைகள் எல்லாம்
நொஞ்சுகிப் போய்க் கிடக்கின்றன

- O - O -

நாம் பூப்பறித்த அந்த மரமா
கீயியலைல்லாம்
உதிர்ந்து போய்க் கிடக்கிறது?
அறுபது ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை
வாழும் மரமா
கீவ்வளவு வேகத்தில்
வாழப் போக வேண்டும்?

- O - O -

நாங்கள்
கின்று நன்யாக்கள்
வேண்டாம்
காதலர்களாகவே கிருப்போம்
ஏனெனில் காதலர்களால் மட்டுமே
சிரிந்துபோக முறையும் என்பதால்...!

- O - O -

நேரம் ஆகிறது
புறப்படு...
எனதான குழந்தையும்
உனதான குழந்தையும்
தனித்தனியே அழும் குல் கேட்கிறது
புது ஜீவித வேட்கையில்
புறப்படு...
முஸ்ரத் நேரம் முழவதற்குள்...!

ஆனை வெள்ளாப்புத்தான்,

இன்னம் ஒரு பக்கம் முழுசாக விடியவில்லை. இப்பொழுது வெளிக்கிட்டால் தான் சரியாக இருக்கும்...

குழந்தை முழுத்துக் கொண்டது. விரல்களை மடக்கி, விரித்துத் தொட்டில் சாணையில் சித்திரம் வரைகிறது. அதனையும் தூக்கி மடியினில் வைத்து பாலூட்டினாள்.

குறுணல் அரிசியில் காய்ச்சிய உப்புக் கஞ்சியை இறக்கிப் பால்போத்தவில் ஊற்றிக் கொண்டாள். மேல் மூடியை இறுக்கி அதன் மேல் விலிம்பிக்காயை வைத்து றப்பர் தொலியால் கட்டி விட்டாள்.

குழந்தையை இடுப்பில் தூக்கியாயிற்று. அகதி நிவாரணத்தில் கிடைத்த பிளாஸ்டிக் தாச்சியைத் தலையில் நிறுத்தி அதற்குள் கஞ்சிப் போத்தலையும், தண்ணீயையும், தொட்டில் துணிகளையும் வைத்துக் கொண்டாள். வலது கையில் கிறு கத்தி. ஒரு பாவ நீளத்தில் இலந்தைத் தடியில் ஒரு பக்கம் கத்தியைப் பொருத்தி செய்த கோல் அது.

அவர் பாவித்த கிறு கத்தி அது. கடலோரமாக கண்டல் இடுக்குகளில் சகதித் தரையில் அரையடிக்குக் கீறிக் கொண்டு வரும். மட்டியின் சிப்பித் தலையில் படும்போது மட்டும் ‘ணங்’ என்று சத்தம் கேட்கும். அந்தக் குழிக் குள் கைவிட்டுத் துளாவினால் உள்ளங் கை அகவலத்திற்குக் கண்டல் மட்டி கிடைக்கும். பத்து மட்டி எடுத்தால் கானும். ஒரு கறிக்குச் செல்லா வாத்தியாகக் கானும். ஒரு நாளைக்கு நாற்பது ஐம்பது என்று கண்டல் மட்டி அகப்படும். அதனையே கறு கட்டி விற்று வருவார். எப்படியும் இருநூறு ரூபாவுக்குத் தேறும். அது போதும் அவர்களுக்கு.

நிறைமாத குலியாக அவள் இருந்தபோதுதான் அந்தப் பயங்கரம் நடந்தது. கண்டல் காடு, சுள்ளிக் காடு என்று கிறு கத்தியோடு சென்று நிலத்தைக் கிறி அவர் மட்டி தோண்டிக் கொண்டிருந்தபோது -

அதே சத்தம். ‘ணங்’. ஆவலோடு கையையிட்டுத் துளாவினார். அது மட்டியல்ல! ஆனால் என்ன இது? அங்கு இங்கு என்று தட்டித் தடவிப் பார்த்த போது காதைச் செவிடாக்கும் ஒசையோடு வெடித்துக் கிடறியது. புதைவெடி... இங்கு எப்படி?...

கீழு கீத்

- எம்.எஸ்.அமானுல்லா

வெள்ளத்தில் மிதந்து வந்து புதைந்து இருந்ததா? அவள் விதவையாகிப் போனாள். கிடைத்த பணம் எல்லாம் நாலுமாத 'இத்தா' விட்டிலேயே கரைந்து போனது. அவர் விட்டுச் சென்ற சொத்து அந்தக் கீறு கத்தியும், அந்தக் குழந்தையும் தான்.

"புள்ளி... உம்மாவைப் பிடிச் சுக்கோ" நடை வேகத் தோடு புள்ளைக்கு ஒத்தினாள். குழந்தைக்கு விளங்கியதா? மார்போடு தலை சாய்த்து அவள் மீண்டும் உறங்கிப் போனாள்.

இரண்டு மைல் நடந்து கடலோரம் வந்துவிட்டாள். மனல் பரப்பை ஊடறுத்துக் கள்ளிப் பத்தைகளில் ஒரு வழிப் பாதையாகச் சுதுப்பு நிலத்தை யண்டிச் சேற்று நிலத்திற்கு வந்து விட்டாள். இங்குதான் கண்டல் மட்டி விளைந்து கிடக்கும்.

சில நாட்களில் அவருடன் சேர்ந்து மட்டியெடுக்க வந்திருக்கிறாள். ஆனால் அப்போது கண்டல் மட்டி சென் இல்லை. பின் இருட்டுக் காலத்தில்தான் கண்டல் மட்டிகள் தரைக்கு அண்மித்து வரும். மற்றக் காலங்களில் சேற்றுப் பகுதியின் ஆழமான பகுதிகளுக்குச் சென்றுவிடும். அந்த நேரத்தில்தான் அவற்றின் பேருகாலத்தையும் வைத்துக் கொள்ளும்.

நட்சத்திர மீன்கள் உலவுகின்ற காலங்களிலும் மட்டிகளின் நடமாட்டம் குறைந்துவிடும். நண்டு, கிளி என்று

எந்தக் கரையோர ஜீவன்களையும் காண முடியாது. முருகைக் கற்களில் விளையும் கடலணிமணியைக் கூட அவை தூக்கிச் சென்றுவிடும்.

கடலின் உள்ளே சென்றால் ஆழம் குறைந்த பரவல் பகுதிகளில் பாக்கு மட்டிகள் கிடைக்கும். பன்னல் எனப் படும் கடலையளவு சப்பட்டடை மட்டி களும் கும்பல் கும்பலாகக் கிடைக்கும். இருவருமாகப் பாக்கு மட்டியை வாரிக் கொண்டு வந்தார்கள். சமக்க முடியாத பாரம். கரையோரத்தில் கள்ளிகளை மூட்டித் தீ மூட்டினார்கள். பாளைக்குள் நீருற்றிப் பாக்கு மட்டியை அள்ளிப் போட்டபோது வெப்பத்தில் வாய் பிளந்துவிட்டது. மட்டிச் சதையை எடுத்துக் கொண்டு மட்டிச் சிப்பிகளை மலை போலக் குவித்தார்கள். குவியலைச் கண்ணாம்புச் சூளை வைத்திருப் பவர்களுக்கு விற்றுவிட்டால் அதிலும் கொஞ்சம் பணம் புராம்.

"அவிச்சுது போதும் புள்ளி. மட்டி வாய் பிளந்து விட்டது. அகப்பையால் மட்டியை வாரி எடுத்து வெளியே போடு புள்ளி."

அவனும் அப்படித்தான் செய்தாள். அகப்பை மூக்கில் பானை இடறி விட்டது. கொதி நீர் கைமுழுவதும் தெறித்துச் சிதறியது. "ஆ... ஊ..." என்று அழுதாள். கடற்கரையைச் சுற்றி ஒடினாள். வலி பொறுக்க முடியாமல் கடல் நீருக்குள் கையை வைத்து அரற்றி அரற்றி அழுதாள்.

அதற்குள் பன்னப் பழம் போல் கொப்பிளங்கள் தோன்றி விட்டன. அவை ஆறுவதற்கே ஒரு மாதம் சென்றது. இப்பொழுதும் கைகளில் தீக் காயங்களின் வடு இருக்கின்றது.

பச்சைப் பசேல் என்று கிளை பரப்பி நின்ற கண்டல் மரத்தில் தொட்டில் கட்டினாள். பழைய காலத்து காட்டா ஓயில் சேலை. அதனுடன் கலம்பக் கயிற்றை இணைத்து வாகாகத் தொட்டில் அமைத்தாள். அதற்குள் குழந்தையைக் கிடத்தினாள். ஆனால் அவளால் தலையை உயர்த்த முடிய வில்லை. ஒரு கற்றை முடி குழந்தையின் கைகளுக்குள் பிணையாக இருந்தது.

"உம்மாட தலைமுடியை உடுபுள்ள. உம்மா நாலுபாடு மட்டி பார்த்து வந்தாத் தான் நமக்கும் சோறு கிடைக்கும். கொஞ்ச நேரம் படுத்திடம்மா."

குழந்தைக்கு என்ன விளங்கி இருக்கும்? பாலாகச் சிரித்து உறங்கிப் போனாள்.

குப்பிறப்படுத்து உடும்பு பிடிக்கிற வயசு. தத்துப் பித்தென்று எழுந்து நடக்க வேண்டிய பருவம். எதுவுமே இல்லை. எலும்பும் தோலுமாக... தாய் குடிக்கும் குறுணல் கஞ்சியின் சத்தைப் பாலாக உறிஞ்சிப் போசாக்குத் தேடும் குழந்தை வேறு எப்படி இருக்கும்?

தொட்டிலுக்குள் குனிந்து முகத்தில் முத்தமிட்டு நிமிர்ந்த போது கண்களில் நீர் திரண்டு கோர்த்துக் கொண்டது.

அவர் இருந்தால் இந்த நிலை வந்திருக்குமா...?

ஒரு பாக பொழுது ஆகிவிட்டது.

சிறு கத்தியுடன் சேற்று நிலத்தில் புகுந்து விட்டாள். சதக் சதக் என்று கத்தியால் நிலத்தின் வயிற்றைக் கீறி கண்டல் மட்டியைத் தேடினாள்.

பத்து மணிக்குள் மட்டி தோண்டலை முடித்துக் கொள்ள வேண்டும். அதற்குள் வெயில் ஏறிவிடும். நமக்கு அமச்சுது கிடைக்கும். கண்டல் மட்டியை அவள் சந்தைக்கு கொண்டு செல்ல மாட்டாள். பெரியப்பாவின் பொடியன் வருவான். அவனிடம் கூறு கட்டி கொடுத்துவிட்டால் அவன் நாலு ஒழுங்கை கற்றி விற்றுவிடுவான். இன்றைக்கு ஞாயிற்றுக் கிழமை. கண்டல் மட்டி ரோசமாக விற்றுவிடும்.

தேர்ந்த கலைஞரினின் கைலாவகத் தோடு கிறு கத்தியால் சக்கி நிலத்தில் நெடுங்கோடுகள் இழுத்தாள். அங்கு இங்கென்று ஒலி வேறுபாடுகள். அந்த வேறுபாட்டின் சரலயத்தில் கண்டல் மட்டியா, கல் குவியலா, கண்டல் வேரா என இலகுவாக அடையாளம் கண்டு விடுவாள். கண்டல் மட்டி என்றால் கிறு கத்தியை இடது கைக்கு மாற்றிக் கொண்டு வலது கையால் சேற்றில் துழாவி எடுத்துவிடுவாள். அது இல்லை யென்றால் மீண்டும் மாறா வேகத் தோடு கோடு கிழிப்பாள்.

மகள் அழும் சத்தம் மெல்லிதாகக் கேட்கிறது.

மட்டிப் பையையும் கிறு கத்தி யையும் கிழே வைத்துவிட்டு மகளை நோக்கி நகர நினைத்தபோது, கால் இடுக்கில் நண்டுக் குஞ்சொன்று ஊர்து மேலேறியது.

அவளுக்குச் சிலீர் என்றது.

மறுபடியும் மகளை நண்டு நறுக்கி யிருக்குமா?

பதை பதைப்போடு தொட்டில் கட்டியிருந்த கண்டல் மரத்தை நோக்கி ஒட்டமும் நடையுமாக...

முன்று மாதங்களுக்கு முன்பு நடந்த நிகழ்ச்சி அது. மேகம் மூட்டம் கொண்டு அந்தா இந்தா என்று மழை கொட்டத் தொடங்கிவிடும் என்ற நிலையில் தனது மட்டி தேடும் போராட்டத்தை முடித்துக் கொண்டு மகளைக் கிடத்தியிருந்த தொட்டிலை நோக்கி நகர நினைத்தவளை நிலைகுலைய வைத்தது குழந்தையின் அழுகை ஒவில்...

கிறு கத்தியையும் மட்டிப் பையையும் தூர ஏறிந்துவிட்டு ஒட்டமும் நடையுமாக ஒடிவந்து மகளை வாரி எடுத்தபோது குழந்தையின் உள்ளங்காலி விருந்து இரத்தம் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

தாயைக் கண்ட வெப்புசாரத்தில் மகள் மேலும் சத்தம் வைத்து அழுத் தொடங்கினாள்.

சிவப்புக் கால் நண்டொன்று தனது கொடுக்குகளை இடுக்கிக் கொண்டு தனக்கும் இதற்கும் தொடர்பில்லை

என்று சாதிப்பது போல நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு ஒடத் தொடங்கியது.

நண்டுக் கொடுக்கின் பிடிக்குள் தன் கால்துண்டுச் சதையை இழந்து விட்ட வலி பொறுக்க முடியாமல் குழந்தை வீரிட்டு அழுத் தொடங்கியது.

அவள் ஒட்டமும் நடையுமாக இரண்டு மைல் தூரம் பேய் பிடித்தவள் போல ஒடிவந்து ஆஸ்பத்திரியில் காட்டி ஒரு வாரம் பத்து நாள் கூடவே இருந்து கண் விழித்து வைத்தியம் பார்த்தாள்... அவளை விட்டால் தனது வாழ்க்கையில் வேறு என்னதான் பிடிமானம் இருக்கிறது? குழந்தை இல்லையென்றால் அவள் தொடர்ந்து வாழ்ந்துதான் என்ன பிரயோசனம்...?

ஒருவாறாகக் காயம் ஆறியது. ஆனால் வலதுகால் பாதத்தில் மாங்காய் பிளந்தது போல் அந்த வடு இன்னமும் இருக்கிறது.

இந்தக் காலத்தில் பெரியப்பாவின் மகள் கிறு கத்தியைத் தூக்கிக் கொண்டான். அவனால்தான் அவளுக்கு அந்த ஆஸ்பத்திரிக் காலத்தில் வொழிப்பனம் கிடைத்தது.

குழந்தையின் அழுகை ஒவி கேட்டதும் அவளுக்குப் பழைய ஞாபகம் தான் வந்தது. மீண்டும் நண்டுதான் கடித் திருக்குமோ...? அவள் வேகமாக ஒடத் தொடங்கினாள்.

நல்லகாலம் அப்படியொன்றும் இல்லை. குழந்தை கைகளை ஆட்டி

சாணைக் கயிற்றுப் பக்கம் திசைகாட்டிச் சிலிர்த்தாள்.

அந்தத் திசையில் அவள் பார்வை சென்று நிலைத்தபோது அடி வயிற்றில் ‘பகீர்’ என்று. குழந்தையை அப்படியே விழுங்கும் நோக்கத்தோடு வந்திருந்த மலைப்பாம்பு ஆள் அரவம் கண்டதும் பின்வாங்கி ஊரத் தொடங்கியது.

மகளை வாரி எடுத்து நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டு கேவத் தொடங்கினாள். கொஞ்சம் தான் பிந்தியிருந்த தால் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய விபரத்தை நினைத்தபோது அவளுக்கு மயக்கம் வரும்போல இருந்தது. அப்படியே நிலத்தில் குந்திவிட்டாள்.

‘ஆண்டவனே இது என்ன சோதனை? இந்தக் குழந்தையும் இல்லை யென்றால் நான் எப்படித் தனியாக வாழ்வேன்... நான் உயிரோடு இருக்கவே மாட்டேன்... என்செல்வமே...’

மேலும் இறுக்கமாக அணைத்துக் கொண்டாள்.

அவளுக்குப் பசியெடுத்தது. சாப் பிடப் பிடிக்கவில்லை. போத்தவில் அடைத்து வைத்திருந்த உப்புக் கஞ்சியை எடுத்துத் தரையில் கவிழ்த்து விட்டாள்.

பாதிக் கஞ்சி மண்ணில் சங்கம மாகிக் கொண்டிருந்தபோது அவளுக்கு மனம் மாறிவிட்டது. இந்தக் கஞ்சி தன் குடலுக்குள் இறங்காவிட்டால் குழந்தைக்கு பால் இல்லாமல் போய்

விடுமே... பாதி மன் கலந்தும் கலவா மலும் எஞ்சி நின்ற கஞ்சியை இயந்திர வேகத்தோடு விழுங்கி முடித்தாள். தூரத் தில் உருண்டு சிடந்த விரும்பிக்காய் அவளை விநோதத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

பாம்பைக் கண்டு அரண்டிருந்த குழந்தை இன்னும் அந்தப் பயம் தெளியாமல் தாயின் நெஞ்சோடு மேலும் புதைந்து கொண்டது. குழந்தையின் கால் பாதத்தில் வடுவாகப் பிளந்திருந்த பழங் காயத்தை அவள் வாஞ்சையோடு வருடிவிட்டாள். இது முதல் தத்து. இன்று இரண்டாவது தத்து. இன்று எத்தனை தத்துக்களை இவள் சந்திக்க நேருமோ?... தலை உயர்த்திக் குழந்தையின் முகத்தை முத்தமிட்டு மீண்டும் நெஞ்சோடு சேர்த்துக் கொண்டாள்.

வாடை பெயர்ந்திருந்தது. கச்சான் தொடங்க இன்னம் நேரம் இருக்கிறது. கடற்காற்று வீச்கின்ற நேரம் அது. இந்தக் காற்றுத் திசையில் தோனிக் கௌல்லாம் அலுப்பின்றிக் கரைக்கு வந்துவிடும்.

ஆனால் இங்கு காற்று திசைமாறி வீச்கிறது. வாடை பெயர்ந்தவுடன் சோளகம் வேகம் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் இன்று திசைமாறி கழுந்து வீச்கின்றது. கால்களுக்குக் கீழ் சொத் தொடர்பான கறுப்பு நீர் மேலேழத் தொடங்கி விட்டது.

வித்தியாசமான நிறமும் தூர்நாற்றமு மாகக் காலில் சொற் சொற்களின்ற நீரிலிருந்து பாதுகாக்கத் தனது சீறு கத்தியையும் தொட்டில் துணியையும் வாரிக்கொண்டு நிமிர்த்தபோது... இதென்ன ஊழிக் கூத்து...?

நூறு பாக தூர்த்தில் கறுப்பு மய மாக அலையொன்று மேலெழுந்து... மேலெழுந்து... தென்னை உயர்த்தையும் தாண்டி... கரையை நோக்கி... கன்று போட்டப் பகவின் வேகத்தோடு...

இனி தாமதிக்க நேரமில்லை.

சீறு கூத்தி, தொட்டில் எல்லா வற்றையும் கைவிட்டாள். குழந்தையைத் தூக்கி பிளாஸ்டிக் தாச்சியில் வைத்தாள். தாச்சியை தலையில் வைத்துக் கொண்டு ஒட்டத்தொடங்கினாள். மூள்ளிச் செடிகள் காலைக் கீறி ரணமாக்குகின்றது. கன்டல் வேர்கள் விரலை உடைக் கின்றன. சேலை நழுவிப் போகப் பார்க்கிறது. கீழே குனிந்து பார்க்க நேரமில்லை. காற்றைவிட வேகத்தோடு கடல்... கறுப்புக் கடல் துரத்தி வருகிறது. ஒட்டம்... ஒட்டம்... இதைத் தவிர இப்போது வேறு வழியில்லை... ‘யா அல்லாஹ்... என்ட புள்ளையைக் காப்பாத்து.’

தலையில் குழந்தையின் கமையோடு காலில் இருத்தக காயங்களோடு அவளால் எவ்வளவு வேகத்தோடு ஒட்டமுடியும்? கடலாகிப் போன ஊரோடு மக்களின் ஒலமும் ‘காப்பாத்துங்க... காப்பாத்துங்க...’ என்ற கூக்குரலும் அவளது காதுகளில் விழுத்தான் செய்து

கிறது. அவளால் அதனைக் கவனிக்க முடியவில்லை. அதற்கு இப்போது நேரமில்லை... ஒடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை... ஒரே முச்சோடு மகளையும் கூமந்து கொண்டு ஒடினாள்... ஒடினாள்...

ஆனால் அவளால் முடியவில்லை. போர்க்கால வேகத்தோடு வந்த இராட்சத் தூலை அவளைப் பந்தாடியது. கன்னா மர உயர்த்திற்கு வந்த கறுப்பு அலை அவளையும் சேர்த்துக் கொண்டு மரத்தில் மோதியது. மகளைத் தாங்கி யிருந்த கைகள் வலுவிழுந்து போனது. மரக்கிளையில் மோதிய வேகத்தில் நினைவிழுந்து... நினைவிழுந்து...

தனது கரங்களில் இருந்து மகளையும் பிளாஸ்டிக் தாச்சியையும் யாரோ திருகிப் பறிப்பது போல... கனவுக் காட்சி போல... மலைப்பாம்பு தன்னையும் மகளையும் சுற்றி வளைப்பது போல...

அன்று மாலைதான் அவளைக் கண்டெடுத்தார்கள். கன்னா மரக் கிளையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த - கண் இடுக்குகள், காது, மூக்கு வாயெல்லாம் கறுப்பு நீர் திட்டுத் திட்டாக படிந்திருக்க - உயிரிருக்கிறதா? இல்லையா? என்ற சந்தேகத்தோடு ஆஸ்பத்திரி யில் சேர்த்தார்கள்.

ஆனால்,

அவள் உயிரோடுதான் இருந்தாள். மரத்தில் மோதிய காயங்கள் உடல்

முழுக்க இரத்தவாறாக காட்சியளிக்க முகமெல்லாம் கறுப்பு நிறமாக மாறி ஆளடையாளம் தெரியாமல்... மூர்ச்சை தெரியாமல்... நினைவிழுந்து...

பெரியம்மாவின் மகன் தான் இரண்டாவது நாள் அடையாளம் கண்டான். அவளால் பேச முடியவில்லை. உடல் முழுவதும் காயங்களுக்குக் கட்டுப் போட்டு இருந்தது. மூக்குத் துவாரம் வழியாக உணவு சென்று கொண்டிருந்து.

முன்றாம் நாள் இலேசாகக் கண் விழுத்தாள்.

“தம்பி என்ட புள்ளா...?”

தம்பியால் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. அவனும் இந்த மூன்று நாட்களாகத் தேடிக்கொண்டுதான் இருக்கிறான். குழந்தைகளின் இறந்த உடல்கள், கமராக்காரர்களால் பிடிக்கப்பட்ட படங்கள், ஆஸ்பத்திரி வார்டுகள்... ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்துத்தான் வருகிறான். தெரிந்தவர்களிடமெல்லாம் விசாரித்து வருகிறான். ஆனால் குழந்தை அகப்படவில்லை. இறந்ததற்கான - அடக்கியதற்கான தடையங்களும் ஒன்றும் இல்லை.

“கொஞ்சம் பொறுங்க ராத்தா. ஆறுதலாயிருங்க. பரீனா எப்படியும் கிடைத்து விடுவாள். எங்காவது - யாராவது காப்பாற்றி வைத்திருப்பாங்க.”

அவனது நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை. ஆஸ்பத்திரி வட்டாரங்களுக்குச் செய்தி ஒன்று கிடைத்தது. ஒரு

வயதுப் பெண் குழந்தையொன்று தென்னை மரவட்டில் பிளாஸ்டிக் தாச்சியில் இருந்த வாறு மூன்று நாளைக்குப் பிறகு மீட்கப்பட்டுக் கொண்டு வரப் பட்டதாக... அவன் விரைந்து விவரம் சேகரித்தான்.

ஆனால் குழந்தையின் முகத்தைப் பார்ப்பதற்கிடையில் உயர் பராமரிப்பு பிரிவுக்கு கொண்டு சென்று விட்டார்கள்.

“ராத்தா...”

“ம...” - அவளால் கண் விழிக்க முடியவில்லை.

“ராத்தா...”

“ம... சொல்லு தம்பி... பரீனா கிடைச்சிட்டாளா?”

‘இல்லை’ என்று சொல்ல அவனுக்கு மனம் வரவில்லை.

“பரீனாட வயசில ஒரு புள்ளையகண்டெடுத்திருக்கிறாங்க... தென்னை மர வட்டில் இருந்ததாம் பெண் குழந்தை. ஒரு வயசு சொல்றாங்க... மூன்று நாளா சாப்பாடு இல்லாம் இருந்ததால் ஜி வாட்டுக்கு கொண்டு போயிட்டாங்க.”

“அது பரீனாதானா?”

“தெரியாது. நான் பார்த்துச் சொல்றன்.”

அவள் எழுந்து இருக்க பிரயாசப் பட்டாள். முடியவில்லை. மீண்டும் மயக்கமுற்றுப் போனாள்.

மாலையில் குழந்தையை வார்ட் குக்குக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். குழந்தைக்கு மயக்கம் தெளிந்திருந்தது. ஆனால் பலவினமாக இருந்தது. கண கூடுகள் எல்லாம் உள்வாங்கி... மெலிந்து...

கட்டில் அருகில் வேறொரு தம்பதியினர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“இது உங்கள் குழந்தையா?”

“ஆமாம்”

“குழந்தையின் பெயர்?”

“நஸ்ரியா”

“நீங்கள் இந்த ஊரா?”

“இல்லை. கொழும்பு. ஆனால் எங்கட சொந்தக்காரங்க இங்க இருக்காங்க. தென்னாட்டோட்ட ரோட்டோரமா வரும் போதுதான் சனாமி வந்தது. காரை உருட்டி புரட்டிப் போட்டது. எப்படியோ உயிர் தப்பிட்டோம். குழந்தை கிடைச்சது பெரிய பாக்கியம்.”

அவன் மலைத்துப் போனான். இது நஸ்ரியா இல்லை. பரீனாதான். இது எங்கட ராத்தாட புள்ளதான். இது அநியாயம். இது அநியாயம். இது விடயேலாது...

அவன் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டான். தம்பதியர் விரைத்துப் போனார்கள். “இது எங்க ராத்தாட புள்ள. நான் தரமாட்டேன்.”

அவன் அழத் தொடங்கிவிட்டாள். குழந்தையைப் பறித்துக் கொண்டாள். “இது என்ட புள்ள. என்ட வயித்துல பொறந்த புள்ள. இவன் யாரு இங்க வந்து கரைச்சல் கொடுக்கிறது?”

அதற்குள் கூட்டம் கூடிவிட்டது.

அவன் மெதுவாக நகர்ந்து ராத்தா வின் வார்ட்டுக்குப் போனான். அவன் இவன் வருகைக்காகக் காத்திருந்தாள்.

“பரீனா கிடைக்கிட்டாளா?”

“ஆமா ராத்தா... ஆனால் கொழும் புக்கார குடும்பம் - கொஞ்சம் வசதி யான ஆட்கள் போல. தங்கட மகள் ‘நஸ்ரியா’ என்று சொல்லிக் கொண்டு நிற்கிறாங்கள்.”

“இல்ல இல்ல... அது பரீனாதான்... நான் விடமாட்டேன். என்ட புள்ளாய் நான் யாருக்கும் தரமாட்டேன். என்ட புள்ள எனக்கு வேண்டும்... போய்த் தூக்கி வா... தம்பி.”

தம்பி புறப்பட்டான்.

“தம்பி அவன்ர வலது கால் பாதத் துல நன்கு கிறுன காயம் இருக்கும். அதப்பாரு. அது இருந்தா... அது எந்ட குலக்கொடிதான்...”

தம்பி அம்பாக வெளியேறினான்.

கொழும்புத் தம்பதியினர் விளக்கம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர்.

“வந்த இடத்துல கஷ்டப்பட்டுப் போனோம். நல்ல காலம் முனு நாளைக்குப் பிறகாவது எங்கட மகள் கிடைச்சாள்.”

“இது உங்கட மகள்தானா?”

“ஆமா... இந்த வலது கால் பாதத் தைப் பாருங்க. ஏழ மாசமா இருக்கும் போது தாய்க்காரி பாத்ருமல வழக்கி விழுந்ததில குழந்தையும் அடிபட்டு பேசன் வெட்டின காயம்... இந்தா.”

அவர் வலது காலைத் தூக்கிக் காட்டுகிறாள்.

கூட்டம் கலைந்து செல்கிறது.

அவனும்தான் அந்தக் காயத்தைப் பார்த்தான். மாங்காய்ப் பிளவுபோலப் பிஞ்சுக் கால்களில் வடுவாக தெளிவாக இருந்தது.

“ராத்தா நீங்க வந்து பாருங்க. அது அவனுக்கட குழந்தை எண்டுதான் சாதிக் கிறாங்க. கால் காயத்தைக் கூட ஆறு மாசத்தில விழுந்த காயம் என்று சொல்றாங்க.”

அவனுக்குக் கண்ணீர் முட்டி விட்டது. அவனுக்கு ஆவேசம் பிடித்து விட்டது.

தன் வாழ்க்கைக்கு இருந்த ஒரே யொரு பற்றுக்கோடு. அதுவும் கை நழுவிப் போகப் போகிறதா? பரீனா இல்லாமல் நான் எப்படிச் சீவிப்பது?

முக்கிலும் கையிலும் மாட்டியிருந்த பிளாஸ்டிக் குழாய்கள் ஆவேசத்துடன் கழற்றி வீசினாள். மேலாடையால் உடம்மைப் போர்த்துக் கொண்டாள்.

வார்டெல்லாம் - நடையெல்லாம் சனங்களின் ஒப்பாரி.

“முனு பிள்ளைகள் தாயே. தாயும் தகப்பனும் கடலோடு போயிட்டாங்க. இனி இந்தப் பிள்ளைகள் கதி?”

“எல்லாம் எட்டு உருப்படி. முத்து ரெண்டும்தான் உழைக்கிற வயது. ரெண்டுமே போயிற்று. இனி அந்தக் குடும்பம் என்ன பாடுபடப்போவதோ?”

“என்ட உம்மா, என்ன உட்டிட்டு எங்கம்மா போன நீ?”

“ஊடும் போய் தொழிலும் போய் வல வள்ளம் எல்லாமே போயிற்றுது... இனி என்ட குடும்பத்த எப்படிக் காப் பாத்துவேன்...”

எல்லாக் குரல்களையும் வேதனை களையும் செவிமடுத்துக் கொண்டே அவள் வேகம் வேகமாகக் கைவிசி ஆவேசம் வந்தவள் போலப் பரீனா இருந்த இடம் தேடி ஓடினாள். பின்னால் பெரியப்பா மகன்.

உடம்பெல்லாம் இரத்தக் காயங்கள். மரத்தோடு அடிப்பட்டில் உடலில் பலவினம். வின் வின் என்று வலி... அத்தனையும் சுகித்துக் கொண்டு அவள் பரீனாவைக் காண நடந்து வந்திருந்தாள்.

அவள் மனதில் மெல்லிதாக - மின்னல் கீற்றாக ஒரு சிந்தனை... ‘பரீனாவை நல்ல வாழ்வு வசதியோடு என்னால் எதிர்காலத்தில் வாழ வைக்க முடியுமா?’ தம்பியின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

தீரு கத்தி அவள் இதயத்தை வரி வரியாகப் பிளந்து இரத்தம் சொட்டுவது

இவ்வாண்டு நடைபெற்ற கம்பன் விழாவில் மல்லிகைப் பந்தல்
வெளியீடுகள் விற்பனைக் காட்சி

போல் உணர்வு மேலோங்கியது.
கால்கள் தளரத் தொடங்கின.

பரீனா... பரீனா... பரீனாதான்.
சந்தேகமில்லை. கால் பாத்தைத் தூக்கி
அந்த மாங்காய்ப் பிளவுக் காயத்தைப்
பார்த்தாள். சந்தேகமில்லை. இது பரீனா
தான்.

குழந்தை கண் விழித்து அரக்க
பரக்க பார்க்கிறது.

வலது கண் இமையை மருவினாற்
போல் கறுப்பு மச்சம்.. இருக்கிறதா?...
ஆமாம் இருக்கிறது. இது அவருக்கும்
இருந்தது. ஆமாம் இது பரீனாதான்...

இரண்டு கைகளாலும் அள்ளிக்
கண்ணங்களில், காதுகளில், கண்களில்
முத்தமிட்டாள். அந்தக் குழந்தையும்

நினைவற்ற மயக்க நிலையில் ஆவு ஆவு
என்று கைகளை விசி அவள் கழுத்தைக்
கட்டிக் கொண்டது.

கிறு கத்தி மறுபடியும் இதயம்
நோக்கி...

இடது புறங்கையால் கண்ணிரைத்
துடைத்துக் கொண்டு தனது கழுத்தைக்
கட்டிக் கொண்டிருந்த இரு பிஞ்சக்
கைகளையும் விலக்கி, மார்பில் வைத்து
விட்டு மெதுவாக திரும்பி நடந்தாள்.

“ராத்தா... பரீனாவை விட்டுப்
போட்டு... இது... நம்ம குழந்தை
அல்லவா?”

அவள் அவளைத் திரும்பிப்
பார்த்தாள் - பரீனாவின் தாயாக அல்ல.
ஒரு குழந்தையின் தாயாக.

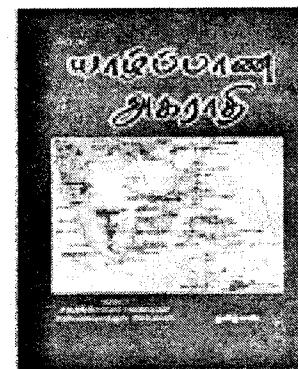
யாழ்ப்பாண அகராதி வெளியீடு விழா

1842 இல் வெளிவந்தது. 163 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 2005இல்
புதுப்பொலிவுடன் மீண்டும் வெளிவருகிறது.

நாள் : திருவள்ளூர் ஆண்டு 2037
நிகழும் சித்திரை 31 (14.05.06)
ஞாயிறு

நேரம் : மாலை 4.30

இடம் : கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்
(சங்கரப்பிள்ளை மண்டபம்)

1000 ற்கும் மேற்பட்ட பக்கங்களில்
ஏறத்தாழ 60,000 சொற்களுடன் 390/-
விலையில் வெளியாகி உள்ளது. வெளியீடு
மண்டபத்தில் 2500/- விலையில் விற்பனை செய்யவள்ளோம்.

வெளியீட்டாளர் : சதபு. பத்மசீலன்

சேமமடு பொத்தகாலை

யூ.ஜி : 52, பீப்பிள்ஸ் பார்க்,
கொழும்பு - 11.

தொலைபேசி : 2472365 தொலைநகல் : 2448624

தமிழர்களே! வாருங்கள் தமிழர்களே!!
தமிழுக்கு வளம் சேர்க்க வாருங்கள்!!!

சமுத்தின் புனைக்கதைப் படைப்பாளிகள்

செங்கை ஆழியான்
க. குணராசா

முன்னுரை

சமுத்தின் புனைக்கதைத்துறையில் நாவல் இலக்கியத்தின் முதற் படிக்கல் 1856 ஆம் ஆண்டு ‘காவலப்பன் கதை’ என்ற மொழிபெயர்ப்பு நாவலுடன் பதிக்கப்பட்டது. சமுத்தின் சிறுக்கதைத்துறை 1860களில் ஆர்ணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை என்பவரால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. இவ்விரு படைப்புக்களும் நாவல், சிறுக்கதை என்ற நாவீன மேலைத்தேச இலக்கண வரம்புகளுள் அடங்குமா? என்பது ஆய்விற்குரியது. எனினும் அவையே சமுத்தின முதலாவது புனைக்கதைகளாக எமக்கு அறிமுகமாகின.

அதன் பின்னர் சமுத்தின் முதல் நாவலெனப் பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சித்திலெப்பை மரைக்காரின் ‘அசன்பேயுடைய கதை’ (1885) யைத் தொடர்ந்து சமுத்தின் ஆரம்ப நாவல்களாகக் கருதக்கூடிய நாற்பத்தேழு நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றில் தேறிய நாவல்களாகச் சி.வெ.சின்னப்பாளையின் ‘வீரசிங்கன் கதை’ (1905), மங்களாநாயகம் தம்பையாவின் ‘நொறுங்குண்ட இருதயம்’ (1914), எஸ்.தமிழ்துப்பிள்ளையின் ‘அழகவல்லி’ (1926), இடைக்காடரின் ‘நீலகண்டன் - ஒரு சாதி வேளாளன்’ (1925), ம.வே.திருஞானசம்பந்தம்பிள்ளையின் ‘கோபால - நேசரெத்தினம்’ (1926) ஆகிய நாவல்களைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களின் வழியைத் தொடர்ந்து நானுறுக்கு மேற்பட்ட நாவல்கள் சமுத்தில் வெளிவந்துள்ளன. சமுத்தின் நாவல் மனை கூரை வரை கம்பீரமாக எழுந்துள்ளது. கூரையிடப் போகின்ற எமது படைப்பாளிகள் யாவர்?

சமுத்தின் சிறுக்கதைத்துறையின் நவீன போக்கினை 1939 களிலிருந்து அவதானிக்கலாம். சமுத்துச் சிறுக்கதை வரலாற்றினைக் கால ரீதியாகவும், நவீன சிறுக்கதை வடிவ ரீதியாகவும் ஆராய்விற்கு எடுக்கும்போது சமுத்தின் சிறுக்கதை முன்னோடிகளாக இலங்கையாகோன், கோ.நடேசையர், நவாவியூர் சோ.நடராஜன், சோ.சிவபாதசுந்தரம், சுயா என்ற சு.நல்லையா, சம்பந்தன், ஆனந்தன், பாணன், சி.வைத்தியலிங்கம், பவன் முதலானோர் அடங்குவர். அவர்களைத் தொடர்ந்து சமுத்தின் சிறுக்கதை மனை கம்பீரமாக உயர்ந்தெழுந்துள்ளது.

இப்புனைக்கதைகளை சமுத்திற்குத் தந்த படைப்பாளிகளையும், தந்து கொண்டிருக்கும் படைப்பாளிகளையும் கணித்து ஆவணப்படுத்துகின்ற முயற்சி கூடந்த முப்பதாண்டுகளாகத் தனிப்பட்ட சிலராலும், அமைச்சுக்களினாலும், மாவட்டச் செயலகங்களினாலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இதுவரை அவை செயல் வடிவம் பெறவில்லை. இந்நிலையில் சமுத்தின் அப்புனைக்கதைப் படைப்பாளிகளைத் தகுந்தவாறு பதிவு செய்து பேணுகின்ற பணியை வழிமேபோல மல்லிகை டொமினிக் ஜீவாவும் நானும் ஏற்றுள்ளோம். இந்த முயற்சியில் உங்களுடைய ஒத்துழைப்பு மிக மிக அவசியமானது. தொடர்ந்து எழுதாது மெளனம் பேணுகின்ற என் இனிய மூத்த படைப்பாளிகளும், தொடர்ந்து தம் பேனாவை இயக்கிக் கொண்டிருக்கின்ற எழுத்தாளர்களும், தூடிப்போடு எழுதுகோலைக் கரங்களில் ஏந்தியுள்ள இளம் படைப்பாளிகளும் தத்தமது எழுத்துலகோடு சம்பந்தப்பட்ட சுயவிபரங்களையும் தமது புகைப்படத்தையும் மல்லிகைப் பணிமனைக்கு அனுபவி வைக்குமாறு தயவாக வேண்டுகின்றோம். தேடிப் பெறுவதென்ற அசுர முயற்சி எம்மிடமுண்டு ஆனால் எங்களது முயற்சிக்கு அப்பாற்பட்ட தடைகள் சிலபொழுது தகுதியான புனைக்கதைப் படைப்பாளியைப் பதிவு செய்வதிலிருந்து தடுத்துவிடலாம்.

உங்கள் படைப்புகளை நாம் மதிக்கின்றோம். உங்கள் எழுத்தாற்றலை என்றும் குறைத்து மதிக்கிப்பட்டதில்லை. “இவர்களுக்கு நாம் ஏன் வலிய எம் பற்றிய தகவல்களை வழங்குவது” என்ற எழுத்தாளக் கர்வமும், “இதில் பதிவு பெறுவதால் என்ன பயன் கிடைத்துவிடப் போகிறது” என்ற அலட்சியமும் உங்களைப் பற்றிய உண்மைத் தகவல்களைத் தரக் குறுக்கே நிற்கலாம். உங்கள் கர்வமும் அலட்சியமும் நியாய மானவை. உண்மை. இவற்றால் நிச்சயமாக உங்களுக்குப் பயனில்லை. ஆனால் எம் வருங்காலச் சந்ததியினர் எம் புனைக்கதைப் படைப்பாளிகளை இனக்காண இந்த ஆவணக் கணிப்பீட்டுப் பதிவு அவசியம். சமுத்தின் முன்றாந் தலைமுறை எழுத்தாளரான டொமினிக் ஜீவாவும், நான்காம் தலைமுறை எழுத்தாளரான செங்கை ஆழியானும் உங்கள் முன் இந்த வேண்டுகோளை முன்வைக்கின்றோம். இந்தச் சிரமமான இலக்கியப் பதிவிற்கு உதவுங்கள். பின்னர் குறை கூறாதீர்கள்.

நன்றி.

1. ஆர்ணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை

தமிழின் முதலாவது சிறுக்கதை ஆசிரியர் என்ற பெருமை சமுத்தவர் ஒருவருக்கே உரியதாகவுள்ளது. சுப்பிரமணிய பாரதியார் (1905), வ.வே.சு.ஜூயா. (1915), அ.மாதவையா (1925) ஆகிய சிறுக்கதை முன்னோடிகளுக்கு முதலே 1860 களில் சிறுக்கதைத்துறைக்குள் புகுந்தவர் ஆர்ணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை ஆவார். 1841இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட உதய தாரகை என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியராகக் கரோல்

விசுவநாதபிள்ளையும், 1860களில் இருந்து ஜே.ஆர்.ஆரணால்ட் சதாசிவம்பிள்ளையும் விளங்கினர். அக்கால கட்டத்தில் சதாசிவம்பிள்ளை உதயதாரகையில் தாம் எழுதிய பல சிறுகதைகளை வெளியிட்டார். அவர் உடுவில் பெண்கள் பாடசாலையில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய காலத்தில் இருபது சிறுகதைகள் வரை எழுதி வைத் திருந்தார். உதயதாரகையின் ஆசிரியராகப் பதவி மாறியதும் அவற்றோடு மேலும் தலைப்பில் பிரசரித்துள்ளார். அவ்வாறு எழுதிய 40 சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 1869 இல் ‘நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம்’ என்ற பெயரில் 328 பக்கங்கள் கொண்டதான் தொகுதியை வெளியிட்டுள்ளார்.

ஆரணால்ட் சதாசிவம்பிள்ளை சிறுகதைகள் எழுதவேண்டுமென்ற ஆவல் ஏற்பட்டமைக்கு அவர் கூறும் காரணங்கள் வருமாறு:

1. இன்பழும் வினோதமுமான கதைகளை வாசிக்கும் வாஞ்சை எமது தேசத்தில் மிகுதி. எனினும் ஆனும் பெண்ணும் வாசிக்க யோக்கியமான சன்மார்க்க நேசம் கொண்ட கதைப் புத்தகம் எம் நாட்டில் அருமருந்துக்கு ஒப்பானது.
2. சன்மார்க்க கதைப் புத்தகத்தினைச் சிலர் யாவுரேனும் எழுதினாலோ என்னும் ஆசையும், நாமாயினும் ஒன்றைத் தொடங்கினாலோ என்ற வாஞ்சையும் எழுதத் தூண்டின.

ஆரணால்ட் சதாசிவம்பிள்ளை தமது கதைகள் சிலவற்றினை ஆங்கில மொழி யிலிருந்து பெயர்த்தெடுக்கு, தமது இஷ்டப் பிரகாரம் கூட்டிக் குறைத்துப் பேதப்படுத்தி வேற்றுருவாக்கியுள்ளதாகக் குறிப்பிடுகிறார். அதேவேளை தனது சுய ஞாபகக் களஞ்சியத்திலிருந்து துடைத்தெடுத்து கற்பனை சேர்த்து எழுதியுள்ளதாகக் குறிப்பிடுகிறார். இப்போது வழங்கும் கதைப்புத்தகங்களிலிருந்து (மதனகாமராசன் கதை போன்றன) எதனையும் தான் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை எனக் குறிப்பிடுகிறார். கதை போன்றன) எதனையும் தான் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

சதாசிவம்பிள்ளையின் 40 சிறுகதைகளும் அக்கால வழக்கிறகேற்ப ஏதாவது ஒரு நன்னெறியைப் போதிக்கும் பாங்கில் அமைந்துள்ளன. அவரது முதல் சிறுகதை ஒன்று நன்னெறியைப் பொன்னால் சித்தகண்மல்லவர்கள் கதை இணக்கம் வாழ்வதற்கும் என்ற நன்னெறியைப் போதிக்கின்றது. ‘வீம்பாகரன் கதை’ அகங்காரம் அருமை குலைக்கும் என்ற நெறியையும், ‘ஆபராவலம்பிரபு கதை’ அஞ்சியவன் கண்ணுக்கு ஆகாயமெல்லாம் பிசாச என்ற பழமொழியையும் மையமாகக் கொண்டுள்ளன. இவ்வாறு 40 கதைகளும் ஒவ்வொரு கருவை விளக்குவதற்காகக் கதாரூபம் பெற்றிருக்கின்றன. இச்சிறுகதைகளை விபரிக்கும் உரைநடை எளிமையானதன்று. அக்காலத்தில் இந்நடை எளிமையான உரைநடையாக இருந்திருக்கலாம்.. வடமொழிச் சொற்கள், பேச்சுவழக்குச் சொற்கள் உரைநடையாக இருந்திருக்கலாம். வடமொழிச் சொற்கள், பேச்சுவழக்குச் சொற்கள் என்பன இவரின் கதைகளில் விரவி வருகின்றன. நீண்ட வாக்கியங்கள் ஆறுமுகநாவலர் வசனநடை போல இவரது சிறுகதைகளில் உள்ளன. (இருவரும் சமகாலத்தவர்).

எவ்வாறாயினும் ஆரணால்ட் சதாசிவம்பிள்ளை தமிழில் சிறுகதை மரபினைத் தொடக்கி வைத்த முதல்வர் என்பதை எவரும் மறுக்கவியலாது.

2. சித்திலெப்பை மரைக்கார்

சமுத்தின் முதலாவது நாவலாகவும் தமிழின் இரண்டாவது நாவலாகவும் பலராலும் கருதப்படும் ‘அசன்பேயுடைய கதை’ என்ற நூலின் படைப்பாளி சித்திலெப்பை மரைக்கார் ஆவார். இவர் இலங்கைச் சப்பிரீம் கோர்ட் பூர்க்கராகவும் அதேவேளை முஸ்லீம் நேசன் என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும் விளங்கி யுள்ளார். சமுத்தின் முதலாவது புனைகதையை எழுதியவர் என்ற வகையில் சித்திலெப்பை மரைக்கார் பெருமையோடு நினைவு கூரத் தக்கவராகிறார். அசன்பேயுடைய கதை 1885ஆம் ஆண்டு கொழும்பு முஸ்லீம் நேசன் அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப் பட்டுள்ளது. பின்னர் திருச்சிராப்பள்ளி ஜமால் முகமது கல்லூரியினரால் 1974இல் ‘அசன்பேயுடைய சரித்திரம்’ என்ற தலைப்புத் திருத்தத்தோடு வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

1879ஆம் ஆண்டு தமிழின் முதலாவது நாவலெனப்படும் வேதநாயகம்பிள்ளையின் பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம் வெளிவர்த்தது. அதனை அடுத்த ஆறாண்டுகளில் சித்திலெப்பை மரைக்கார் அசன்பேயுடைய கதையை எழுதி வெளியிட்டார். ஆரம்பத் தமிழ் நாவல்களைப் போன்று அசன்பேயுடைய கதையும் ஒழுக்கத்தையும் சமூக சீர்திருத்தங்களையும் வலியுறுத்துவதாகவுள்ளது. சித்திலெப்பை மரைக்கார் தமிழ், ஆங்கிலம், அரபு முதலான மொழிகளில் நல்ல அறிவுஷ் தெளிவுமுள்ளவர். ஆங்கில நாவல் இலக்கியம் பற்றிய அறிவு அவருக்கு இருந்துள்ளது. எனவே உரைநடை இலக்கியம் ஒன்றினைப் படைக்கும் ஆவலால் அசன்பேயுடைய கதையை எழுதியுள்ளார்.

சமுத்தின் இந்த முதலாவது நாவலெனக் கருதப்படும் அசன்பேயுடைய கதையின் ஆசிரியர் இலங்கையராயினும் கதை நிகழும் களம் இலங்கையன்று. மிகசுறு (எகிப்து) தேசத்தில் அரசு குலத்தில் பிறந்த அசன், கடத்தப்பட்டு பம்பாயில் வளர்கிறான். பின்னர் அங்கிருந்து கல்கத்தாவிற்கு தப்பி ஓடி வருகிறான். அங்கு ஆங்கிலத் தேசாதிபதியின் உதவியுடன் கல்வி கற்றுத் தேறுகிறான். ஒருத்தியிடம் காதல் வயப்படுகின்றான். பின்னர் தன் தாய் தந்தையரைக் காண எகிப்து வருகின்றான். இந்தத் தேச சஞ்சாரத்தில் அவன் எதிர்கொள்ளும் இன்னல்கள், தீயவர்களின் சதி வலைப்பின்னல் அனைத்தையும் அவன் வெற்றி கொள்வதை இக்கதை சித்திரிக்கின்றது.

அசன்பேயுடைய கதையின் உரைநடை அக்காலகட்டத்திற்குரியதாகும். அதனால் செம்மொழி என அர்த்தப்படாது. மக்களுக்குப் புரியக்கூடிய வகையில் நாவலின் மொழிநடை அமைந்துள்ளது. தமிழில் மொழி பெயர்த்த அராபியக் கதைகளின்

மொழிநடைபோல அமைந்துள்ளது. பலவிடத்து நன்னென்றிக் கருத்துக்கள் ஆசிரியர் சூற்றாக மேலோங்கி நிற்கின்றன. அத்தியாயப் பிரிவுகளின்றி ஒரே ஒட்டமாகக் கதையைக் கூறி முடித்து விடுகிறார்.

சமூத்துப் புனைக்கதையின் தொடக்கப் புள்ளி சித்திலெப்பை மரரக்கார் என்ற முஸ்லிம் பெருமகனால் இடப்பட்டது. அந்தப் புள்ளியிலிருந்து நவீன் புனைக்கதை வளர்த் தொடங்கியது.

3. ம.வே.திருஞானசம்பந்தபிள்ளை

சமூத்தின் மிகப் பழைய சஞ்சிகையான ‘இந்துசாதனம்’ என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியராக விளங்கியவர் ம.வே.திருஞானசம்பந்தபிள்ளையாவார். ‘வேறொரு காரணத்திற்காக இந்துசாதனம் ஆசிரியராகவிருந்த திருஞானசம்பந்தபிள்ளையின் சேவையை ஈண்டு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். பொது சனங்கள் ரசிக்கக் கூடிய விதமாக யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கில், பழ மொழிகள் மிகுதியாய்க் கொண்டதாய், உலகம் பலவிதம் என்ற தலைப்பில் கதை நூல்களை எமக்கு அளித்துள்ளமைக் காக அவர் கணிப்பிற்குள்ளாக வேண்டுமென இருசிகமணி கனகசெந்திநாதன் கருதுகிறார். நவீன் புனைக்கதைத்துறைக்கு திருஞானசம்பந்தர் அளித்திருக்கும் இலக்கியப் பங்கு மிக அதிகமாகும்.

கோபால் - நேசரத்தினம், துரைரத்தினம் நேசமணி என்பன அவர் எழுதிய இருநாவல்களாம். கோபால் - நேசரத்தினம் 1921ஆம் ஆண்டு இந்துசாதனம் பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்தது. அதன் பின்னர் அத்தியாயங்களாக வகுக்கப்பட்டு 1927இல் நாலுருவாக வெளிவந்தது. அதன் முதற் பதிப்பு முழுவதும் விற்றுத் தீந்த நிலையில் 1948இல் இரண்டாம் பதிப்பு வெளியாகியுள்ளது. துரைரத்தினம் - நேசமணி என்ற நாவல் 1927 - 1928ஆம் ஆண்டுகளில் இந்துசாதனத்தில் தொடராக வெளிவந்தது. 1931இல் நாலுருப் பெற்றது.

ம.வே.திருஞானசம்பந்தபிள்ளையின் நாவல்கள் எழுதப்பட்டதன் நோக்கம் தெளிவானது. அக்கால சமய மாற்றத்திற்கு எதிராக ஆழுமுகநாவலரின் சமயப் பணிக்கு ஆதரவாக இவர் எழுத்துப் பணி கதை ரூபத்தில் தொடர்ந்துள்ளது. கோபாலனை மதமாற்றம் செய்ய குட்டித்தமிப் போதகர் விரும்பி முயலும் போது அவருடைய மணந்து அவளையும் தன் மதத்திற்கு மாற்றிக் கொள்ளும் பாங்கில் கோபால் - நேசரத்தினம் அமைந்துள்ளது. அதேவேளை துரைரத்தினம் - நேசமணி நாவல் சமூக சீர்திருத்தத்தையும் ஒழுக்க நெறிகளைப் பேணும் அவசியத்தையும் வற்புறுத்தி எழுதப்பட்டுள்ளது. சீதனத்தால் வரக்கூடிய பிணக்கு, அதுபானத்தால் வருங்கேடு, தீயவர் சகவாசத்தால் நேரும் அந்தத்தம், பரததையர்

சேர்தலால் வரும் பழி என்பனவற்றினை எடுத்துரைக்க அந்த நாவல் எழுதப்பட்டதாக ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

நாவலாசிரியரின் இலக்கிய நோக்கமும் தெளிவானது.

(அ) படியாதவர்கள் தாழும் கேட்டு விளங்கக் கூடிய இலகுவான தமிழ் வசனநடையில் எழுதல்.

(ஆ) ஆண்பாலார் பெண்பாலார் எவருங் கூசாது படிக்கவும் கேட்கவுந் தக்கதாக எழுதல்.

(இ) காமசிருங்கார வருணானை, அசாத்தியமான நிகழ்ச்சிகளின் வரலாறு எவையுமின்றி எழுதல்.

உலகம் பலவிதம் என்ற பொதுத் தலைப்பில் எழுதப்பட்ட இந்த நாவல்கள் யதார்த்தப் பண்பு வாய்ந்தனவென்பதை மறுப்பதற்கில்லை. நம்ப முடியாத கற்பனை இவற்றில் இல்லை. இவற்றில் வருகின்ற பாத்திரங்கள் அனைத்தும் நம்முடன் நாளாந்தம் வாழ்கின்றவர்களாகவுள்ளனர். பேச்சுத் தமிழும் செந்தமிழும் கலந்த உரையாடலை இந்நாவல்களிற் காணலாம்.

சமூத்தின் தொடக்கால நாவல்களில், குறிப்பிடத்தக்க ஜந்து நாவல்களில், ஒன்று திருஞானசம்பந்தபிள்ளையின் ‘கோபால் - நேசரத்தினம்’ என்ற ஆய்வாளரின் தெரிவு, படைப்பின் முக்கியத்துவத்தினை விளக்குகின்றது.

4. இலங்கையர்கோன்

சமூத்தின் தமிழ்ச் சிறுகதை மூலவர்களாக இதுவரை காலமும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இலங்கையர்கோன், சிலவத்திய விங்கம், சம்பந்தன் ஆகிய மூவரும் சமூத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைக்குப் புத்தாக்கமும் புதிய வடிவமும் வழங்கியவர்கள் என்பதில் ஜயமில்லை. இலங்கையர்கோன் ஆங்கிலப் புலமை வாய்ந்தவர். அதனால் சிறுகதையின் மேலைத்தேயப் பண்பு களையும் வளர்ச்சி நிலைகளையும் தெரிந்திருந்தார். அதே வேளை தமிழகச் சமகாலச் சிறுகதையாசியர்களான புதுமைப் பித்தன், குப.ரா., ந.பிச்சமுரத்தி, மெளவி முதலாணோரின் செல்வாக்கும் இருந்ததால் நவீன் சிறுகதையின் அமுத்தமான பண்புகள் இவரின் கதைகளில் உள்ளன. மேலும் தென்னிந்தியச் சஞ்சிகைகளான நவசக்தி, சுதந்திரச் சங்கு, கலைகள், மணிக்கொடி, ஆண்தலிகடன், ஹனுமான், கிராம ஊழியன் போன்றவற்றின் மூலம் அறிமுகமான சிறுகதைகள் இலங்கையர்கோனின் சிறுகதை முயற்சிக்குத் தூண்டுதலாகவிருந்துள்ளன.

1930ஆம் ஆண்டு நவீன உருவப் பிரக்ஞா கொண்ட 'மரியமதலேனா' என்ற சிறுகதை இலங்கையர்கோனின் முதலாவது கதையாக எழுதப்பட்டு கலைமகளில் வெளிவந்தது. இலங்கையர்கோனின் இயற்பெயர் த.சிவஞானசுந்தரம். அவரது கல்விப் பின்னணியும், காரியாதிகாரியாகக் கடமையாற்றிய நிர்வாகப் பின்னணியும் அவரது சிறுகதைகளின் களங்களை நிர்ணயித்தன. அவரது உணர்வுபூர்வமான சித்திரிப்பு களுக்கு அவரது பரந்த வாசனை உதவியது. பாரததேவி, சக்தி, குறாவளி, கிராம ஊழியன், கலைமகள், சரஸ்வதி ஆகிய தமிழக ஏடுகளிலும், ஈழகேசரி, தினகரன், ஈழநாடு, கலைச்செல்வி, வீரகேசரி முதலான ஈழத்து ஏடுகளிலும் எழுதியுள்ளார். ஈழநாடு, கலைச்செல்வி, வீரகேசரி முதலான ஈழத்து ஏடுகளிலும் எழுதியுள்ளார். தமிழ் சிறுகதைத்துறைக்கு வலுவுடிய மணிக்கொடிச் சஞ்சிகையின் கடைசி கால இதழ்களில் இலங்கையர்கோனின் சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன.

இலங்கையர்கோன் மிகச் சிறுவயதிலேயே, பதினெட்டாவது வயதிலேயே எழுத்துலகில் புகுந்தார். ஆரம்ப காலத்தில் பல ஆங்கிலக் கதைகளை மொழி பெயர்த்துள்ளார். மேலும் அவரது ஆரம்பக் கதைகள் இதிகாசங்கள் சம்பந்தமான பாத்திரங்களைக் கொண்டனவாயும், இலங்கைச் சரித்திரத்தினை விபரிக்கும் கதைகளாகவும் விளங்கின. சரித்திரம் சம்பந்தமாகச் சிறுகதைகளுக்குத் தென்னிந்தியப் பத்திரிகைகளில் சிறப்பாகக் கலைமகள் முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பிரசுரித்தது. அனுலா, சிகிரியா, யாழ்ப்பாடி முதலான சரித்திரக் கதைகளும், மரியமதலேனா, மேனகை, தாய் முதலிய இதிகாசக் கதைகளும் ஆரம்ப காலத்தில் எழுதினார்.

சரித்திர, இதிகாச, புராணக் கதைகளை வெறுமனே பத்திரிகைக் கதைகள் என ஒதுக்கி விட்டாலும், இலங்கையர்கோனின் சமூகக் கதைகளை அவ்வாறு தள்ளிவிட முடியாது. வெள்ளிப் பாதசரம், மனிதக் குரங்கு, தாழைமர நிமிலே, சக்கரவாகம், நாடோடி, மச்சாள், கடற்கரைக் கிளிஞ்சல், வஞ்சம் முதலான சமூகக் கதைகளில் யாழ்ப்பாணம் வெறும் களமாக மட்டுமில்லாது. இந்த மண்ணின் வாழ்க்கை அம்சங்களைப் பேசுகின்றன. இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப் பாதசரம் மண் வாசனைக்குரிய சிறுகதை இலக்கணமாகின்றது. புதுமணத் தம்பதியிடையே வல்லிபுரக் கோயிலில் ஏற்படும் ஊடலை மிகத் தத்துப்பாக அவர் வெள்ளிப் பாதசரத்தில் சித்திரித்துள்ளார். இச்சிறுகதை மண்வாசனைக்குத் தக்க உதாரணம் என்றால் அவரின் வஞ்சம் என்ற சிறுகதை கலாபூர்வமான சிறுகதை ஒன்றிற்குத் தக்க உதாரணமாகும். இரண்டு சேவல்களை வைத்து 1939இல் பாரததேவியில் அவர் எழுதிய மஜிக்கல் நிஜலிசக் கதை இந்த வஞ்சம் ஆகும்.

சரித்திர புராணக் கதைகளை எழுதும்போது மிகவும் கம்பீரமான தமிழ் நடையையும் சமூகக் கதைகளை எழுதும்போது மிக எளிதான வழங்கு தமிழையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். இவரது பதினெந்து சிறுகதைகளின் தொகுப்பாக 'வெள்ளிப் பாதசரம்' என்பதுள்ளது.

இவரால் படைக்கப்பட்ட சிறுகதைகளில் 'வெள்ளிப் பாதசரம்' ஈழத்தின் உண்ணதமான கதைகளில் ஒன்றாகக் கணிக்கப்படுகின்றது. வஞ்சம், கடற்கரைக் கிளிஞ்சல் என்பன சிறப்பான ஏனைய சிறுகதைகளாம். இலங்கையர்கோன் பல திறன் கொண்ட ஒரு படைப்பாளி. சிறுகதை, நாடகம், மொழிபெயர்ப்பு, சங்கீதம், விமர்சனம் ஆகிய பன்முகங் கொண்ட கலைத்திறன் அவரிடமிருந்தது.

5. சோ.சிவபாதசுந்தரம்

�ழத்தின் முன்னோடி எழுத்தாளர்களில் ஒருவர் சோ.சிவபாதசுந்தரமாவர். 1936இல் அவரது முதற் கதையாக 'தோட்டத்து மீனாட்சி' ஆண்தலிகடனில் வெளிவந்தது. அச்சிறு கதையோடு சிவபாதசுந்தரம் ஈழத்துப் புனைகதைத் துறையுள் நுழைந்தார். அதன் பின்னர் அழைப்பு, எப்போது காண்பேன், பரதேசி, நண்பர்கள், எட்டாந் திருவிழா, சங்கு வளையல், காஞ்சனை, பொன்னர் செத்த கதை, வைரவகோயில் விளக்கு, பரிசுக் கட்டுரை முதலான சிறுகதைகளைக் காலத்திற்குக் காலம் எழுதியுள்ளார். அவருடைய சிறுகதைகளில் காஞ்சனை அக்காலகட்டத்துக் கதைகளில் குறிப்பிடத் தக்கது. கவிகளின் கற்பனாலோகத்தில், இயற்கையின் அற்புதங்களை அனுபவித்துக் கொண்டும் காலியத்திலும் இலக்கியத்திலும் கிடக்கும் இனிமையைச் சுவைத்துக் கொண்டும் இருந்த கண்ணன், தான் கற்பனையில் சிருஷ்டத்து வைத்திருக்கும் பெண்ணைத் தேடுகிறான். அவனுடைய தாயார் அவன் முன் காஞ்சனையை நடமாட விடுகிறாள். தித்தம் பார்வையில் பட்டதால் தான் தேடிய பெண் அவன்தான் என அவன் நம்புகிறான். திருமணத்திற்கு ஒப்புக் கொள்கிறான். இச்சிறுகதையில் இன்றைய இளைஞர்களின் மன்னிலையை ஆசிரியர் சித்திரித்துள்ளார். அல்லயன்ஸ் குப்புசாமி முதலியார் 1942இல் தொகுத்து வெளிப்பட்ட கதைக்கோவை 2இல் சிவபாதசுந்தரத்தின் 'காஞ்சனை' இடம் பிடித்துள்ளது.

சோ.சிவபாதசுந்தரம் சிறந்த கட்டுரையாளர். ஆய்வாளர். மாணிக்க வாசகர் அடிச்சுவட்டில், ஓவிபரப்புக்கலை, புத்தரின் அடிச்சுவட்டில் எனும் நூல்களையும் சிட்டி என்பவருடன் இணைந்து தமிழ் நாவல் இலக்கியம், தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு, நடந்தாய் வாழி காவேரி ஆகிய ஆய்வு நூல்களையும் ஆக்கியுள்ளார்.

சோ.சிவபாதசுந்தரத்திற்குச் சிறுகதை தவிர்ந்த ஏனைய துறைகளில் இருந்த படைப்பாற்றல் மிக உச்சமானதென்பதைக் குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். எனினும் ஈழத்துப் புனைகதைத்துறையின் முன்னோடிகளில் ஒருவர் என்பது மறுப்பதற்கில்லை.

(இன்னும் வரும்....)

7. எனது தகப்பனாரின் அக்கா மகன் சொந்தமாக வைத்திருந்த காரில் கொழும்புத்துறை ஆசிரிய கலாசாலைக்கு 15.03.1962 காலையில் பெட்டி படுக்கை களுடன் போய்ச் சேர்ந்தேன். அன்றைய தினத்துக்கு மறுநாள் விட்டு அடுத்தநாள் தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரி அபிவிருத்தி நிதி சேகரிப்பதற்கான நாடக விழா. அந்த விழாவில் எமது சிராமத்து நாடக நடிகர்கள் இணைந்து நடித்த - நான் எழுதிய ‘வாழ்வளித்தவன்’ என்னும் நாடகம் ஒன்றும் இடம்பெற்றது. ஆசிரிய கலாசாலை விடுதியில் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு அங்கிருந்து நாடக விழாவுக்குச் சென்றேன்.

அந்த நாடகத்தில் திரை விலகியதும் முதற் காட்சியாக ஆசார சீலரான கைவைப் பெரியார் பாத்திரம் ஒன்று மேடையில் தோன்றி சுந்தரமுர்த்தி நாயனாரின் தேவாரம் ஒன்றை ஒசையுடன் பாடுகிறது. “தில்லை வாழ் அந்தனர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன், நீலகண்டத்து குயவனார்க்கு... குயவனார்க்கு... ஜயயோ... எப்படி நான் குயவனுக்கு அடியேன் என்று இந்த நாவினால் பாடுவேன்?” என அந்தப் பாத்திரம் சாதிக் கொழுப்பினால் அல்லற்பட்டு, அந்தறப் படுவதாக எழுதி இருந்தேன். அதுவே சாதியத்துக்கு எதிராக நான் எழுப்பிய முதற் கலகக் குரல். பழைய வாதம், வேண்டாத மரபு என்பவற்றை உடைக்கின்ற நவீன சிந்தனைப் போக்கின் வெளிப்பாடாக அந்த நாடகத்தை நான் எழுதி இருந்தேன். அதனால் எனக்குக் கல்வி கற்பித்த முத்த ஆசிரியர்கள் சிலரின் முனுமுனுப்பை சம்பாதித்துக் கொண்டேன்.

ஸ்ரீயம்

ஸ்ரீயம் அல்ல.

- தெணியான்

அந்த ஆசிரிய கலாசாலையில் ஆரம்பால வாழ்க்கை மனதுக்குக் கொஞ்சம் கவலையாகவே இருந்தது. முதல் ஆண்டு வரை கத்தோலிக்க சமயத்தவர்களான ஆசிரியர்கள் மாத்திரம் பயிற்சி பெற்று வந்த ஆசிரிய கலாசாலையாக அது இருந்து வந்தது. அதனால் இரண்டாம் வருட மாணவர்கள் அனைவரும் கத்தோலிக்கர்களாக இருந்தார்கள். முதலாம் வருடத்தில் இந்துக்கள் பத்துப் பேர் வரை இருந்தனர். ஏனையவர்கள் அனைவரும் கத்தோலிக்க சமயத்தவர்கள். போத்துக்கேயர் வருகையுடன் இந்த நாட்டில் பரவிய கத்தோலிக்க மதத்தின் செல்வாக்குக் கடற்கரையை அண்டிய பிரதேசங்களிலேயே அதிகமாக இருந்தது. அந்தப் பகுதிகளில் இருந்து வந்த அனேகமானவர்கள்

ஆசிரியர்களாகப் பயிற்சி பெற்றார்கள். புத்தளம், சிலாபம், நீர்கொழும்பு போன்ற பகுதிகளில் இருந்து வந்தவர் களின் பேச்சிலும் நடையுடையிலும் பெரும்பான்மை இனத்தவர்களின் பாதிப்புக்களைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

முதலாம் வருடத்தில் நான் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் மாணவிகளும் அங்கு படித்தார்கள். கலாசாலைக்கு வெளியே பெண்களுக்குரிய விடுதியில் தங்கி இருந்த அவர்கள், காலையில் வகுப்புக்கள் ஆரம்பிக்கும் சமயம் கண்ணியாஸ்திரி களாக இருந்த ஆசிரியைகள் முன்னே வர, ஏனையவர்கள் அவர்களைத் தொடர்ந்து இரண்டு வரிசைகளில் வகுப்பறைகளுக்கு வந்து சேருவார்கள். வகுப்புகள் முடிந்து கலாசாலையில் இருந்து திரும்பிச் செல்லும் சமயத் திலும் அந்த வரிசைகள் தப்புவதில்லை. வரிசையாக வரும் அவர்களைக் கண்டு கரிக்கோச்சி வருகிறது என மாணவர்கள் தமக்குள் கிண்டலாகப் பேசிக் கொள்வார்கள்.

கொழும்புத்துறை ஆசிரிய கலாசாலை வகுப்பறையில் அதுவரை நான் அறியாத ஒரு புதுமையைக் காண முடிந்தது. நான் படித்த, அறிந்த, பாடசாலைகளில், கல்லூரிகளில் எல்லாம் மாணவிகள் முன்வரிசை ஆசனங்களில் அமர்ந்திருக்க, மாணவர்கள் அவர்களுக்குப் பின்னுள்ள ஆசனங்களில் வரிசையாக உட்கார்ந்திருப்பார்கள்.

ஆனால் கொழும்புத்துறை ஆசிரிய கலாசாலையில் மாத்திரம் ஆசிரிய மாணவர்கள் முன் வரிசைகளில் அமர்ந்திருக்க வேண்டும். பின்வரிசை ஆசனங்கள் ஆசிரிய மாணவிகளுக்குரியதாக ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அதனால் மாணவர்கள் சிலர் முகம் பார்க்கும் உடைந்த கண்ணடித் துண்டுகளைத் தம்மோடு எடுத்து வரத் தவறு வதில்லை என்பது இந்த ஏற்பாட்டி னைச் செய்து வைத்தவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை.

கலாசாலை வளாகத்துக்குள், கலாசாலையுடன் சேர்த்துக் கிறிஸ்தவ தேவாலயம் ஒன்று இருந்தது. கத்தோலிக்க மாணவர்கள் தினமும் காலையில் எழுந்து, அந்த ஆலயத்துக்குச் சென்று வழிபாடு செய்து முடித்துக் கொண்டு திரும்பிய பின்புதான், விரிவுரை வகுப்புகளுக்குப் புறப்பட்டுச் செல்வார்கள். நான் கலாசாலைக்குச் சென்று சில காலத்தின் பின்னர் அவர்களின் வழிபாட்டு முறைகளை அறிந்து கொள்ளும் ஆவல் எனது மனதில் எழுந்தது. கத்தோலிக்க மதத்தைச் சேர்ந்த எனது நண்பர்களுடன் சேர்ந்து ஒரு தினம் அவர்களது தேவாலயத்துக்குச் சென்று, அவர்களைப் போல முழந்தாளில் நின்று வழிபாட்டில் கலந்து கொண்டு விடுதிக்குத் திரும்பினேன்.

ஆசிரிய கலாசாலை வாழ்வில் ஆரம்பம் முதல் இன்றுவரையுள்ள இரண்டு ஆண்டுகளும் உணவு எனக்கொரு பிரச்சினையாக இருந்து வந்திருக்கிறது.

விடுதிச் சாப்பாடு உண்ண முடியாது மிகச் சிரமப்பட்டேன். மச்ச மாமிசம் உண்ணும் குடும்பத்தில் பிறந்தவனாக நான் இருந்த போதும், கலாசாலை விடுதியில் அவைகளை என்னால் உண்ண முடியவில்லை. கலாசாலையில் கைவ உணவு உண்ணும் ஒருவனாக அக்காலத்தில் நான் இருந்து வந்தேன்.

இதுவரை இருந்து வந்த எனது வாழ்வு முறையில் ஆசிரிய கலாசாலை வாழ்வு சில மாற்றங்களைத் தோற்று விக்கத் தவறவில்லை. ஆனால், என்னிடம் இருந்த வாசிக்கும் பழக்கத்தை என்னால் ஒதுக்கி வைத்துவிட முடிய வில்லை. அதனால் வகுப்புக்குரிய பாடங்கள், பாட நூல்களைப் படிப் பதில் அதிக நாட்டம் கொள்ள முடிய வில்லை. அதேசமயம் கலாசாலைப் பரிட்சைகள் எனக்குச் சிரமமானவைகளைக் கீருக்குமில்லை. கலாசாலைப் பாடங்களில் கல்வி உளவியல், கல்வித் தத்துவங்கள் போன்ற பாடங்கள் எனக்குப் புதியனவாக இருந்தன. அந்தப் பாடங்களைக் கவனமாகக் கற்றேன். முதலாம் வகுப்பு முதல் ஆசிரிய கலாசாலைக்கு வந்த காலம் வரை எனது கல்விசார் கற்றல் முயற்சிகள் இடையீடின்றித் தொடர்ச்சியாக இருந்து வந்துள்ளமையினால் ஆசிரிய கலாசாலையில் ஏனைய பாடங்கள் எனக்குப் பாரமானவைகளாகத் தோன்றவில்லை. அதனை இங்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்வதன் மூலம் நான் தொடர்ந்து வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன் என்பதனை வலியுறுத்துவதே எனது நோக்கம்.

எனது சம்பளத்தின் ஒரு பகுதியை மாதந்தோறும் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், புத்தகங்கள் வாங்குவதற்கு ஒதுக்கினேன். அக்காலத்தில் வெளியிடப் பெற்ற சமூத்து இலக்கிய நூல்கள் அனைத்தும் பணம் கொடுத்து வாங்கிப் படித்தேன்.

நான் ஆசிரிய கலாசாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் எஸ்.பொ.வின் ‘தி’ நாவல் பிரதி ஒன்றினை வாங்கிக் கென்றேன். கலாசாலையில் அக்காலத்தில் திவிர வாசகர் களாக இரண்டாம் வருட மாணவனாக தா.பி.கப்பிரமணியமும், முதலாம் வருடத்தில் நானும் இருந்தோம். வேறு இரண்டொருவர் நூல்கள் கையில் கிடைத்தால் மாத்திரம் இடையிடையே வாசித்துக் கொள்ளும் பழக்கமுள்ள வாசகர்கள். பெரும்பாலானவர்கள் தினசரிப் பத்திரிகைகளைத்தானும் கையினால் தொடுவதில்லை. அவர்கள் அனைவரும் ஒருவர் தவறாது போட்டி போட்டுக் கொண்டு என்னிடம் வாங்கிப் படித்த நூல் எதுவென்றால், அது எஸ்.பொ.வின் ‘தி’ ஒன்றுதான்.

எங்கள் கலாசாலைக்குத் தமிழ்ப் பண்டிதர் ஒருவர் கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலையில் இருந்து தமிழ் விரிவரையாளராக மாற்றலாகி வந்திருந்தார். நான் ஆசிரிய கலாசாலை சென்று சுமார் ஒருமாத காலத்தின் பின்னர் ஒரு தினம், “கவிஞர் கெல்லையாவைத் தெரியுமா?” என அவர் என்னைச் சந்தித்தபோது வினவினார்.

“நான் அவருடைய மாணவன்” என அவருக்கு அப்பொழுது கருக்க மாகப் பதில் சொன்னேன். “நேற்று என்னைச் சந்தித்தவர். உம்மைச் சொந்த மென்று சொன்னார்” எனக் கூறிக் கொண்டு போய் விட்டார். அவர் எனது சாதி அடையாளத்தைத் தான் அறிந்து கொண்டு விட்டேன் என்பதையே அப்பொழுது எனக்குச் சொல்லி வைத்து விட்டுப் போனார் என்ற உண்மையை அந்தச் சமயம் நான் விளங்கிக் கொள்ளத் தவறி விட்டேன்.

திருநெல்வேலி ஆசிரிய கலாசாலையில் வருடந்தோறும் தமிழ் விழா மூன்று தினங்கள் நடைபெற்று வந்தன. அந்த விழாவுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த ஏனைய ஆசிரிய கலாசாலை களில் இருந்து தினமும் இரண்டு மாணவர்கள் சொற்பொழிவு ஆற்றுவதற்கு அழைக்கப்பட்டு வந்தார்கள்.

முதலாம், இரண்டாம் வருட மாணவர்கள் பதினெந்து பேருக்கு அதிகமான தொகையினர் அந்தப் போட்டி யில் கலந்து கொண்டார்கள். போட்டி யாளர்கள் யார் யார் எந்த ஒழுங்கில் பேச வேண்டுமெனக் குலுக்கல் துண்டு மூலம் தீர்மானிக்கப் பெற்றது. முதலாம் இலக்கத் துண்டு எனது கையில் வந்து கிடைத்தது. அப்பொழுதுதான் இலக்கியச் சொற்பொழிவு ஒன்று செய்ய வேண்டுமெனத் தெரிவித்தார்கள். “காண்மாண்ட தெங்கின் பழம் வீழ்...” எனத் தொடங்கும் நெடைப் பால் ஒன்றினை மையமாகக் கொண்டு இயற்கை அழுகு பற்றிப் (06.07.1962) பேசினேன். அந்தப் போட்டி முடிவில் முதலாம் வருட மாணவர் ஒருவரும், இரண்டாம் வருட மாணவர் ஒருவருமாகத் தெரிவு செய்யப் பெற்ற மாணவர்களுள் முதலாம் வருடத்தில்

படித்துக் கொண்டிருந்த நான் தேர்வு செய்யப் பெற்றேன்.

திருநெல்வேலி ஆசிரிய கலா சாலையில் நடைபெற இருந்த தமிழ் விழாவுக்குப் பத்து நாட்கள் முன்னதாக இந்தத் தெரிவுப் போட்டிக் கொண்டாம் வருட மாணவன் தமிழ்ப் பண்டிதரைச் சிக்கனப் பிடித்துக் கொண்டான். நான் பண்டிதரை அனுக விரும்பவில்லை. பண்டிதர் என்னை இனங்கள்கூடு எனது வளர்ச்சியை உள்ளூர் விரும்பாத ஒருவராக அவர் இருக்கின்றார் என்பதனை நான் அவதானித்து வைத்திருந்தது மாத்திரமல்லாது, அதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருந்தது.

ஒருநாள் காலைவேளை பண்டிதர் எங்கள் வகுப்புக்கு வந்திருந்தார். எங்களுக்குக் கற்பிக்க வேண்டிய பாடத் தைக் கைவிட்டு விட்டு, பொழுது போக்கும் நோக்கத்துடன் வழமை போல வேறு விடயங்களைப் பேச ஆரம்பித்தார். அந்தப் பேச்சின் இடையே இருந்தாற் போல, “உங்களுக்குத் தெரியுமா? நாவிதன் ஒருவனுக்கு சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத் திருக்கிறது” என நக்கலாகச் சொல்லி விரிவுரை மண்டபத்தின் மேடையில் நின்று சிரித்தார். டொமினிக் ஜீவாவின் ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ சிறுகதைத் தொகுதிக்கு சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தமை கண்டு மனம் பொறுக்க இயலாமல் அவர் இப்படி

எளனம் செய்கின்றார் என்பதனை நான் உடனே விளங்கிக் கொண்டேன். நாவிதனாக இருக்கும் டொமினிக் ஜீவாபரிசு பெற்றமையை அந்தப் பண்டிதரால் ஜீரணிக்க இயலவில்லை என்பதனை நான் அப்பொழுது உணர்ந்தேன். பண்டிதரின் அந்த நக்கல், அந்த ஏளனம் எனது நெஞ்சில் ஆழமாகக் குத்தியது. மனித நாகரிகமற்ற கொடுமையான இந்த சாதியத்துக்கு எதிராக எழுத வேண்டும் என்னும் எண்ணம் அந்தக் கணமே எனது மனதில் தோன்றியது. அதன் பிறகு அந்தப் பண்டிதரை நான் நாடிச் செல்வதை முடிந்தவரை தவிர்த்து வந்தேன்.

திருநெல்வேலியில் நடைபெற்ற தமிழ் விழாவுக்கு எங்கள் இருவரையும் பண்டிதர் அழைத்துச் சென்றார். 16.07.1962 காலை நேர நிகழ்வில் நாங்கள் இருவரும் பங்கு பற்றினோம். பலாவி ஆசிரிய கலாசாலை அதிபர் கந்தசாமி அன்றைய நிகழ்வுக்குத் தலைமை தாங்கினார். என்னுடன் வந்திருந்த இரண்டாம் வருட மாணவன் பண்டிதரின் வழிகாட்டவில் கம்பராமாயனம் பற்றிப் பேசினான். கம்பராமாயனம் சுந்தரகாண்டம் அப்பொழுது எங்களுக்குப் பாட நூலாக இருந்தது. அந்த மாணவனின் பேச்சு அந்தப் பாட நூலை ஒட்டியதாக அமைந்திருந்தது.

பலாவி ஆசிரிய கலாசாலை தமிழ் விரிவுரையாளர் பண்டிதர் பொன். கிருஷ்ணபிள்ளை, நான் பேசுவதற்கு முன்னர் கம்பராமாயனம் பற்றிச் சிறப்

பான சொற்பொழிவு ஒன்று ஆற்றி நார். ‘கற்கணடுப் பண்டிதர்’ எனப் பெயர் பெற்ற சுவையான இலக்கியப் பேச்சாளர் அவர்.

அவரது பேச்சைத் தொடர்ந்து ‘புரட்சிக் கவிதைகள்’ என்னும் தலையங்கத்தின் சீழ் ஒருமணி நேரம் நான் பேசினேன். பாரதி, பாரதிதாசன், கண்ணதாசன் போன்ற கவிஞர்களது புரப்பட்டார். எனது பேச்சைக் கேட்டு, பண்டிதர் என்னைக் குறைபட்டுக் கொள்வாரென்று நான் எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அப்பொழுது அவர் வாய் திறந்து ஒன்றுமே பேசவில்லை. சபையோரை எனது பேச்சு மிகவும் கவர்ந்தது. அவர் மௌனத்துக்கு அதுவே காரணமென நான் உணர்ந்து கொண்டேன்.

ஆனால், நான் சொல்ல வந்த கருத்துக் களைத் தெளிவாகத் தயக்கமின்றி எடுத்துக் கூறிய பின்னர், எனது பேச்சை முடித்துவிட்டு அமர்ந்தேன்.

காலை நேர நிகழ்வுகள் நடைபெற்று முடிந்த பின்னர் எங்கள் கலாசாலைப் பண்டிதர் எங்கள் இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டார். எனது பேச்சைக் கேட்டு, பண்டிதர் என்னைக் குறைபட்டுக் கொள்வாரென்று நான் எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அப்பொழுது அவர் வாய் திறந்து ஒன்றுமே பேசவில்லை. சபையோரை எனது பேச்சு மிகவும் கவர்ந்தது. அவர் மௌனத்துக்கு அதுவே காரணமென நான் உணர்ந்து கொண்டேன்.

எங்கள் இருவரையும் கலாசாலைக்கு அன்மையில் வாழ்ந்த பண்டிதமணி சிக்கணபதிப்பின்னை இல்லத்துக்கு அவர் அழைத்துச் சென்றார். பண்டிதமணியின் மாணவன் தான் எனவும், நாவலர் வழிவந்தவர் பண்டிதமணி எனவும், தன்னிடத்தில் கல்வி கற்கும் மாணவர்களாகிய நாங்கள் நாவலர் பரம்பரையில் வந்தவர்களேனவும், விரிவுரை வகுப்புகளில் பெருமையாகப் பண்டிதர் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். எங்கள் இருவரையும் பண்டிதமணியிடம் அழைத்துச் சென்ற அவர், “நான் இராம இலட்சமணரூடன் வந்திருக்கிறேன்” எனக் கூறி, தன்னை விகவாமித்திரனாக மகிமைப்படுத்திக் கொண்டார்.

பண்டிதமனி முகம் மலர்ந்து அன்புடன் எங்களை நோக்கி மெல்ல ஒருதடவை சிரித்தார். எங்கள் கலாசாலைப் பண்டிதர் சற்று நேரம் அமர்ந்திருந்து அவரோடு உரையாடிய பின்னர் அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

பண்டிதமனியை அன்றுதான் முதன் முதலாக நான் சந்தித்தேன் என்பதால், அந்தச் சந்திப்பு எனக்கு மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் கருதுகின்றேன்.

தமிழ் விழா நடந்து முடிந்து மறு நாள் கலாசாலையில் என்னைச் சந்தித்த பண்டிதர், தன்னிடம் வந்து பேச்சை நான் தயார் பண்ணவில்லையெனக்குறைபட்டுவிட்டு, “சிறுபிள்ளைகளுணம் உம்மை விட்டுப் போக வில்லை” எனக் கூறினார். எனது தமிழ் விழாப் பேச்சினால் அவருக்குண்டானமன உள்ளச்சலை இவ்வாறு அவர்வெவிப்படுத்தினார் என்பதனை நான் உணர்ந்து கொண்டேன்.

அவர் இராம இலக்குமணரெனப் பண்டிதமனிக்கு அறிமுகப்படுத்திய இராமன் என்னானான் என்பது எனக்குத் தெரியவராது. ஆனால் இலக்குமணனாகிய நான் பாணத்துக்குப் பதிலாக எனது கையில் பேனாவைப் பிடிக்கப் போகின்றேன் என்னும் உண்மையை அப்பொழுது பண்டிதர் அறிந்திருக்க நியாயமில்லைத்தான்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் எங்கள் கலாசாலை ஆசிரிய மாணவர்கள் அகில இலங்கை சுற்றுலா ஒன்றுக்கு ஏற்பாடு செய்து ஒரு தினம் கலாசாலையில் இருந்து பஸ் வண்டி ஒன்றில் புறப்பட்டார்கள். அவர்களுடன் நான் இணைந்து இந்த நாட்டின் பல பாகங்களுக்கும் இரண்டு வார காலம் சுற்றுப் பயணம் செய்தேன். மலையகப் பகுதிக்கு எதற்கும் அதற்கு முன்னர் சென்ற அநுபவம் எனக்கிருக்கவில்லை. அந்தச் சுற்றுலாவில் எனது உள்ளத் துக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி அளித்த பிரதேசம் மலையகம். அந்தச் சுற்றுப் பயணத்தின் போது மலையகத்தின் பல வேறு இடங்களிலும் இரவு வேளை தங்கி இருந்திருக்கிறோம். ஓர் இரவு பண்டாரவளையில் கழித்தோம். அந்தப் பண்டாரவளையே பின்னர் சில ஆண்டுகள் நான் வாழப்போகும் இடம் என்பதனை அப்பொழுது நான் அறிந்திருக்கவில்லை.

வருடத்தின் பிற்பகுதியில் ஒரு தினம் எங்கள் கிராமத்துக்கு அடுத்த கிராமத்தில் நடைபெற்ற உதைப்பந்தாட்டப் போட்டியைப் பார்க்க நான் சென்றிருந்தேன். அந்த விளையாட்டுப் போட்டி முடிவுற்று நான் வீடு புறப் படும் சமயம் எனது ஆசிரியர் கவிஞர் மு.சௌலையா திடீரென்று அங்கு வந்தார். “நாளைக்கு பின்னேரம் வீட்டுக்கு ஒருக்கால் வா” எனச் சொல்லிக் கொண்டு அவருக்கே இயல்பான வேகத்தில் அங்கிருந்து சென்று விட்டார்.

அடுத்தநாள் மாலை வேளை அவர் சொன்னது போல அவர் வீடு போய்ச் சேர்ந்தேன். அப்பொழுது ‘என்னைக் கவர்ந்த என் கவிதை’ என்னும் தலைப்பில் ஈழத்து பிரபல கவிஞர்களின் கட்டுரைகள் ‘கலைச்செல்வி’யில் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. கவிஞர் செல்லவையாவிடம் அத்தகைய கட்டுரை ஒன்றினைக் கேட்டிருந்தார்கள். கவிஞர் மு.செ. ‘தோட்டியின் துயரக்குரல்’ என்னும் தனது கவிதையே தன்னை மிகவும் கவர்ந்தது என்றும், அதற்கான காரணங்களையும் விளங்க வைத்து, அக்கவிதையையும் எனது கையில் தந்தார். “நான் நீண்ட காலமாகக் கட்டுரைகள் எழுதாமல் விட்டு விட்டேன். நீ இந்தக் கட்டுரையை எழுதி வைத்துவிட்டுப் போ” என உரிமையுடன் சொல்லிக் கொண்டு வெளியே போய்விட்டார்.

நான் கட்டுரை எழுதி முடிக்கச் சுமார் இரவு எட்டு மணிக்கு மேல் ஆகையிருக்கும். அப்பொழுதும் கவிஞர் திரும்பி வீடு வந்து சேரவில்லை. நான் எழுதிக் கொண்டிருந்த மேசையில் அந்தக் கட்டுரையை வைத்துவிட்டு, கவிஞரின் மனைவியிடம் சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டு வீடு வந்து சேர்ந்தேன். பின்னர் ஒரு தினம் கவிஞரை நான் சந்தித்த போது அந்தக் கட்டுரையைத் தான் அனுப்பிவைத்து விட்டதாகவும் அவர் என்னிடம் சொன்னார். கவிஞரின் கருத்துக்களுக்கு எழுத்து வடிவம் கொடுத்தவன் நானே அல்

லாது, அந்தக் கட்டுரை எந்த வகையிலும் எனக்குச் சொந்தமானதன்று.

ஐம்பதாண்டுகள் கழிந்த பின்னர் இந்த விவகாரத்தின் வெளிப்பாடு எப்படி அமைந்திருந்தது என்பதை குறிப்பிட்டுச் செல்வதற்காகவே, அந்தச் சம்பவத்தை இங்கு நான் தெரிவிக்க வேண்டி நேரந்திருக்கிறது.

ஆசிரிய கலாசாலையில் முதலாம் ஆண்டு முடிவறும் இறுதி நாள். கலை விடித்ததும் இரண்டாவது வருட மாணவர்கள் பெட்டி படுக்கைகளுடன் தத்தமது ஊருக்குப் புறப்பட்ட தயாராக இருந்தார்கள். கலாசாலையில் ஒன்றாகத் தங்கியிருந்து படித்த அனைவர்கள் பெட்டி படுக்கைகளுடன் தத்தமது ஊருக்குப் புறப்பட்ட தயாராக இருந்தார்கள். கலாசாலையில் ஒன்றாகத் தங்கியிருந்து படித்த அனைவர்கள் பெட்டி படுக்கைகளுடன் தத்தமது ஊருக்குப் புறப்பட்ட தயாராக இருந்தார்கள். கலாசாலையில் ஒன்றாகப் படித்து, ஒன்றாகப் படுத்துறங்கிய நண்பர்கள். பிரிவு நிச்சயமானது என்று அறிந்திருந்தும் மனது துயரப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை.

அப்பொழுது புத்தளத்தைச் சேர்ந்த இரண்டாம் வருட மாணவன் எட்மன் பீரிஸ் என்னைத் தேடி எனது கட்டி வூக்கு வந்தார். நான் வேறு சில நண்பர்களுடன் அப்பொழுது கட்டிலில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தேன். “தம்பி, இஞ்சை வா” என என்னைப் பார்த்துச் சொல்லிக் கொண்டு அவர் விடுதி வாசல் நோக்கி நடந்தார். அவருடைய அந்த அழைப்பு எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. என்னுடன் கூடி இருந்த நண்பர்கள் என்னை அதிசயமாகப் பார்த்தார்கள்.

எட்டுமன் பீரிஸ் எங்கள் கலா சாலையில் வாழ்ந்த வித்தியாசமான ஒரு மாணவர். யாரோடும் அதிகம் நெருங்கிப் பழகாத ஒருவர். இயல்பில் அவர் ஒரு முற்கோபி. அதனால் மற்றையவர் களும் பெரிதாக அவருடன் உறவாடுவதில்லை. உடல் தோற்றுத்திலும் ஒங்கி உயர்ந்த கம்பிரமான ஒருவர். அவருக்கும் எனக்குமிடையே நெருக்கமான உறவேதும் இருக்கவில்லை. அங்கே நேரில் சந்திக்கும் சமயங்களில் எல்லாம் அன்பாகச் சிரித்துக் கொள்வார். விரிவுரைக்குப் புறப்படும் சமயம் முகத்தில் பூசிக் கொள்ளும் பவுடர் தன்னிடத்தில் இல்லாதிருந்தால், என்னிடம் வந்து “தம்பி கொஞ்சம் பவுடர் தா” எனக்கேட்டு வாங்கிக் கொள்வார். கலா சாலை விடுதியில் ஒன்றாக வாழுகின்றவர் இடையே இருக்கக் கூடிய சாதாரணமான உறவுதான் அவருக்கும் எனக்குமிடையே இருந்து வந்தது.

அப்பொழுது இரவு எட்டுமணி இருக்கும். வெளியே கும்மென்ட இருள். அவர் விடுதியில் இருந்து வெளிவந்து விளையாட்டு மைதானம் நோக்கி அந்த இருளில் நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறார். நான் அவர் பின்னால் மொன்மாகப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றேன். மைதானத்தின் நடுப் பகுதிக்கு வந்ததும், அந்தப் புற்றையில் தான் மெல்ல அமர்ந்த வண்ணம் “தம்பி இரு” எனக்கறுகின்றார். நான் அவர் முன்னால் வியப்புடன் உட்காருகின்றேன். ஒருவர் முகம் ஒருவருக்குத்

தெரியாத அந்த இருளில் இருவரும் அமர்ந்திருக்கின்றோம்.

அப்பொழுது அவர், “தம்பி, காலையிலே நான் ஊருக்குப் புறப்பட்டு விடுவேன். நான் அடுத்த வருஷம் இங்கே இருக்கிறதாக இருந்தால் இதை உமக்குச் சொல்ல மாட்டேன். என்ன பிரச்சினை உமக்கு வந்தாலும் நான் உம்மைப் பாதுகாப்பேன். நான் போகப் போகிறேன். அதனாலே நீர் இஞ்சை கவனமாக இருக்க வேணும். எங்களுடைய வோடனாக இருக்கின்ற பாதர் உம்மை ஒரு கொழுப்புனிஸ்ட் என்று சொல்லி, உம்மோடை மற்றவர் களைப் பழங்க வேண்டாம் என்று சொல்லி வைத்திருக்கிறார். அவராலே உமக்கு இடைஞ்சல் வரும். கவனமாக இருக்க வேண்டும். உம்மிலே எனக்கு நல்ல விருப்பம். நீர் கெட்டிக்காரன். உம்முடைய எதிர்காலம் நன்றாக இருக்கும். எனது வாழ்த்துக்கள்” எனச் சொல்லி முடித்து விட்டு அவர் எழுந்தார்.

முரடன் என்று மற்றையவர்கள் கணித்து வைத்திருக்கும் அந்த மனிதனுக்குள்ளே எத்தகைய கசிவு! எப்படியான நல்ல இதயம்! உள்ளத்தில் உண்டான அதிசயத்தில் இருந்து நான் விடுபடாத நிலையில், என்னை இதயத்தால் நேசித்த அந்த மனிதனின் பின்னே தொடர்ந்து நடந்தேன்.

வளரும்...

பூஷ்டி

- டைட்டிக் ஜீவா

எனது மத்ப்புக்கும் மர்யாதைக்கும் உரியவர்களான பேராச்சியர்கள் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகிய இருவரோடும் உங்களுக்குள் உறவு, ஊடாடப்பட்டு, கருத்து நிலை பற்றிக் கூற முடியுமா?

ஏறாவூர் 03.

ரிம்ராலெப்பை

இவர்கள் இருவரைப் பற்றியுமே நான் ஏற்கனவே எழுத்தில் பதிய வைத்துள்ளேன். கைலாசபதி அழிஞ்ரன்; சிவத்தம்பி சிந்தனையாளன். ஆனால், இவர்கள் இருவருமே விமரிச்கர்கள். படைப்பாளிகள்லல். எனவே இந்தக் கோணத்தில்தான் நான் இவர்கள் இருவரது இலக்கியக் கருத்துக்கள் மீதும் அபிப்பிராயம் கொண்டுள்ளேன். பல்கலைக் கழக மாணவர் மட்டத்திலேயே இவர்கள் இருவரும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கத்தில் தம்மை இணைத்துக் கொண்டவர்கள். இதனால் இவர்களது கருத்துக்களுக்கு நாடு கடந்த இலக்கியக் கெல்வாக்குக் கிடைத்தது. புகழ் பரவியது. இந்தக் கல்விமான்களின் தொடர் உழைப்பால் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் மக்கள் மத்தியில் புதுப் பலம் பெற்றுத் திகழ்ந்தது. படிப்பாளிகளும் படைப்பாளிகளும் ஒன்றிணைந்ததன் பெறுபேறே எழுத்து இலக்கியத்தின் நவீன வளர்ச்சி என இன்று வரலாகே பதிவு செய்துள்ளது. இதில் ஒருவர் இறந்து விட்டார். இருப்பவர் சிவத்தம்பி அவர்கள்தான். இவருக்கும் எனக்கும் சமீப காலமாக கருத்து ரீதியில் முரண்பாடுகள் உண்டு. இவைகள் சகோதர நேச முரண்பாடுகளே தவிர, அடிப்படை முரண்பாடு களால்ல. அவர் இன்னும் இன்னும் நீண்ட காலம் ஆரோக்கியமாக வாழ வேண்டுமென மனப்பூர்வமாக ஆசிக்கின்றேன். என்னைப் பொறுத்தவரை கருத்து முரண்பாடுகள் காரணமாக எந்தவொருவரையும் நான் இதுவரையும் பகைவர்களாக கருதுவதே யில்லை. வெறுப்படுமில்லை. அது மடத்தனங்களில் ஒன்று.

என்னையும் தோழர் டானியலையும் யாழ்ப்பாணச் சாதீய பண்டித வெறிக் கூட்டத்தினர் ‘இழிசனர் இலக்கியம்’ எழுதுகிறவன்கள் எனக் கொச்சைப்படுத்திக் கேவி

செய்து எமது எழுத்துக்களை இழிவ படுத்திய அறுபதுகளில் எங்களுக்காக நெஞ்சு நிமிர்த்திக் குரல் கொடுத்தவர் களில் இவர்கள் இருவரும் குறிப்பிடத் தக்க கல்விமான்கள்.

சீல எழுத்தாளர்கள் - குறிப்பாகக் கவனிர்கள் - இருக்கந்றார்கள், தீவர்கள் சுகோதர மன்றர்களைப் பார்த்துச் சிரிப்பதற்குக் கூடப் பஞ்சிப்புக்கந்றார்கள். இவர்களது எழுத்தை நாம் எப்படி மதிக்க முடியும்?

நெல்லியடி. எம்.சுகுணசபேசன்

ஒரு மனிதன் - குறிப்பாகக் கலை ஞன் - முதலில் ஒரு மனிதனாகப் பழகத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அப்புறம்தான் அவனது எழுத்தும் கருத்தும்! என்னைப் பொறுத்தவரை முதலில் மனிதனாக இரு. அதன் பின்னர் பேனா பிடி!

இலக்கிய உலகில் காழ்ப்புணர்ச்சு கொண்டு இயங்கி வருபவரா, நீங்கள்? வவுனியா. ந.தவநேசன்

நான் ரெம்பவும் எனிமையான குடும்பச் சூழ்நிலையிலிருந்து முகிழ்ந்து வந்தவன். ஆனால், அசாதரணமான கொள்கைப் பற்றாளன். அதேசமயம் கலை படைப்பாளிகளையும் சுகோதரம் என நினைப்பவன். மதிப்பவன். இத் தகைய குணாம் சங்கள் இல்லாது போனால் தொடர்ந்து நாற்பது வருஷங்களாக ஒரு சிற்றிலக்கிய ஏட்டை வெளி யிட்டுவர் இயலாது.

நீங்கள் சமீபத்தில் பழுத்த, கேள்விப் படை இரண்டொரு செய்திகளை எங்களுக்குச் சொல்ல முடியுமா?

உரும்பிராய்.

க.நவநிதன்

பஞ்சமர் சாதி மக்களை மிக மலின மாகவும் சாதி அகம்பாவத்துடனும் விமரி கணம் செய்த நாவலரது நல்லூர் ஞாப கார்த்த மண்டபத்தில் தலித் இலக்கிய முன்னோடி என ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட தோழர் டானியலின் ‘டானியல் படைப்புகள்’ நால் அறிமுக விழா, சமீபத் தில் நடைபெற்றுள்ளது. அடுத்தது என் காதில் விழுந்ததொரு பேச்சு : “நாங்க தான் இப்ப சாதிக்தியெல்லாம் பாக் கிறதைப் பேசுறதை விட்டுட்டோமே, இப்ப கூடக் கூட்டங்களிலேயேயும் மேடையிலும் இந்த ஏழியதுகளைப் பாருங்கோவன். எல்லாருமே இன்னமும் கூட சாதி இருக்கிறதென்டு சொல்லிக் கொண்டு திரியதுகள். இதைத்தான் கலி காலம் என்டு சொல்லுறுது!” தினசரி ஒன்றில் விளம்பரம் பார்த்தேன். ‘அவசர அவசியமாக சிறுநீரகம் தேவை. பிரா மண்ருடையதாக அது இருந்தால் பெரிதும் விரும்பத்தக்கது!’ கண்டாச் செய்தி ஒன்றை வாசித்தேன். ‘இரு மரபும் துய்ய உயர்குல மரபில் வழிவந்த உயர்ந்த உத்தியோகம் வகிக்கும் யாழ். வேளாள மணமகனுக்கு அதே தகுதி கொண்ட மணமகள் தேவை!

சந்தா தாரார்களை நம்ரியே ஓர் இலக்கிய சஞ்சகையைத் தொடர்ந்து நடத்த முடியுமா?

தெவுறினை. எஸ்.செல்வகுமார்

எத்தனை தான் சந்தாதாரர்களின் ஒத்துழைப்பு இருந்தாலும் அவற்றின் ஒத்துழைப்பை நம்பி ஒரு சிற்றிதழை நடத்திவிட முடியாது. இதில் சங்கடம் என்ன வென்றால் தொடர்ந்து பலர் சந்தாக்களைப் புதுப்பிக்க மாட்டார்கள். ஆனால், அவர்களது நல்லெண்ணைத்தின் மீது அபார நம்பிக்கை வைத்துத் தொடர்ந்து இதழை அனுப்பி வைப்போம். இதில் தபாற் செலவும் நம்முடையதே. அவர்களுக்கோ ஆயிரம் சோலிகள். நம் முடன் மினைக்கெட நேரமிருக்காது. அஞ்சலட்டை கூடப் போடமாட்டார்கள். இருந்தும் இந்த மண்ணின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காகச் சிலர் தம்மை ஒப்புக் கொடுத்து உழைக்க வேண்டியுள்ளது. அயராத விடா முயற்சியின் மூலம்தான் ஒரு சிற்றேட்டைக் கொண்டு நடத்திவர முடியும்.

பல எழுத்தாளர்கள் வாய்ப் பந்தல் போடருப் பந்தா காயடியே இலக்கிய உலகில் நடமாடுக்கின்றனரே தன்ரே, ஒரு வரும் சூமானதைப் படைப்பதாகத் தெரியவில்லை, என்ன காரணம்?

மன்னார். ம.தவமணிதேவி

ஓர் உலகில் சொல்லார்கள், பேச்சுப் பல்லக்கு; தமிழ் கால்நடை! என்பார்கள். இதுதான் இவர்களினது

மனப் பின்னணி. ஒரு படைப்பாளி தனது ஆகச் சிறந்த ஆக்கத்தைக் களப்படுத்த வேண்டும். இல்லாது சம்மா சம்மா வாய்ச் சவடால் மூலமும் நக்கல் மொழி மூலமும் தனது இருப்பை நிறுத்த முற்பட்டால் கடைசியில் அவர்களது இறுதிக் காலம் ரொம்பவும் பரிதாபகர மாகவே முடியும். நேசித்து, அன்பு கெலுத்த ஒரு குஞ்சு குருமானும் இருக்க மாட்டார்கள்.

தமிழ் நாட்டுத் தலைவர்களிடம் இன்று யாரை நீங்கள் அத்தம் மதிக் கீழ்க்கள்?

மருதானை. எஸ்.ராமையா

மன்னர் ஒரு காலத்தில் தலைவர் காமராஜர் அவர்களை நான் ரொம்பவும் மதித்துப் போற்றினேன். பின்னர் தோழர் ஜீவாணந்தம் அவர்களை மதித்தது மாத் தீரமல்ல, மனசில் கணம்பண்ணி மதித்து வந்தேன். இன்று உயிரிடன் உள்ளவர் களில் தோழர் ஆர் நல்லகண்ணுவை நெஞ்சு நிறைய மதிக்கிறேன். போற்று கிள்ளேன். இன்று தமிழக மண்ணில் வாழ்ந்து வரும் மக்கதான மனிதர்களில், அரசியல் தலைவர்களில் தமிழக மக்க ணால் பெரிதும் நேசிக்கப்படுவெர் தோழர் நல்லகண்ணு என்பது எனது அபிப் பிராயம். எனக்கும் அவருக்கும் கடந்த நாற்பத்தைந்து வருட காலத் தோழமை நட்பு நிலவி வருகின்றது.

மூற்போக்கு எழுத்தாளர் ஜவரைப் பற்றி'விபனி இயக்கம் தொடர்ந்து அவர்

கள்ளது திலக்கியப் பண் பற்றி ஆய்வுக் கூட்டங்களை நடத்த வருகிறதே, இதைப் பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்? நீர்கொழும்பு. ஆ.மகாதேவன்

டானியலைப் பற்றியும் என்னைப் பற்றியும் ஆய்வுக் கூட்டங்களில் கட்டுரைகள் படிக்கப்பட்டன. என்னைப் பற்றிய ஆய்வுக் கூட்டத்திற்குத்தான் என்னால் போய்க் கலந்து கொள்ள முடிந்தது. கணேசனிங்கன், என். கே.ரகுநாதன், நீர்வை பொன்னையன் பற்றிய ஆய்வுக் கருத்தரங்கள் தொடர்ந்து நடைபெற இருக்கின்றன. இளந் தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் கண்டிப்பாக இத்தகைய கருத்தரங்கு களில் பங்கு பற்ற வேண்டியது மிக மிக முக்கியமாகும்.

நீங்களும் உங்களையொட்டிய நெருங்கிய நண்பர்களும் மனசு வைத் தால் பழையெடும் முற்போக்கு ஏழுத் தாளர் சங்கத்தை இயங்க வைக்க முடியுமே, என்ன சொல்கிறீர்கள்?

கருத்துறை. ஆர்.வெற்றிவேலன்

உண்மைதான். நமக்காக இல்லாது போனாலும் எதிர்கால இளந் தலைமுறையினரின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக, தத்துவார்த்த ரீதியில் அவர்களினது படைப்பாற்றல்களைப் பண்

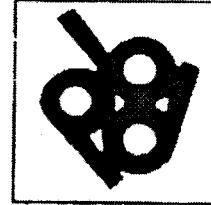
படுத்தி நிறுவுவதற்காகவாவது முற் போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைப் புனர் நிர்மாணம் செய்ய வேண்டியது காலத் தின் கட்டாயப் பணியாகும். காலை யிலிருந்து மாலை வரை - ஞாயிறு தினமும் உட்பட - நான் மல்லிகைக் காகவும் மல்லிகைப் பந்தல் வெளி யீடுகள் சம்பந்தமாகவும் உழைக்க வேண்டியுள்ளது. எனக்கு நேரம்தான் முக்கியம். சரியான திசை வழியில் வளரத் துடிக்கும் இளந்தலைமுறை யினர் முன் நின்று உழைக்க முன் வந்தால் நானும் ஒத்துழைக்கத் தயாராக வள்ளேன்.

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளை ஒரு தடவை நேரில் பார்த்து அவற்றில் சிலவற்றை வாங்க விரும்புகின்றேன். எந்தெந்த நேரங்களில் நான் வரலாம்?

வெள்ளவத்தை. க.ச.ரோஜினி

காலை 8 மணியிலிருந்து மாலை 5.30 வரை மல்லிகைக் காரியாலயம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும். ஞாயிறு விடுமுறை. இருந்தாலும் நான் ஓய் வெடுத்துக் கொண்டு அங்குதான் தங்கி யிருப்பேன். வருவதற்கு முன்னால் தொலைபேசியில் அறிவித்துவிட்டு வரத் தெண்டியுங்கள். பரஸ்பரம் மனம் விட்டுக் கதைப்போம்.

201 - 1/4, ரீ. கதிரேசன் வீதி, கொழும்பு - 13. முகவரியில் வசீப்பவரும் மல்லிகை ஆசிரியரும் வெளியீடாளருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்காக, கொழும்பு விவேகானந்த மேடு, 103, இலக்கத்திலுள்ள U. K. பிரின்டர்ஸில் அச்சிட்டு வெளியிடப் பெற்றது.

POOBALASINGHAM BOOK DEPOT

IMPORTERS, EXPORTERS, SELLERS &
PUBLISHERS OF BOOKS,
STATIONERS AND NEWS AGENTS.

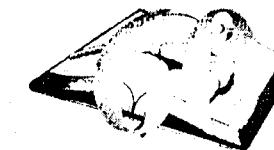
Head office:

340, 202 Sea Street,
Colombo 11, Sri Lanka.
Tel.: 2422321
Fax : 2337313
E-mail : pbdho@slt.net.lk

Branches :

309A-2/3, Galle Road,
Colombo 06, Sri Lanka.
Tel.: 4-515775, 2504266

4A, Hospital Road,
Bus Stand, Jaffna.

பூபாலசிங்கம் பத்தகசாலை

புத்தக விற்பனையாளர்கள், ஏற்றுமதி,
இறக்குமதி யாளர்கள், நூல் வெளியீட்டாளர்கள்

தலைமை :

ஒல. 202, 340 செப்டியார் தெரு,
கொழும்பு II, இலங்கை.
தொ. பே. 24222621
தொ. நகல் 2 தெருத்து

மின்னாஞ்சல் : pbdho@slt.net.lk

கிளை :

ஒல. 309 A-2/3, காலி வீதி,
கொழும்பு 06, இலங்கை
தொ. பே. 4-515775

ஒல. 4A, ஆஸ்பத்திரி வீதி,
பள் நிலையம், யாழ்ப்பாணம்.

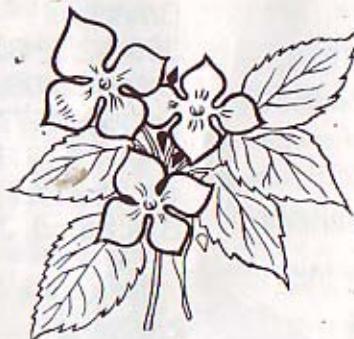
Mallikai

April 2006

6472977505

SURIYA

TEXTILE MILLS (PVT) LTD.

**32/34, 3rd Cross Street,
Colombo - 11.**

**Tel : 2336977, 2438494,
2449105
Fax: 2438531**